

10 ПЪТИ
УМРИ

Клопка
за
Шепнешия

ВСЯКА
НЕДЕЛЯ

ХИТОВ

КЛОПКА ЗА ШЕПНЕЩИЯ 10 ПЪТИ УМРИ. ДЕСЕТ ОБРАЗЦИ НА АВАНТЮРНАТА ЛИТЕРАТУРА

Превод: Александър Хрусанов, Антон Маронов, Невяна Кънчева,
Величка Павлова, Рада Шарланджиева, Светла Христова, Богомил
Пеев, Мария Коева

chitanka.info

ГИЙОМ АПОЛИНЕР

МОРЯКЪТ ОТ АМСТЕРДАМ

Холандската шхуна „Алкмаар“ се прибираше от Ява, натоварена с подправки и други ценни стоки.

Тя хвърли котва в Саутхамптън и моряците получиха разрешение да слязат на суша.

Един от тях, Хендрик Верстеег, бе нарамил отдясно маймуна, отляво папагал, а през гърдите си бе провесил топче индийски тъкани, които заедно с животните възнамеряваше да продаде в града.

Беше началото на пролетта и все още се мръкваше рано. Хендрик Верстеег вървеше с бърза крачка из потъналите в лека мъгла улици, едва осветени от газовите фенери. Морякът мислеше за скорошното си завръщане в Амстердам, за майка си, която не бе виждал от три години, за годеницата, очакваща го в Моникедам. Пресмяташе колко ще получи за животинките и платовете и търсеше магазина, където да предложи чуждоземната си стока.

На Абъв Бар стрийт го заговори някакъв твърде порядъчен на вид господин и го запита дали търси купувач за папагала си.

— Тази птица — каза той — ще ми свърши добра работа. Нуждая се от някой, който да ми говори без да трябва да му отвръщам, тъй като живея съвсем сам.

Както повечето холандски моряци, Хендрик Верстеег говореше английски. Той предложи цена, с която непознатият се съгласи.

— Елате с мен — каза последният. — Живея доста далеч. Вие сам ще поставите папагала в клетката, с която разполагам у дома. Ще разгънете и платовете си и може би ще ги харесам.

Зарадван от късмета си, Хендрик Верстеег тръгна с джентълмена, пред когото пътом похвали маймуната, с надеждата и нея да му продаде. Тя била, както той каза, от много рядка раса — от онези, чиито представители най-добре понасят английския климат и най-силно се привързват към господаря си.

Но скоро Хендрик Верстеег спря да говори. Напразно си пилееше думите, тъй като непознатият не му отвръщаше и сякаш дори не го слушаше.

Един до друг, те продължиха пътя си в мълчание. Само маймуната, тъгуваща за родните тропически гори и уплашена от мъглата, сегиз-тогиз издаваше слаб крясък, подобен на плач на новородено, а папагалът пърхаше с крила.

Подир час ходене непознатият внезапно каза:

— Близо сме до моя дом.

Бяха извън града. От двете страни на пътя се стелеха големи паркове зад железни решетки. От време на време между дърветата проблясваха осветените прозорци на някоя вила или в далечината се дочуваше от морето зловещият вой на сирената.

Непознатият спря пред желязна решетеста ограда, измъкна от джоба си връзка с ключове и отвори вратата, която заключи, след като Хендрик влезе.

Морякът беше озадачен. Той едва различаваше в дъното на градината малка къща, прилична на вид, чиито спуснати кепенци обаче не пропускаха никаква светлина.

Мълчаливият непознат, бездушната къща, всичко изобщо бе твърде злокобно. Ала Хендрик си спомни, че непознатият живее сам:

— Особняк някакъв! — каза си той и тъй като един холандски моряк не е толкова богат, че да бъде подмамен, за да го ограбят, се засрами от прекосилата го за миг тревога.

* * *

— Светнете ми, ако имате кибрит — каза непознатият, като мушна ключ в бравата, затваряща вратата на вилата.

Морякът се подчини и щом се озоваха в къщата, непознатият донесе лампа, която скоро освети обзаведена с вкус дневна.

Хендрик Верстеег съвсем се успокои. Той вече хранеше надеждата, че странният му спътник ще купи от него значителна част от тъканите.

Непознатият, който бе излязъл от дневната, се върна с клетка.

— Сложете вътре вашия папагал — каза той. — Ще му провеся люлка едва когато бъде дресиран и се научи да казва каквото искам.

Сетне затвори клетката, където птицата пърхаше уплашено, и помоли моряка да вземе лампата и да мине в другата стая, където по думите му имало удобна маса, за да разстеле платовете.

Хендрик Верстеег се подчини и влезе в посочената стая. В същия миг чу как вратата захлопна след него и ключът се превъртя. Беше пленник.

Той смаяно постави лампата на масата и се наклони да се хвърли върху вратата, за да я разбие. Ала някакъв глас го спря:

— Само една крачка, моряко, и си мъртъв!

Вдигайки глава, Хендрик видя през малкото прозорче, което дотогава не бе забелязал, дулото на револвер, насочен към него. Застина ужасен.

Нямаше как да се брани. При такива обстоятелства ножът не можеше да му послужи, а дори револвер би се оказал безполезен. Непознатият, в чиято власт се намираше, бе прикрит зад стената, до прозорчето, откъдето наблюдаваше моряка. Подаваше се само ръката му, насочила револвера.

— Слушай добре и се подчинявай — каза непознатият. — За принудителната услуга, която ще ми окажеш, ще ти се отплатя. Така или иначе, нямаш избор. Трябва да ми се подчиниш без колебание — ако ли не, ще те убия като куче. Отвори чекмеджето на масата... В него има шестпатронен револвер, зареден с пет куршума... Вземи го.

Холандският моряк се подчиняваше почти несъзнателно.

Маймуната на рамото му кряскаше от ужас и трепереше.

Непознатият продължи:

— В дъното на стаята има завеса. Дръпни я.

Зад завесата Хендрик видя ниша и от леглото в нея го гледаха пълните с отчаяние очи на жена със завързани ръце и крака и със запушена уста.

— Развържете жената — каза непознатият — и махнете превръзката от устата и.

Заповедта бе изпълнена и жената, съвсем млада и възхитително красива, се хвърли на колене пред прозорчето с вик:

— Хари, това е подла клопка! Примамихте ме в тази вила, за да ме убиеете. Твърдяхте, че сте я наели, за да прекараме тук първите дни

на помирението ни. Вярвах, че съм ви убедила. Мислех, че най-сетне сте се уверили, че никога не съм прегрешила!... Хари! Хари! Аз съм невинна!

— Не ви вярвам — каза сухо непознатият.

— Хари, невинна съм! — задавено повтори младата жена.

— Това са последните ви думи. Внимателно ги отбелязвам. Цял живот ще ми бъдат повтаряни.

Гласът на непознатия леко потрепери, но бързо си възвърна твърдостта:

— Защото още ви обичам — добави той, — ако ви обичах по-малко, щях сам да ви убия. Но ми е невъзможно, защото ви обичам...

— А сега, моряко, ако преди да преброя до десет, не теглиш куршум в главата на тази жена, ще паднеш мъртъв в краката ѝ. Едно, две, три...

Преди непознатият да успее да преброи до четири, обезумелият Хендрик стреля в жената, която, все така коленичила, бе вперила поглед в него. Тя се захлупи по лице на пода. Куршумът я бе улучил в челото. Тукаткси изстрел от прозорчето прониза моряка в дясното слепоочие. Той се свлече до масата, а маймуната с остри, ужасени писъци се скри в куртката му.

* * *

На другия ден минавачи, дочули странни викове от една вила в предградията на Саутхамптън, уведомиха полицията, която скоро пристигна и изкърти вратите.

Намериха труповете на младата жена и на моряка.

Маймуната, внезапно измъкнала се от куртката на господаря си, се хвърли към един от полицаите. Тя толкова изплаши всички, че те отстъпиха назад и я застреляха, преди да посмеят отново да се приближат.

Правосъдието разследва случая. Изглеждаше ясно, че морякът е застрелял жената и после се е самоубил. И все пак обстоятелствата на драмата изглеждаха загадъчни. Лесно бе установена самоличността на двете жертви, но остана въпросът, как така лейди Фингъл, съпруга на

пер на Англия, се е озовала сама в усамотената селска къща с някакъв моряк, пристигнал предишния ден в Саутхамптън.

Собственикът на вилата не можа да даде никакви сведения, способни да осветлят правосъдието. Вилата бе наета седмица преди драмата от някой си Колинс от Манчестър, който впрочем така и не се намери. Този Колинс носел очила и имал дълга рижа брада, която спокойно можела да бъде фалшива.

Лордът пристигна от Лондон начаса. Той обожаваше жена си и гледката на скръбта му будеше жалост. Както и всички, той нищо не разбираше от станалото.

След тези събития той се оттегли от обществото. Живее сам в дома си в Кенсингтън, без друго присъствие освен един ням слуга и един папагал, който неспирно повтаря:

— Хари, аз съм невинна!

РИЧАРД ДЕМИНГ ЧАСОВНИКЪТ ИЗКУКА

Първият разговор по телефона се състоя малко преди единадесет часа в една мрачна понеделнишка вечер през февруари. Когато телефонът иззвъня, Марта Прует беше вече облякла нощницата си, седеше по пенъоар пред потъмняващата жаравя в камината с Конфуций в скута си и пиеше, както всяка вечер, чаша топло мляко.

Конфуций запротестира енергично на сиамски, когато тя се изправи и го изхвърли от ложето му. Тя се отправи към телефона в спалнята, за да се обади, а той я последва и продължи да се оплаква. Марта седна на ръба на леглото и остави чашата върху нощната масичка. Котката се обади за последен път и се затърка в крака ѝ.

— Ало — каза Марта в телефонната слушалка, като погали Конфуций.

— Видях този номер в колоната за лични обяви на вестника — отвърна колебливо приятен дрезгав женски глас.

Марта Прует очакваше да е едно от онези обаждания, защото никой от приятелите ѝ нямаше да я търси по телефона толкова късно. Обявлението, за което спомена събеседничката ѝ, излизаше всеки ден и гласеше: „Предотвратяване на САМОУБИЙСТВА. Денонощно. Пълна тайна. Безплатно. 648-2444“. Номерът не беше на Марта. Беше определен от централата и всички разговори автоматично се прехвърляха на домашния телефон на доброволеца, който беше дежурен.

— Вие разговаряте с *Предотвратяване на самоубийства* — обади се Марта с дружелюбен глас. — Мога ли да ви помогна?

Последва кратко мълчание, преди жената да проговори:

— Всъщност не зная защо се обадох. Аз не... искам да кажа, че не възнамерявам наистина да се самоубия. Просто се чувствам потисната и исках да поговоря с някого.

Марта реши, че събеседничката ѝ е един от онези редки случаи, които не желаят да признаят самоубийствените си импулси. Повечето

потенциални самоубийци не бяха така въздържани. Вече отдавна бе доказано, че старата поговорка, че хората, които заплашват със самоубийство, никога не го извършват, не е вярна. Много самоубийци многократно заплашват, че ще посегнат на живота си, а после наистина го правят. Но имаше и случаи, когато самоубийците не предупреждаваха предварително. Самият факт, че тази жена се обаждаше на *Предотвратяване на самоубийства* показваше, че подобна мисъл поне е минала през главата ѝ.

— Аз точно затова съм тук, за да разговарям с хората — поде Марта. — Какво ви потиска?

— О, различни неща — отговори неясно събеседницата ѝ. Отново последва мълчание и после: — Нали не проследявате от кой номер ви се обаждат?

— Разбира се, че не — успокои я Марта. — Ако постъпвахме така, хората щяха да престанат да ни се обаждат. Предпочитаме да знаем с кого говорим, но не настояваме. Ако желаете да останете неизвестна, това си е ваша работа. Но ако ми кажете името си, то ще бъде запазено в пълна тайна. Не бива да се безпокоите, че ще направя нещо, като например да изпратя полицията, за да ви замъкне в някоя болница. Аз съм тук само за да ви помогна и няма да се свържа с никого заради вас без ваше разрешение.

Отново последва мълчание, после жената внезапно рече:

— Изглеждате добър човек. Коя сте?

На Марта често ѝ се налагаше да отклонява подобни въпроси. На доброволците им даваха указания никога да не разкриват самоличността си на обаждащите се, за да се избегне възможността някои емоционално нестабилни хора да се опитат да влязат в личен контакт.

— Аз съм просто един от многобройните доброволни сътрудници, които са се посветили на тази дейност. По-важното е вие коя сте.

— Нямате ли си име? — попита събеседницата ѝ.

— О, да. Казвам се Марта.

Дотолкова се разрешаваше, когато обаждащият се ставаше настойчив; по-нататъшното настояване обаче щеше да се посрещне с учтиво, но твърдо обяснение, че на доброволците не им е разрешено да

съобщават фамилните си имена. За щастие сегашната ѝ събеседница не настоя.

— Аз се казвам Джанет — съобщи тя.

Марта помисли дали да я пита за фамилното име, но реши, че ако избърза, може да навреди на добре развиващите се отношения помежду им.

— Радвам се да се запозная с вас, Джанет. Ако се съди по гласа ви, трябва да сте доста млада. Сигурно сте на малко повече от двадесет години.

— О, не. На тридесет и две съм.

— Е, от гледната точка на моята възраст все още сте доста млада. Омъжена ли сте?

— Да. От близо десет години.

— Съпругът ви у дома ли е? — попита Марта небрежно. Стандартна процедура беше да се направи опит да се разбере дали има някой и ако да, кой, в жилището на обаждания се.

— Всеки понеделник играе кегелбан и се връща у дома след полунощ — отвърна жената.

— Разбирам. Имате ли деца?

— Не. Два пъти помятах. — В гласа не прозвуча съжаление. Просто съобщи факта.

— Значи сега сте сама в жилището? — попита Марта.

— Да.

Марта изчака няколко секунди в мълчание и след това рече внимателно:

— А сега искате ли да ми кажете фамилното си име, Джанет?

Последва също непродължително мълчание и после дрезгавият глас попита неохотно:

— Трябва ли?

Марта си помисли, че жената всеки миг може да затвори телефона и затова веднага каза:

— Разбира се, не е необходимо. — Изчака да минат няколко секунди и на свой ред запита: — Какво работи съпругът ви?

— Той е специалист.

Леката промяна на тона подсказа на опитния слух на Марта, че жената внезапно стана предпазлива в отговорите, които можеха да издадат самоличността ѝ. Марта веднага смени темата.

— Джанет, да не би някакви неприятности със съпруга ви да са ви накарали да се обадите на този номер? — попита тя.

— О, не. Фред е прекрасен съпруг. Просто най-общи неща.

Марта отбеляза наум, че съпругът се казваше Фред. После веднага последва още една малка информация, промъкнала се ненадейно. Марта дочу от другия край на жицата „Ку-ку, ку-ку!“, последваха единадесет доста резки извънявания и отново „Ку-ку, ку-ку!“.

Случайните шумове често даваха указания за мястото, от което се води разговорът. Звуци отвън, като шума на движението по улицата или на влакове, помагаха повече от шумове от вътрешността на помещението, но часовник с кукувица, който в същото време отброява часовете с камбанен звън, беше доста голяма рядкост и по него можеше да се разпознае къщата или апартаментът, ако по други признаци успееш да установят къде горе-долу се намираше жилището. Марта беше свикнала да запомня и най-малката информация, която можеше да извлече от събеседника си.

— Какви неща ви безпокоят, Джанет?

— Сега не ми се виждат толкова важни, колкото ми изглеждаха, когато реших да се обадя. Само от това, че поговорих с вас, вече се чувствам много по-добре. Мога ли пак да ви се обадя, ако отново се почувствам потисната?

— Възможно е да не се свържете точно с мен, но денонощно има дежурен.

— О! — дрезгавият глас прозвуча разочаровано. — А вие кога сте дежурна? Искам да говоря с вас.

— Само всеки понеделник и всяка сряда от осем вечерта до осем на следващата сутрин.

— Ами, може би ще успея да се чувствам потисната само в понеделник и сряда вечер — рече жената, правейки нервен и отчаян опит да се пошегува. — Благодаря ви, че разговаряхте с мен, Марта.

— Беше ми приятно — отвърна Марта. — Сигурна ли сте, че ви е минало?

— Всичко е наред — увери я жената. — Вие много ми помогнахте. Още веднъж ви благодаря — и затвори.

Вторият разговор се състоя в полунощ следващата сряда. Марта си бе легнала преди един час и телефонът я изтръгна от дълбок сън.

Когато запали лампата на нощната масичка и постави слушалката на ухото си, тя чу часовника в другото помещение да отброява полунощ с резкия си звън. Изчака последното „Ку-ку, ку-ку!“, преди да се обади.

— Марта? — рече неуверено дрезгавият женски глас.

— Да, Джанет.

— О, познахте гласа ми — изненада се жената. — Мислех си, че като ви се обаждат толкова хора, няма да ме запомните.

— Помня ви — увери я Марта. — Отново ли се чувствате потиснатата?

— Ужасно — дочу се приглушен хлип и гласът сякаш се разпадна. — В понеделник аз ви... излъгах, Марта.

— Така ли? За какво?

— Когато казах, че не възнамерявам да се самоубия. През цялото време все за това мисля. Просто не зная какво да правя.

— Тази вечер съпругът ви вкъщи ли е, Джанет?

— Не, извън града е на националната ор... — Тя се прекъсна и добави: — Съвсем сама съм.

„Национална ор“. *Някакво сдружение?*, запита се Марта. Нещо свързано със скаутите може би. Вероятно съпругът ѝ е член на Националния съвет на скаутите. Трябва да го запомни.

— Имате ли някоя приятелка, която да живее наблизо и да се съгласи да постои малко с вас, Джанет?

— О, въобще не мога да кажа на никоя от приятелките си какво става с мен — отвърна жената ужасено.

— Какво става с вас? — осведоми се Марта.

— Не съм казала на никого, Марта — прошепна жената след кратко мълчание. — С мен става това, че полудявам.

— Какво ви кара да мислите така, Джанет?

— Не го мисля. Зная го. Обичам съпруга си, но от време на време изпитвам ужасяващо желание да го убия. — Гласът ѝ прозвуча отчаяно. — Миналата неделя стигнах дотам, че се измъкнах от леглото и отидох в кухнята, за да взема един голям нож. Когато се съвзех, бях тръгнала обратно към спалнята с ножа в ръка, за да намуша Фред, докато спи. Точно тази случка ме накара да ви се обадя на следващата вечер.

Сърцето на Марта се разтупа. За първи път ѝ се обаждаше някой, който страдаше от нещо повече от остра невроза. Жената явно беше психопатка и тя трябваше да се отнася изключително внимателно с нея.

— На никого ли не сте разправяли за тези ви пристъпи, Джанет?

— Само на вас — отвърна жената с отпаднал глас.

— Мъжът ви подозира ли, че през главата ви минават подобни мисли?

— Той знае, че го обичам — заяви Джанет отчаяно. — Затова, когато съм нормална, искам да се убия. По-добре аз да умра, отколкото да убия мъжа, когото обичам.

— Хайде, хайде, не се налага нито едното, нито другото — рече Марта с твърд глас. — Предполагам, че ми се обаждате за съвет. Готова ли сте да го последвате?

— Какво ще ме посъветвате? — пошепна жената.

— Струва ми се, че сте доста наясно относно душевното ви заболяване, а всички психолози твърдят, че това е първата стъпка към излекуването. Само човек с нарушена психика, който е убеден, че му няма нищо, е всъщност наистина психично болен.

— Не ми казвайте да отида при семейния ни лекар — каза уморено жената. — По една случайност той ми е девер и съвсем не мога да му кажа това, което споделих с вас.

— Джанет, не е необходимо нито семейният ви лекар, нито съпругът ви да знаят, че сте потърсили лечение. В специалната част на телефонния указател ще намерите номерата на много психиатри. А ако предпочитате, мога аз да ви препоръчам някого.

Настъпи продължително мълчание, преди дрезгавият глас отново да заговори колебливо.

— Няма ли да каже на мъжа ми?

— Сигурно знаете, че лекарите имат етичен кодекс, съгласно който всичко, което им каже пациентът, е професионална тайна. Не твърдя, че избраният от вас психиатър няма да се опита да ви накара да се доверите на съпруга си, но ви гарантирам, че няма да ви издаде.

— Мислите ли, че лекарят, който предложихте да ми препоръчате, може да ми помогне? — запита с надежда в гласа жената.

— Сигурна съм.

— Кой е той?

— Доктор Албърт Манърс в сградата „Медикъл ексчейндж“. Никога не съм му била пациентка, но го познавам доста добре, защото беше член на управителния съвет на службата за социално подпомагане, в която работех навремето, и зная, че се ползва с много добро име. Имате ли лист и молив?

— Мога да го запомня. Доктор Албърт Манърс в сградата „Медикъл ексчейндж“.

— Ще му се обадите ли още утре сутрин? — попита Марта.

— Ще се обадя. Обещавам, че ще се обадя. О, благодаря ви, Марта.

— Кога очаквате да се върне съпругът ви? — осведоми се Марта, но разбра, че говори напразно. Жената бе затворила телефона.

Третият и последен разговор започна няколко минути преди девет часа вечерта следващия понеделник. Когато Марта вдигна слушалката, тя най-напред не позна гласа, който промълви почти неразбираемо:

— Съвсем късно е. Не мога да дочакам до утре. Съвсем късно е. Тогава позна дрезгавата нотка в отпадналия глас.

— Джанет? — рече тя рязко.

— Аха — отзова се гласът. — Здравейте, Марта.

— Да не сте глътнали нещо? — запитва я Марта.

— Съвсем късно е. Не мога да дочакам до утре.

— Какво да дочакате, Джанет?

— Посещението. Посещението при доктор Манърс. Щях да го убия, тази нощ, когато си дойдеше от кегелбана. Така е по-добре.

— Джанет! — викна Марта. — Какво сте глътнали?

— Кажете на Фред, че съм го направила заради него — каза жената с удебелен език. — Кажете му, че го обичам.

— Къде мога да го намеря, Джанет? — попита Марта отчаяно. — Къде играе кегелбан?

— В „Елкс менс лиг“. Кажете му... кажете му... — Гласът заглъхна в зловеща тишина. От другата страна на жицата се разнесе „Ку-ку, ку-ку!“, последваха девет иззвънявания и отново „Ку-ку, ку-ку!“.

— Джанет! — повика я Марта, но тя не отговори.

Марта намери номера на местния клуб „Елкс“ и го набра. След няколко иззвънявания се обади мъжки глас.

— Има ли някой, който да знае всички членове на „Елкс“? — попита Марта.

— Кво? — изуми се мъжът. — Не съм аз, лейди. Аз съм само барманът, а управителят си отиде у дома.

— Става въпрос за крайно спешен случай — обясни Марта. — Няма ли там някой, който да знае всичките ви играчи?

— Треньорът е на бара. Ще ви свържа с него.

Когато треньорът, който се представи като Едуин Шей, се обади, Марта му каза името си и обясни, че работи доброволно за *Предотвратяване на самоубийства*.

— Абсолютно наложително е веднага да се свържа с един от играчите във вашата лига — завърши тя. — Само че зная единствено малкото му име. Казва се Фред.

— Имаме четиринадесет отбора, мис Прует — отвърна кисело Едуин Шей — и във всеки отбор участват по петима души. Веднага се сещам за трима, които се казват Фред.

— Жена му се казва Джанет, мистър Шей, и той има брат лекар. Това не ви ли подсеца за някого?

— О, разбира се — сети се треньорът. — Вие имате предвид доктор Уотърс. Той е зъболекар.

Марта с ликуване разбра, че е успяла, внезапно ѝ се изясни озадачаващата забележка на нейната събеседница предишната сряда. Жената вероятно бе започнала да казва „националната ортопедическа асоциация“ или нещо подобно, преди да се срине и да каже само „националната ор...“.

— Къде играят хората от лигата? — попита Марта.

— В „Делмар боул“. Какво става всъщност?

— Сега нямам време да ви обясня — отвърна Марта. — Благодаря ви много за помощта.

Тя остави слушалката, намери номера на „Делмар боул“ в указателя и го набра. Бяха необходими няколко минути, преди доктор Фред Уотърс да се яви на телефона, но най-после ѝ се обади топъл мъжки глас.

— Да, Джанет. Какво има?

— Не се обажда съпругата ви, докторе — поде Марта. — Аз съм доброволен сътрудник на *Предотвратяване на самоубийства*. Преди петнадесет до двадесет минути ми се обади съпругата ви. Трябва

веднага да се приберете, защото тя е взела някакви хапчета. Загуби съзнание, докато разговаряхме.

— Какво! — възкликна доктор Уотърс със смесица от уплаха и изненада. — Жена ми е взела таблетки?

— Наистина трябва да побързате, докторе — настоя Марта. — Ако се намирате далеч от дома, ви предлагам преди да тръгнете да се обадите на Бърза помощ.

— Добре — отвърна той забързано. — Кой казахте, че се обажда?

— Мис Марта Прует. Ще ви бъда благодарна, ако запишете телефонния ми номер и след това ми се обадите, за да ми кажете какво е станало.

Последва безкраен период на чакане. Напрежението беше прекалено голямо за Марта, за да се разсее с телевизията или някоя книга. Тя се зае да вчеше Конфуций, вчеса и себе си, направи маникюр на ноктите си и накрая от отчаяние си направи дори педикюр. Тъкмо се канеше да избърше праха във и без това идеално почистената всекидневна, когато най-после в единадесет и половина телефонът иззвъня.

— Да? — изрече тя задъхано, когато грабна телефонната слушалка.

— Мис Прует? — попита непознат мъжки глас.

— Да.

— Обажда се лейтенант от полицията Хърман Абел. Доктор Уотърс ме помоли да ви се обадя, защото той не е в състояние да разговаря. Разбрах, че работите за предотвратяване на самоубийствата и че вие сте му съобшили, че жена му е взела някакви хапчета.

— Да, точно така. А как е тя?

— Беше твърде късно да ѝ се помогне. При пристигането в болницата беше мъртва.

— Ох, съжалявам.

— Случва се, мис Прует. Преди аутопсията не знаем точно колко хапчета за сън е гълтнала, но намерихме празно шишенце, за което доктор Уотърс твърди, че е съдържало тридесет и шест таблетки.

— Ужасно! Беше само на тридесет и две години.

— Познавахте ли я лично? — попита с изненада полицаят. — Мислех, че вие не се запознавате със събеседниците си.

— Така е, но аз успях да измъкна доста сведения от нея. Преди тази вечер разговаряхме два пъти, лейтенанте. Чувствам се ужасно, че не успях по-рано да науча коя е. Може би щях да я спася.

— Вината не е ваша — заключи лейтенантът. — Разбира се, ще ни бъдат необходими вашите показания. Кога ще можете да дойдете в управлението?

— Когато кажете — отвърна Марта. — Аз съм пенсионерка, така че разполагам с времето си.

— Тогава ще ви чакам в стаята на отдела за убийства в четири часа следобед. Питайте за лейтенант Абел.

— Отдела за убийства ли? — сепна се Марта.

— Не се безпокойте — отвърна полицаят леко развеселен. — Нашият отдел не разследва само убийства. Отговаряме за пет-шест други неща и едно от тях са самоубийствата.

Марта намери стаята на отдела за убийства точно в четири часа. Лейтенант Хърман Абел се оказа набит, мрачен мъж на около четиридесет години. Там беше и доктор Фред Уотърс, който веднага направи впечатление на Марта. Зъболекарят беше висок, слаб, красив мъж с гъста къдрава черна коса и много бели зъби. Марта прецени, че на възраст е между тридесет и четиридесет години.

Той е не само красив, но и много чаровен, реши тя само няколко минути, след като се запозна с него. Помисли си, че част от привлекателността му е свързана с нейния майчин инстинкт, защото той явно скърбеше. Уотърс сякаш остана поразен, когато научи, че жена му многократно е възнамерявала да се самоубие. При разпита от лейтенант Абел той призна, че напоследък тя няколко пъти е изпадала в депресия, но дори не е заподозрял, че страда от психоза.

— Тя винаги се държеше, сякаш ме обича — повтаряше той с достойна за съжаление настойчивост.

— Вярно е — увери го Марта. — Трябва да приемете, докторе, че съпругата ви просто е била душевноболна.

— Това изглежда очевидно — потвърди и лейтенант Абел. — Готова ли сте да дадете официални показания, мис Прует?

Когато Марта отвърна, че е готова, той я накара да ги издиктува на магнетофон, след това ги даде да ги напишат на машина и тя ги подписа.

На раздяла тя отново каза на зъболекаря, че съжالياва за нещастиято и този път в замяна получи такава усмивка на признателност, че дори се замая. Тъй като нейният досегашен зъболекар се бе пенсионира неодавна, тя си каза, че следващия път, когато ѝ се наложи, ще отиде при доктор Фред Уотърс.

До следващия редовен преглед на зъбите ѝ имаше три месеца. През май тя се обади в кабинета на доктор Уотърс. Момичето, което отговори, я записа за 4:30 часа в петък следобед.

Кабинетът на доктор Уотърс беше на десетина километра от апартамента на Марта. Тя не прецени добре колко натоварено ще е градското движение и закъсна пет минути. Щеше да закъсне и повече, ако не бе намерила място да паркира малката си спортна кола точно пред сградата. Кабинетът беше на първия етаж и спести време, като не чака асансьора. Тя влезе в кабинета задъхана точно в 4:35 часа.

Младата червенокоса секретарка се усмихна на извинението ѝ и на свой ред ѝ се извини. Доктор Уотърс бил закъснял с предишни пациенти и едва ли щял да я приеме преди пет.

— Може би ще се наложи да си тръгна, преди да ви приеме — продължи да се извинява момичето. — Заминавам извън града за уикенда и трябва да хвана автобуса в шест часа. Ако се наложи да си тръгна, ще ви дам картоната и вие ще го предадете на доктора.

Десет минути след като Марта бе дошла, тишината внезапно се наруши от едно „Ку-ку!“, последвано от три резки извънявания и от още едно „Ку-ку!“.

Марта погледна нагоре към дървения часовник на стената навреме, за да види как птичето излиза за второто „Ку-ку!“ и отново се скрива. Тя се запита дали това не бе часовникът, който чуваше при всяко обаждане на Джанет Уотърс? Онзи изкукваше по два пъти преди и след като удареше часът, но може би и този го правеше, а кукаше само веднъж на всеки четвърт час.

Марта се прокашля и попита секретарката:

— Мис, да знаете дали доктор Уотърс има у дома часовник, подобен на този?

— Никога не съм била у доктор Уотърс — отговори учтиво секретарката. — Работя тук едва от две седмици.

— Аха — промълви Марта и млъкна.

Няколко минути минаха в мълчание, после момичето отново вдигна глава.

— Може и да имат и затова са сложили този тук. Иска ми се да го нямаше, защото ме влудява, като кука на всеки четвърт час.

— Какво искате да кажете с това „сложили са го тук“? — попита Марта озадачена.

— Доктор и мисис Уотърс, когато се ожениха.

— Но те нали са били женени от десет години? — рече объркано Марта.

— Имам предвид сегашния му брак, мис Прует — усмихна се червенокосото момиче. — Те се ожениха само преди две седмици. Затова ме взеха на работа. Джоун е била предишната му секретарка.

Марта бе леко възмутена. Явно не бе изчакал прилично време, преди да си вземе втора съпруга.

— Часовникът бил в апартамента на Джоун и, разбира се, когато се премести в жилището на доктор Уотърс, тя нямаше къде да дәне мебелите си. Продаде повечето неща, но някои от по-дребните донесе тук.

Момичето отново се зае с работата си. Марта се втренчи в часовника и през главата ѝ минаха ред удивителни мисли. Ако всички телефонни разговори бяха водени от апартамента на бившата секретарка на доктор Уотърс, тогава явно Марта не бе говорила с Джанет Уотърс; а фактът че същата тази секретарка бе станала втората жена на Уотърс толкова скоро след смъртта на първата, прибавяше зловещ елемент към тези мисли.

Това толкова зашемети Марта, че тя не усети колко дълго е седяла и премисляла всичко, докато часовникът не изкука отново. Този път всички съмнения отпадаха, понеже той изкука два пъти, преди да иззвъни пет пъти и след това отново изкука още два пъти.

В този миг вратата на кабинета се отвори и доктор Фред Уотърс изпроводи един пациент.

— Руби, запишете мистър Къртис за следващата седмица — нареди зъболекарят на секретарката. — След това можете да си вървите, защото знаая, че ще пътувате. Аз ще затворя. — Той се обърна, погледна Марта и на лицето му се изписа изненада. — О, здравейте. Не съобразих, че вие сте последният ми пациент.

Забележката накара секретарката да огледа с любопитство Марта и зъболекаря, но тя си премълча. Само му подаде картона и каза:

— Ето картона на мис Прует, докторе.

Зъболекарят му хвърли кратък поглед и се извини на Марта.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, мис Прует. Заповядайте.

Марта се изправи и доста вдървено го последва в кабинета. Тя седна на зъболекарския стол, остави го да ѝ върже на врата лигавник и послушно отвори уста. Зъболекарят започна да работи с инструментите. Добре че зъболечението не допуска разговори, защото Марта не би могла да му каже нито дума. Времето течеше в мълчание. Разбра, че са изминали петнадесет минути, макар да ѝ се сториха повече, просто защото часовникът изкука четвърт час.

Само няколко мига по-късно, когато Марта се бе поизправила в стола, за да изплакне устата си, на вратата се почука леко и тя веднага се отвори. На прага застана изумително красива блондинка на около двадесет и пет години.

— О, извинявай, мили — каза тя с дрезгав глас. — Предположих, че и последният ти пациент си е отишъл.

Тя понечи да затвори вратата, когато Марта изтърси:

— Вие сигурно сте Джоун.

Жената спря и я изгледа въпросително.

— Аз съм Марта. Помните ли ме, Джоун?

Лицето на блондинката стана безизразно. Доктор Уотърс пребледня. Жената отново разтвори широко вратата и се вгледа в Марта с присвити устни.

— Говорите, сякаш се познаваме — рече тя с престорено недоумение, което въобще не заблуди Марта. По изражението на жената тя разбра, че веднага е познала гласа ѝ, също както сама бе познала нейния.

— Само по телефона — отвърна студено Марта. — Какъв забележителен план за убийство! Вие успяхте да установите чрез напълно незаинтересован свидетел, че Джанет страда от психическо разстройство и се е самоубила, а всъщност бедната жена е била съвсем здрава. — Тя погледна зъболекаря. — Как ѝ дадохте таблетките, преди да отидете да играете кегелбан, докторе? В кафето ли?

Едва когато видя как двамата я гледат, Марта разбра, че словесното ѝ избухване беше неблагоприятно. Тя стана от

зъболекарския стол, свали лигавника и го метна на облегалката.

— Отивам си — рече тя нервно.

Русата Джоун все така препречваше вратата. С безличен глас каза на съпруга си:

— Ако дадеш на пациент случайно по-голяма доза упойка, няма да се отрази благотворно на професионалната ти репутация, но няма и да е толкова неприятно като процес за убийство.

Зъболекарят местеше поглед от жена си към Марта и обратно, а върху лицето му се изписа израз на отчаяние.

— Дръпнете се от пътя ми — със смесица от страх и войнственост каза Марта на жената, застанала на прага.

Джоун не ѝ обърна внимание и рече на доктора:

— Нямах избор. Ще изглежда като нещастен случай. Случвало се е и в други зъболекарски кабинети.

Доктор Уотърс се реши толкова внезапно, че изненада Марта. Той я сграбчи за слабите рамене и я блъсна отново върху зъболекарския стол. Въпреки възрастта и дребната си фигура Марта беше гъвкава като змиорка. Тя се дърпаше, риташе и на два пъти за малко да се освободи от хватката на мъжа, преди той да я укроти, като легна върху краката ѝ и притисна раменете ѝ с двете си ръце. Тогава тя се предаде, защото той тежеше два пъти повече от нея.

— Знаеш как да подадеш газ — нареди зъболекарят на жена си. — Сложи маската на лицето ѝ, докато аз я държа.

В следващия миг върху носа и устата на Марта бе прилепена конусовидна гумена маска, от която съскаше газ. Тя се освободи от нея, като въртеше силно глава, но тогава Джоун я хвана с едната ръка под брадичката и обездвижи главата ѝ, а с другата постави отново маската.

Марта задържа дъха си. Усети как газът охлажда бузите ѝ, защото тя не дишаше и той изтичаше отстрани на маската. Усещаше също натиска от десния палец на Джоун върху бузата си.

Дробовете на Марта сякаш щяха да експлодират и тя беше готова да се предаде, като поеме силно въздух, когато забързаният глас на секретарката се разнесе през отворената врата.

— Оставила съм билета си за автобуса в бюрото, докторе. Трябва да тичам... — последва мълчание, а после: — Какво...

Доктор Уотърс така се сепна, че отпусна раменете на Марта и се понадигна. Джоун също се стресна, не толкова силно, но достатъчно, за да охлаби за миг натиска на двете си ръце. Марта извърна глава на една страна и се възползва от изключително добрите си зъби, на които доктор Уотърс се бе възхитил, за да прехапе почти до костта палеца на жена му.

С вик на болка русата красавица изпусна маската и политна назад. Марта сви колене до гърдите и отблъсна зъболекаря. Той се претърколи през стаята и се блъсна в една маса с инструменти. Марта скочи от зъболекарския стол и прелетя покрай изненаданата червенокоса секретарка.

Беше благодарна, че зъболекарският кабинет е на първия етаж. Отчаянието ѝ даде сили за късия спринт. Тя беше вече долу, в колата, и двигателят работеше, а още никой не я преследваше. Когато бясно потегли, видя в огледалото за обратно виждане доктор Уотърс да излиза от сградата.

Марта се отправи към полицейското управление.

АГАТА КРИСТИ НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ

— И все пак твърдя, това е същата жена. Няма съмнение!

Капитан Хейдък погледна разпаленото, напрегнато лице на приятеля си и въздъхна. Искаше му се Ивънс да не е толкова уверен. През годините на своята служба, прекарана в океана, старият морски капитан се бе научил да стои настрана от нещата, които не го засягат. Философията на приятеля му Ивънс, бивш криминален инспектор, бе различна от неговата. „Обръщай внимание на всичко, което те заобикаля“ беше неговият девиз от ранни години и той го следваше неотклонно. Умен и ловък, инспекторът бе спечелил заслужено ранга, до който се бе издигнал. Даже и сега, вече пенсиониран и уредил живота си в къщичката на своите мечти, професионалният му инстинкт оставаше буден.

— Твърде рядко забравям физиономия — повтаряше той самодоволно. — Мисис Антони, да, това е мисис Антони, точно така. Когато ти спомена мисис Мероудън, аз познах веднага в нея мисис Антони.

Капитан Хейдък се размърда неловко на стола. Като се изключи Ивънс, Мероудънови му бяха най-близки от съседите и това идентифициране на мисис Мероудън с бившата „героиня“ на шумния за времето си съдебен процес го смути.

— Всичко това беше много отдавна — промълви едва чуто той.

— Девет години — отговори Ивънс, точен както винаги, — девет години и три месеца. Спомняш ли си случая?

— Вече твърде смътно.

— Оказа се, че мистър Антони е бил пристрастен към употребата на арсеник — продължи Ивънс — и тя бе оправдана.

— Е, добре, защо пък да не бъде оправдана?

— Нямаше никакво основание да не бъде оправдана. Само това бе решението, което съдът можеше да вземе с оглед на доказателствата. Абсолютно коректно.

— Това значи, че всичко е наред — каза Хейдък — и не виждам за какво още има да се безпокоим.

— Кой се безпокои?

— Струва ми се, ти.

— Нищо подобно.

— Всичко е приключено и забравено — отбеляза капитанът. — Ако мисис Мероудън някога в живота си е имала нещастията да бъде обвинена и оправдана за убийство...

— Обикновено не се счита за нещастие да бъдеш оправдан — подметна инспекторът.

— Знаеш какво искам да кажа — отвърна Хейдък раздразнено. — Ако клетата жена е преживяла такъв мъчителен опит, наша работа ли е да разравяме тези забравени неща?

Ивънс не отговори.

— Слушай, Ивънс, жената е била невинна, току-що го каза и ти.

— Не съм казвал, че е невинна. Казах, че я оправдаха.

— Но то е същото.

— Не винаги.

Капитан Хейдък бе понечил да изгърси лулата си, спря се и се изправи с удивен израз.

— Какви ги дърдориш? Наистина ли мислиш, че тя не е била невинна?

— Не бих казал точно това. Само — не съм уверен. Антони наистина имаше навика да употребява арсеник. Жена му го доставяше. Един ден погрешно взел далеч по-голяма доза. Чия беше грешката — негова или на съпругата? Никой не бе в състояние да отговори и съдебните заседатели й дадоха съвсем правилно възможност да бъде благоприятствана от този нерешен въпрос. Това е логично и в решението на съда нямаше нищо несправедливо. Все пак аз бих искал да зная истината.

Хейдък отново съсредоточи поглед в лулата си.

— Добре — каза той успокоен, — това не ни влиза в работата.

— Не съм убеден в това.

— Но сигурно...

— Чуй ме за момент. Навярно си спомняш, че същият този Мероудън веднъж прави пред нас опити в своята лаборатория.

— Да, той спомена тогава теста на Марш за арсеник и отбеляза, че ти би трябвало да го знаеш, понеже е свързан с твоята професия, а после се усмихна. Той не би казал това, ако беше помислил и за миг...

Ивънс го прекъсна.

— Искаш да кажеш, че не би го споменал, ако знаеше? Те бяха женени от доста време. Струва ми се, че от около шест години. Бас държа, той не знае, че жена му е известната някога мисис Антони.

— И решително никога не ще узнае това от мен! — каза твърдо капитан Хейдък.

Ивънс не обърна внимание на тази забележка, а продължи:

— Ти ме прекъсна точно тук. След пробата на Марш Мероудън загря субстанцията в епруветката, разтвори във вода металната утайка и после я преципитира чрез добавка на сребърен нитрат. Това бе проба за хлората. Малка, скромна, невинна проба. Аз обаче успях да прочета в книгата, която стоеше отворена на масата, следните думи: „ H_2SO_4 разлага хлоратите посредством еволюция Cl_{20} . Ако се загрее, получава се страшна експлозия. Следователно сместа трябва да се държи хладна и да се употребява само в съвсем малки количества“.

Хейдък се бе втренчил в приятеля си.

— Е, та какво от това?

— Ей това. В нашата професия разполагаме само с тестове. Тестове за разкриване на убийци. Само че ние добавяме факти, а не реактиви, претегляме ги и избистряме утайката, когато се съмняваме в лъжесвидетелство или най-общо — в неточност на свидетелските показания. Съществува обаче друга една проба, за да установим дали се касае за убийство или не, проба, която е далеч по-точна, но извънредно опасна. Убиецът рядко се задоволява само с едно престъпление. Дай му време, освободи го от подозрения и той ще извърши друго. Например уловиш някого, за когото не си сигурен дали е убил съпругата си, или не, дори уликите не говорят много против него. Погледни в миналото му. Ако откриеш, че се е женил няколко пъти и съпругите му все умират, няма ли да кажеш, че това е доста любопитен факт. С този факт вече можеш да вървиш по-нататък и да търсиш доказателства. Не говоря от гледището на закона, разбираш ли? Говоря от психологична и морална гледна точка.

— Е?

— Сега идвам до това, което искам да ти обясня. Всичко е така лесно, ако имаш налице минало, в което да надникнеш. Представи си обаче, че си изправен пред първото престъпление на убиеца. Тогава не можеш да се възползваш от този тест и обикновено оправданият поради липса на доказателства започва живот под ново име. Ще повтори или не убиецът престъплението?

— Това е ужасяващо!

— Продължаваш ли още да твърдиш, че това не е наша работа?

— Да. Ти нямаш никакво основание да смяташ, че мисис Мероудън не е една съвсем порядъчна жена.

Бившият инспектор помисли за миг, после отговори бавно:

— Казах ти, че трябваше да надникнем в нейното минало, но не открихме нищо. Не обаче съвсем нищо. Имала е втори баща. На осемнадесетгодишна възраст се увлякла по някакъв младеж и вторият ѝ баща ги разделил. Веднъж тя и баща ѝ се разхождали в планината по опасни скали. Бащата отишъл твърде близо до ръба на една скала, подхлъзнал се и намерил долу смъртта си — нещастен случай.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Това е било нещастен случай. Нещастен случай! Свръхдозата от арсеник на Антони е също нещастен случай. Тя никога не би била обвинена и разследвана, ако не се мълвеше, че имала връзки с друг мъж, който впрочем изчезна, сякаш не беше съгласен с мнението на съдебните заседатели. Казвам ти, Хейдък, страхувам се от нов нещастен случай.

Старият капитан сви рамене.

— Добре. Не мога да разбера как ще го предотвратиш?

— Нито аз мога да разбера — отвърна мрачно Ивънс.

— Бих оставил всичко както си е — каза капитанът. — Никога не е излизало нищо добро, когато човек се бърка в чуждите работи.

Съветът обаче не беше по вкуса на бившия инспектор. Той бе тих, но решителен човек и когато напусна приятеля си, се питаше коя ще е най-добрата възможност за действие.

Влизайки в пощата за марки, Ивънс се сблъска с обекта на своите грижи — Джордж Мероудън. Бившият професор по химия беше дребен, със замечтан поглед, човек фин, мил и както обикновено напълно разсеян. Той позна инспектора, поздрави го и се наведе да събере писмата, паднали от ръката му при лекото сблъскване между

двамата. Ивънс, по-бърз от другия, ги събра и подаде на собственика, извинявайки му се. Между другото той хвърли поглед върху пликовете и адресът на най-горното писмо внезапно удвои съмненията му. То носеше името на добре известна застрахователна фирма.

Инспекторът изтръпна. Неподозиращият нищо Джордж Мероудън едва ли разбра как тръгнаха заедно из града, а още по-трудно би обяснил как разговорът се прехвърли върху застраховката за живот.

За Ивънс не бе трудно да осъществи плана си. Мероудън го информира по свой начин, че току-що е направил осигуровка на живота си в полза на жена си и поиска мнението му за компанията, към която се беше обърнал.

— Направих някои доста неудачни инвестиции на пари — обясни професорът, — в резултат на което приходите ми се намалиха чувствително. Ако се случи нещо с мен, жена ми ще се окаже в твърде тежко положение. Смятам, че тази застраховка ще оправи нещата.

— Тя не се ли противопостави на тази идея? — попита Ивънс. — Някои жени считат, че такива неща носят нещастие.

— О, Маргрет е много практична — усмихна се Мероудън, — никакви суеверия. Всъщност струва ми се, че тази идея беше нейна. Не обича да съм разтревожен.

Ивънс се бе добрал до информацията, която го интересуваше. След малко той се сбогува със събеседника си. Устните му оформиха мрачна, решителна линия. Покойният мистър Антони беше застраховал своя живот в полза на жена си няколко седмици преди смъртта си.

Навикнал да разчита на инстинкта си Ивънс бе съвсем сигурен в това, което предстоеше да се случи. Грижата му обаче беше как да постъпи. Не искаше престъпникът да бъде заловен, след като е извършил убийството. Целта му беше да предотврати престъплението, а това не бе лесно.

През целия ден беше умислен. Следобед на местния площад се откриваше благотворителен базар. Той се запъти нататък. Тук се отдаде на безцелно пръскане на дребни пари по лавките и сергиите. Вършеше всичко със залутан откъд формите на нещата поглед. Позволи си дори да прахоса половин корона при Зара — гледачката на кристали. Надсмя се леко над себе си, когато си спомни своето

отношение към предсказваните на бъдеще като служебно лице. Не обръщаше внимание на монотонното бърборене на врачката до момента, когато я чу да казва:

— ... вие в най-скоро време, наистина много скоро, ще бъдете замесен в една работа, означаваща живот или смърт, живота или смъртта на едно лице.

— Е, та какво? — попита той внезапно.

— Решение. Трябва да вземете решение. Трябва да бъдете много внимателен, много, много внимателен... Ако допуснете грешка, и най-малката грешка...

— Да?

Предсказвачката потрепери. Инспектор Ивънс знаеше, че всичко това е глупост, но все пак цял бе напрегнат.

— Предупреждавам ви. Не трябва да допуснете грешка! Ако я допуснете, виждам ясно резултата — смърт!

Странно, дяволски странно. Смърт. Фантазии.

— Ако сторя грешка, ще последва смърт, така ли?

— Да!

— В такъв случай — каза Ивънс, като й подаваше половината корона — не трябва да направя грешка, а?

Той говореше шеговито, но когато излезе от палатката, челюстта му бе решително стегната. Не бива да сгреси. Живот, ценен човешки живот зависи от това.

И нямаше кой да му помогне. От другата страна на площада той забеляза приятеля си Хейдък. На него не можеше да разчита — „Остави нещата така, както са“ бе неговият девиз, а той не помагаше в случая.

Хейдък разговаряше с една жена. Тя се отдели от него и тръгна по посока на Ивънс. Тогава той я позна. Беше мисис Мероудън. Реши, че тя трябва да го види и се изпречи на пътя ѝ.

Мисис Мероудън беше рядко хубава жена. Над прекрасните кафяви очи широко се извиваха дъгите на веждите ѝ. Приличаше на италианска мадона. Прилика, подсилена от сресаните на път коси, живописно извити покрай ушите. Беше величествена. Гласът ѝ беше дълбок и изразителен. Тя се усмихна на Ивънс — мила, приветствена усмивка.

— Струва ми се, това сте вие, мисис Антони, пардон, мисис Мероудън — каза меко той.

Направи грешката съвсем умишлено, като я наблюдаваше внимателно и прикрито. Видя, че зениците ѝ се разширяват, чу как дъхът ѝ секна, но миглите ѝ не трепнаха. Тя го изгледа твърдо и спокойно.

— Търсех съпруга си — каза тя съвсем естествено. — Не сте ли го видели наоколо?

— За последен път го видях ей нататък — посочи Ивънс.

Тръгнаха заедно. Разговорът им беше спокоен и любезен. Инспекторът разбираше, че възхищението му от мисис Мероудън растеше всеки миг, удивен от нейното самообладание. Забележителна жена и извънредно опасна. Вече бе сигурен — много опасна.

Той все още се чувстваше неловко, въпреки че бе доволен от началните си стъпки — подсказа ѝ, че знае коя е. Това ще я направи много предпазлива. Не ще посмее да извърши ново престъпление. Не беше обаче спокоен за Мероудън. Ако можеше някак да го предупреди...

Откриха дребничкия професор, загледан в порцелановата кукличка, спечелена на лотария. Жена му предложи да се приберат и той се съгласи с готовност.

Мисис Мероудън се обърна към инспектора:

— Не бихте ли пили чаша ободряващ чай с нас, мистър Ивънс?

— Благодаря ви, мисис Мероудън, с удоволствие.

Тръгнаха, разговаряйки за дребни забавни неща. Слънцето грееше приятно, подухваше лек ветрец. Всичко около тях, макар и изпълнено с ежедневие, бе много привлекателно.

Момичето, което им прислужваше, беше излязло да се забавлява из празничните сергии.

Мисис Мероудън влезе в стаята, за да свали само шапката си. Върна се бързо и постави чайник с вода върху малка сребърна горелка. От полицата тя взе три плитки чашки.

— Разполагаме със специален китайски чай и го пием винаги по китайски в тези плитки чашки — обясни домакинята.

Изведнъж тя се сепна, като се взираше в една от чашите, незабавно я замени с друга и въздъхна с досада и тревога.

— Джордж, ти си непоправим. Отново си ползвал тези чашки.

— Съжалявам, мила — отговори виновно професорът, — но те са толкова удобни по размер, а тези, които поръчах, все още не пристигат.

— Един ден ще изтровиш всички ни — каза шеговито мисис Мероудън. — Мери ги намира в лабораторията и ги нарежда обратно тук, без да ги измива, освен ако по тях няма видимо замърсяване. Ето отново си взел една от тях за опити с цианкалий. Наистина, Джордж, това е много опасно.

Мероудън изглеждаше леко раздразнен.

— Мери не бива да пипа нищо от лабораторията.

— Ти знаеш, че често след чая оставяме чашките си там. Тя как ще знае откъде са попаднали в лабораторията. Бъди логичен, мили.

Професорът отиде до лабораторията, като мърмореше нещо, а мисис Мероудън, усмихвайки се, заля чая с кипяща вода и духна пламъка на горелката.

Ивънс беше озадачен. Внезапно обаче в съзнанието му блесна светъл лъч. По едни или други съображения мисис Мероудън разкриваше себе си. Така ли трябваше да се нареди следващият „нешастен случай“? Беше ли тя изрекла всичко това, за да си подготви алиби, та когато един ден „нешастният случай“ бъде факт, самият инспектор да е принуден да дава показания в нейна полза? Колко глупаво от нейна страна, ако е така, защото преди това...

Дъхът му спря. Мисис Мероудън беше наляла чая в трите чашки. Една постави пред него, друга — пред себе си, а трета сложи върху малка масичка на камината, близо до креслото, на което обикновено седнаше съпругът ѝ. Лека загадъчна усмивка играеше на устните ѝ. Тази усмивка я издаде.

Той разбра!

Забележителна жена — опасна! Никакво чакане, никакви далечни приготовления. Този следобед, тъкмо този следобед, в негово присъствие, като свидетел. Смелостта на постъпката ѝ го изуми.

Това бе хитро, дяволски хитро. Той не би бил в състояние да докаже нищо. Тя разчиташе той да не заподозре толкова скоро намеренията ѝ. Жена със светкавична мисъл и действия!

Инспекторът пое дълбоко въздух и се наведе леко напред.

— Мисис Мероудън, аз съм човек с малко странни капризи. Ще бъдете ли така любезна да задоволите един от тях?

Тя го гледаше въпросително, но без подозрение.

Той се изправи, взе чашата, която стоеше пред нея, отиде до малката масичка и я смени с другата.

— Бих искал да видя как ще изпиете това.

Очите ѝ срещнаха неговите. Те бяха дълбоки, нетрепкащи. Лицето ѝ бавно пребледня. После тя протегна ръка и пое чашката. Той затаи дъх, предполагайки, че е сбъркал.

Мисис Мероудън вдигна чашката до устните си. В последния миг я побиха тръпки, наведе се напред и я изля в близката ваза. След това се отпусна в креслото и го погледна предизвикателно.

Той въздъхна облекчено и също седна.

— Е? — попита тя.

Гласът ѝ беше променен — подигравателен и предизвикателен.

Инспекторът ѝ отговори спокойно:

— Вие сте много умна жена, мисис Мероудън. Мисля, че ме разбирате. Не бива нещата да се повтарят. Знаете какво искам да кажа.

— Да, зная.

Гласът ѝ беше равен, неизразителен. Той кимна доволен. Умна жена е и няма желание да бъде обесена.

— За дълъг живот на вас и на вашия съпруг — каза многозначително Ивънс и поднесе чашата до устните си.

В следния миг лицето му се промени. Сгърчи се ужасно... опита се да стане... да извика. Тялото му се вцепени, лицето му стана виолетово и той се просна по гръб върху креслото с конвулсивно свити крайници.

Мисис Мероудън се наклони напред, като го наблюдаваше внимателно. Лека усмивка изви устните ѝ. Заговори му меко и нежно:

— Допуснахте грешка, мистър Ивънс. Помислихте, че искам да убия Джордж... Колко глупаво от ваша страна, колко глупаво!

Тя остана така още минутка, като продължаваше да гледа мъртвия — третия човек, който заплашваше да пресече пътя ѝ и да я отдели от мъжа, когото обичаше...

Усмивката ѝ се разшири. Сега приличаше повече от всеки друг път на мадона. После повиши глас и извика:

— Джордж, Джордж... Ела веднага! Боя се, че това е най-ужасяващият нещастен случай... Горкият мистър Ивънс...

ЕЛЪРИ КУИН

ТРИМАТА ДЕВЕРИ

Преди да умре Големия Дейв, братята Брадърс бяха четирима. А после станаха трима и този ден беше отвратителен за всички тях. Докато ги водеше Големия Дейв, въпросът накъде отиват никога не се поставяше. Щом изчезна неговата ръка-кормило, Арчибалд, Евърит и Чарлтън Брадърс бяха изгубени. Очевидно бе, че рано или късно щяха да изпаднат в неволя. Вдовицата на Големия Дейв се погрижи това да стане по-скоро...

Него ден се провеждаше редовното заседание на ръководството на каменовъглената компания „Четиримата братя“. Вдовицата беше наследила дела на своя мъж и сега седеше в креслото на Големия Дейв. Беше го изпълнила почти цялото — едра, млада жена с дълги крака и много руса коса, с пицно, заоблено тяло.

Нейното присъствие не пречеше на тримата братя... или поне на Арчибалд и Евърит. За Чарлтън беше трудно да се каже каквото и да било, тъй като той притежаваше външност на мумия и вътрешната сила на наниз люти чушки, окачени на зид. Арчибалд, шумен и едър, се забавляваше да наблюдава вдовицата, докато Евърит ѝ се усмихваше по своя си странен начин. Евърит Брадърс се смееше само с устните си, докато очите му оставаха студени.

Но вдовицата не обръщаше внимание нито на Арчибалд, нито на Евърит и като че въобще не слушаше скрибуцащите звуци, които излизаха от устата на Чарлтън Брадърс — председател на заседанието.

Чак докато Чарлтън не каза:

— Ако няма нещо друго, аз бих...

Тогава Дейзи Брадърс отклони поглед от големия портрет на своя съпруг, който висеше над главата на Чарлтън, и рече:

— Има още нещо.

Арчибалд престана да подсмърча, усмивката на Евърит стана почти заинтересувана. Чарлтън повдигна вежди. Спогледаха се, като че

беше проговорила масата, около която седяха, а сетне вдигнаха очи към нея.

— При създаването на компанията „Четиримата братя“ всеки от вас, включително и Дейв, е вложил по 25 хиляди долара — каза вдовицата на Големия Дейв. — Всеки от нас е получил по 25 акции. Тоест всяка акция е струвала по хиляда долара. Днес цената им е поне сто пъти по-висока.

— Я виж ти! — извика Арчибалд.

— Да. Да, Дейзи — промърмори Чарлтън и понечи да стане.

Но Евърит, продължавайки да се усмихва, сложи ръка на рамото на своя брат и го задържа.

— След смъртта на Дейв — продължи вдовицата — вие се разпуснахте. Моят чаровен девер Арчибалд например непрекъснато се забавлява с цяла рота красавици. Ти, Евърит, си се отдал на комара, залагаш и на конни състезания. А ти, Чарлтън, изгуби маса пари с борсовите си спекулации. Междувременно вашите жени харчат така, като че от рудниците си вадим диаманти, а не въглища. С една дума, здравата сте затънали и сега правите опити да се измъкнете от кашата, дето сте я забъркали, продавайки част от акциите си.

Братята се развълнуваха, но Дейзи не им обърна внимание. Отвори чантата си и извади от нея лист хартия.

— Арчибалд, големият любовник, е продал девет от своите 25 акции. Евърит, грандиозният мозък: седем бройки. А малкият Наполеон, Чарлтън, десет.

Настана тишина. После изведнъж Чарлтън се разсмя.

— Никога не съм предполагал, че в тази глава има нещо.

Евърит не каза нищо, но усмивката му стана замислена.

— Значи не съм бил сам — продължи Чарлтън, гледайки братята си. — Какво целиш с това, Дейзи?

— В договора, дето сте подписали при основаването на компанията, има една клауза, която би трябвало да попречи на сегашните ви деяния. Ето, ще ви я прочета: „Ако в ръцете на някой от съдружниците са съсредоточени повече от половината акции, той има правото да откупи от останалите техни дялове по първоначалната цена“.

Чарлтън се озъби:

— Е, и? Какво от това? Никой не притежава повече от половината акции. Ти, Дейзи, имаш само една четвърт.

— Грещиш, скъпи ми девере — каза вдовицата, усмихвайки се. — Дяловете, които вие тримата продадохте, купих аз чрез посредник... Твоите десет, Чарлтън, твоите седем, Евърит, и твоите девет, Арчибалд. Или общо двадесет и шест. Като добавим към тях онези 25, които наследих от Дейв, стават петдесет и една, а това значи, че повечето от акциите са в мои ръце.

Вдовицата бръкна отново в чантата си.

— Тук имам три заверени чека. Шестнадесет хиляди долара за акциите, които са останали на Арчибалд, 18 хиляди за твоите, Евърит, и петнадесет хиляди за Чарлтън... Дайте ми акциите!

Когато Арчибалд отново придоби дар слово, гласът му прокълтя като гръмотевица.

— Шестнадесет хиляди? Ти да не си луда? Акциите ми струват сега поне милион и половина!

— Съжалявам, Арчибалд, договорът си е договор.

Чарлтън Брадърс се беше изчервил до ушите.

— Евърит — изстена той, — спомняш ли си такава клауза?

Евърит кимна с глава.

— Но тя да не си мисли...

— Млъкни, Чарлтън! — Арчибалд заобиколи масата и прегърна снаха си. — А защо, скъпа, да не се разберем с добро? Ние те обичаме...

Младата жена се изправи толкова внезапно, че братът красавец едва не се строполи.

— Давам ви и на тримата само седем дни. Достатъчно, за да могат адвокатите ви да ви убедят, че е излишно да го увъртате. Тогава, надявам се, ще бъдете по-сговорчиви.

Прибра отново чековете в чантата и се обърна към вратата.

Но Евърит скокна:

— Може ли само един въпрос, Дейзи?

— Да.

— Защо постъпваш така...?

Дейзи Брадърс се наведе през масата. Лицето ѝ имаше доволен, едва ли не победоносен израз.

— Големия Дейв ме измъкна от бордея, в който всяка вечер правех стриптийз. Той умееше да надушва добрия бизнес. Купи ме за двадесет долара, толкова плати за обезщетение на собственика на локала, и винаги казваше, че аз съм била най-доходната му сделка. Мисля, че имаше право. Донесох му десетте най-честити години в неговия живот. И щях да бъда щастлива, ако не бяхте вие тримата и вашите „грандами“. По начина, по който заедно с жените си се отнасяхте към мен, би могло да се мисли, че Дейв се е оженил за последната никаквица. За вас аз не бях подходяща партия. Работех и не исках да ви посрамвам, но това въобще не ви интересуваше. Ако ме ругаехте, нямаше да ми бъде толкова тежко, но вашите пиявици с години ме мъчеха най-рафинирано. Отдавна реших, че ще ви отмъстя при първия удобен случай...

Вдовицата на Големия Дейв се изправи задъхана, като че беше тичала. Но когато пак заговори, гласът ѝ беше спокоен:

— След седем дни ви чакам и тримата у дома. Между два и три следобед. С акциите.

* * *

Елъри завари инспектор Куин да стои пред къщата на Дейв Брадърс на Ийст Ривър. Валеше от ранни зори и Елъри прескочи няколко локви, докато стигне до инспектора.

— Много ли се налагаше да дойда, татко? — промърмори Елъри, изтръсквайки водата от шапката си. — И ако толкова съм ти дотрябвал, защо не разреши на таксито да ме докара дотук?

— За да не ми унищожиш следите — каза инспектор Куин. — Освен това мислех, че случаят ще те заинтересува. Много е объркан.

Елъри разглеждаше следите от автомобилни гуми пред входа.

— Кой, кога, как, защо...

— Убийство — отговори инспекторът. — Дейзи Брадърс, бивша стриптийзърка. Убита е днес между два и три следобед, направил го е някой от тримата ѝ девери. Знам историята от нейния адвокат.

Инспекторът разказа на Елъри за компанията, за заседанието от предишната седмица и за решението на вдовицата да купи акциите на другите трима.

— Предполагам, те са се убедили, че съдебното дело би било празно губене на време и ето ти резултата: жената сега лежи прободена с нож в библиотеката си, чековете са още при нея и е толкова мъртва, че повече от това не може да бъде. В къщата е била сама; когато мъжът ѝ починал, освободила цялата прислуга.

— А какви са тези следи, които така ревниво пазиш?

— Тук са идвали три коли, и то една по една — каза инспектор Куин с въздишка. — По следите личи, че става дума за един „Кадилак“, един „Ролс-Ройс“ и един „Шевролет“... даже са пристигнали в този ред. „Кадилакът“ е на Чарлтън, Евърит купил „Ролс-Ройс“ на старо в Лондон преди три години, а Арчибалд употребявал „Шевролет“ за галантните си приключения. Разговарях и с тримата. Признават, че са били тук между два и три, всеки сам, на интервали от по петнадесет-двадесет минути.

— Друго какво казват?

— Какво ли? Изглежда са се уговорили. Единият е получил задачата да убие снахата и сега другите двама го защитават. Всеки казва, че Дейзи е била мъртва, когато той пристигнал, че се уплашил и побягнал... Искаш ли да видиш покойната?

Гледката не беше приятна. Който и от братята Брадърс да я беше ръгал с ножа за разрязване на книги, взет от бюрото на Големия Дейв, беше го направил с много ожесточеност и без никакъв финес.

— Това какво е? — Елъри внимателно вдигна от пода мъжки шлифер. Предната част на дрехата беше изпоцапана с кръв, а краят на десния ръкав — мокър.

— Намерихме го смотан под онзи фотьойл — каза инспекторът. — Изглежда, тя се е борила за живота си. А за да не го хванат с окървавения шлифер, убиецът го е оставил тук.

— Голяма грешка — каза Елъри.

— Мислиш ли? Не си струва да пребъркваш джобовете; празни са. Най-лошото е, че и тримата братя имали еднакви шлифери, и то — един и същ номер. Всеки обаче отрича, че този шлифер е неговият.

— Но шлиферите на двамата трябва да са си още у тях...

— Не са. И тримата твърдят, че не знаят къде са им шлиферите. Така че и тази следа не води доникъде.

— Не съм съгласен — промърмори Елъри. — Тя ни посочва точно кой от братята е убил Дейзи Брадърс.

— Как?

— Погледни десния ръкав. Защо само долната му част се е намокрила, а другият е съвсем сух? Братята са дошли тук поотделно и по различно време, като всеки е бил сам в колата си. Дъждът вали цял ден. Значи собственикът на този шлифер е карал под дъжда. Когато караш кола в дъждовно време, какво би трябвало да направиш, та да ти се намокри долната част на ръкава?

— Ами да си извадя ръката от прозорчето, за да дам знак за завой. — Инспекторът гледаше сина си развълнувано. — Елъри, на този шлифер е измокрен десният ръкав...

— Точно така. Шофьорът очевидно е давал сигнал с дясната си ръка.

— Но тогава неговата кола има волан от дясната страна!

— Правилно. — Елъри доволно кимна. — „Кадилак“-ът на Чарлтън и „Шевролет“-ът на Арчибалд са американски коли и воланите им са отляво. Но третият автомобил е „Ролс-Ройс“, британско производство. И то „Ролс-Ройс“, купен на старо в Лондон, което значи, че воланът му със сигурност е от дясната страна. Следователно убиецът е собственикът на „Ролс-Ройс“-а — Евърит Брадърс.

ЕД ЛЕЙСИ КЛАКСОНЪТ

Въпреки че убийството не беше преднамерено, никой не се съмняваше, че Хърбърт е убил мистър Джоунс.

Хърбърт, мъж на двадесет и девет години, със слабо лице, много силна, целеустремена натура, през последните няколко седмици беше в особено състояние, защото шефът му беше поръчал (на него, помощник-счетоводителя!) да направи отговорна ревизия, която изискваше огромен труд вкъщи.

През нощта, когато уби мистър Джоунс, Хърбърт седеше до масата, пред отворения прозорец. Вечерта беше топла и душна, а това усилваше нервността на Хърбърт. Капчици пот се стичаха по стъклата на очилата и му пречеха да вижда добре. В двадесет и един и тридесет жена му Елен си легна и започна да чете.

Мистър Джоунс беше застрахователен агент и никой, по-точно никога няма да разбере какво правеше той толкова късно в този дом. Но в двадесет и един и четиридесет и пет, когато отключваше колата си, видя другата кола, паркирана успоредно до неговата, която му затваряше пътя. Колата беше заключена, не беше възможно да се премести и затова мистър Джоунс влезе в своята кола и натисна яростно клаксона. Според показанията на самия Хърбърт пред съда, след като това хулиганство продължило повече от десет минути, съседът му — възрастен мъж, по фамилия Томпсън — извикал от своя прозорец:

— Моля, моля, прекратете този малък ад!

— Не знаете ли на кого е тази кола? — изкрещял отдолу мистър Джоунс.

— Не, не зная!

— А какво искаш от мен, да прекарам цялата нощ тук? — запитал Джоунс след още три протяжни сигнала.

От това Хърбърт съвсем объркал сметката на дългата колонка от дребни налични разходи, които се мъчел вече петнадесет минути да

сумира.

— Вие какво, смятате да вдигнете цялата улица на крак, така ли?
— попитал Томпсън. — Утре ще ставам много рано и трябва да спя.

— Това, татенце, си е твой проблем — изкрещял в отговор Джоунс. — А моят е да се добера до вкъщи, иначе жена ми ще ме затрие от света. — И клаксонът отново разкъсал нощта.

Точно тогава Хърбърт се показал от прозореца и закрещял колкото глас има:

— Да се прекрати този ужасен шум!

Джоунс отговорил с още по-протяжни звуци.

На Рождество кантората беше подарила на Хърбърт керамична преса за хартия. Без да мисли дълго, той я запратил от прозореца. Съдът призна, че това е изключително нелеп случай. Пресата разбила полуотвореното стъкло на колата откъм водача и голям къс стъкло попаднал във вратната вена и я разрязал. Сигналите спрели, а заедно с тях се простил с живота си мистър Джоунс.

Адвокатът убеждаваше Хърбърт и Елен:

— Няма място за безпокойство, това е типичен случай на афект. Хърбърт е бил така заслепен от пристъп на ярост, че не си давал сметка какво прави, хвърляйки пресата.

В речта си пред съдебните заседатели прокурорът обаче тръгна по друг път.

— Подсъдимият е специалист с висше образование и затова, в каквато и да е ситуация, е длъжен да преценява постъпките си — добрите и лошите, и естествено — да не дава воля на своя гняв. Човекът е мъртъв и за нас не е важно какво е правел и колко е досаждал в онзи момент на околните. Да се натиска клаксонът на една кола все още не е престъпление, което да се наказва у нас със смърт. Фактът е налице — убит е човек и аз ви призовавам да поискате присъда за непреднамерено убийство.

Съдебните заседатели се оттеглиха на съвещание. Отведоха Хърбърт в килията. В деветнадесет часа адвокатът каза на изплашената Елен:

— Не мога да разбера какво толкова протакат, нашето дело е така ясно. Няма защо да се безпокоите, въпреки че на мен нещо не ми харесват самодоволните лица на съдебните заседатели.

В двадесет и един часа заседателите обявиха, че не са стигнали до единомислие и отидоха в хотела, където трябваше да нощуват.

Адвокатът започна да се тревожи:

— Дори един от тях да поиска оправдателна присъда, това за нас означава победа. Съмнявам се, че властите на щата ще съдят Хърбърт повторно. Идете си вкъщи и се опитайте да заспите. Ще се срещнем утре в десет.

В десет часа и тридесет минути на следващия ден съдебният пристав обяви, че съдът е взел решение. Доведоха Хърбърт в залата. Той се огледа и запита адвоката си:

— Къде е жена ми?

— Не зная, не е идвала.

— Но тя трябваше...

— Тихо, идват съдебните заседатели...

Те влязоха един след друг в залата, видът им беше измъчен. Адвокатът на Хърбърт се намръщи с тревога, защото съдебните заседатели се гледаха един друг злобно. Председателят стана и обяви:

— Намираме, че подсъдимият не е виновен, защото е бил в състояние на афект.

Адвокатът въздъхна с облекчение и стисна ръката на Хърбърт.

След това дойде неговият шеф и го потупа по слабите рамене. А мистър Томпсън му каза усмихнат, че справедливостта е възтържествувала. Мисис Томпсън го прегърна и целуна.

Озадаченият Хърбърт се озърташе във всички посоки и се чудеше защо я няма Елен, за да сподели неговата радост. Най-сетне той се измъкна от залата, очаквайки да я види на улицата. Тя не беше и там. Тогава той взе първото такси и слезе пред къщи, изпълнен с най-лоши предчувствия.

Елен спеше дълбоко. Треперещ от злоба и обида, Хърбърт я разтърси и успя да я събуди.

— Луда ли си? Защо не беше в съда? Оправдаха ме!

— Зная, скъпи — промърмори полусънна Елен, целувайки го. — Прости ми, скъпи, но... успях се.

— Успала си се! Мислех, че ще бъдеш там или ще ме чакаш в колата поне, ако си се страхувала чак толкова, че ще ме...

— Скъпи, колата не работи, акумулаторът нещо... Цяла нощ натисках клаксона пред хотела, в който бяха отседнали господата

съдебните заседатели...

ГАБРИЕЛ ГАРСИЯ МАРКЕС

СЛЕДАТА ОТ ТВОЯТА КРЪВ ПО СНЕГА

На свечеряване, когато стигнаха границата, Нена Даконте си даде сметка, че пръстът ѝ с брачната халка продължава да кърви. Войникът от гражданската гвардия, наметнал грубо вълнено одеяло върху лъскавата тривърха шапка, прегледа паспортите на светлината на карбиден фенер, като правеше неимоверни усилия да устои на стихията на вятъра, който духаше откъм Пиренеите. Макар паспортите да бяха дипломатически и напълно редовни, войникът вдигна фенера, за да се увери, че снимките отговарят на лицата. Нена Даконте изглеждаше почти дете с очите си на щастлива птица, а кожата ѝ с цвят на тъмна мед още пазеше слънчевите отблясъци на Карибието в тази мрачна януарска нощ; беше загърнатата в палто от визон, което струваше повече от едногодишната заплата на целия граничен гарнизон. Били Санчес де Авила, съпругът ѝ, който караше колата, беше една година по-млад и почти толкова красив. Носеше сако на шотландски карета и спортен каскет. За разлика от съпругата си беше висок, с телосложение на атлет и с железните челюсти на грубияните с нежни сърца. Ала най-красноречиво за положението им говореше стоманеносивата кола, от чиято вътрешност лъхаше на жив звяр и каквато тази сиромашка граница не познаваше. Задните седалки бяха натъпкани догоре с прекалено новички куфари и огромна купчина от непокътнати пакети с подаръци. Там беше и тенор-саксофонът — преобладаващата страст в живота на Нена Даконте, преди да се отдаде на гневната любов на своя нежен бандит от големите морски курорти.

Щом войникът върна подпечатаните паспорти, Били Санчес го попита къде има аптека, за да превържат пръста на жена му. Войникът се провикна срещу вятъра да видят в Анде, на френска територия. Но полицаите от Анде седяха по ризи около масата в затоплената и ярко осветена будка, играеха на карти, топяха хляб в пълни с вино купи и още щом видяха размерите и класата на колата, им махнаха с ръка да продължават. Били Санчес натисна няколко пъти клаксона, но

полицайте не разбраха, че ги викат, а един от тях отвори прозореца и закреця по-сърдито и от вятъра:

— Merde! Vas-y, espere de con!^[1]

С вдигната яка на палтото Нена Даконте слезе от колата и на отличен френски попита къде има аптека. С уста, пълна с хляб, без да се замисля, войникът отговори, че не е негова работа, още повече в тази виелица, и затвори прозореца. Ала сетне се вгледа внимателно в младата жена, която смучеше ранения си пръст, озарена от сиянието на естествения визон, и навярно я взе за тайнствено привидение в тази призрачна нощ, защото веднага промени тона. Обясни й, че най-близкият град е Биариц, но посред зима и в такава вълча нощ едва ли ще намерят отворена аптека чак до Байона, малко по-нататък.

— Нещо сериозно ли е? — попита той.

— А, не — усмихна се Нена Даконте и вдигна обсипания с диаманти пръст; на върха му едва-едва личеше раната от розата. — Обикновено убождане.

Преди Байона пак заваля сняг. Не минаваше седем часът, но улиците бяха празни, къщите — затворени заради снежната виелица и след като направиха няколко безуспешни обиколки, решиха да продължат нататък. Били Санчес се развесели от решението. Беше луд по скъпите коли, пък си имаше и татко с прекалено силно чувство за вина и излишни средства, за да задоволява прищевките му. Въпреки това досега не беше карал автомобил, който да се сравнява с това спортно „Бентли“, подарък за сватбата. На волана се забравяше съвсем и колкото повече караше, толкова по-малко умора чувстваше. Беше готов да стигне още тази нощ в Бордо, където ги очакваше специалният апартамент за младоженци на хотел „Сплендид“ и никакви насрещни бури и снежни виелици не бяха в състояние да му попречат. За разлика от него Нена Даконте беше съвсем съсипана; особено я умори последният участък от пътя след Мадрид, същинска козя пътека, шибана от градушката. Щом минаха Байона, тя превърза с кърпа пръста си, като го притискаше силно, за да спре шуртящата кръв, и заспа дълбоко. Били Санчес забеляза това чак към полунощ, когато снегът спря и вятърът внезапно замря между боровете, а увисналото над пустото поле небе се изпълни с ледени звезди. Той мина покрай сънените светлини на Бордо, но спря само веднъж, на една бензиностанция, за да напълни резервоара, тъй като чувстваше

сили у себе си да кара без почивка до Париж. Огромната играчка за 20 хиляди лири стерлинги му доставяше такова удоволствие, че не му мина през ума да се запита дали е щастливо и прекрасното същество с превързан пръст, което спеше до него, и в чийто сън на младенец може би за първи път нахлуваха вълните на несигурността.

Бяха се оженили само преди три дни на 10 хиляди километра отгук, в Картагена де Индиас, предизвиквайки учудването на неговите родители и разочарованието на нейните и с личната благословия на архиепископа. Никой освен тях двамата не знаеше истинската причина, нито пък се досещаше за началото на тази неочаквана любов. Всичко започна три месеца преди сватбата в един неделен ден на морския бряг, когато тайфата на Били Санчес нападна неочаквано женските кабинети на плажовете на Марбея.

Нена Даконте беше едва осемнадесетгодишна. Току-що завърнала се от пансиона „Шантлени“ в Сен-Блез, Швейцария, тя говореше четири езика без акцент и беше виртуоз на тенор-саксофона. Това беше първата ѝ неделя на плажа, след като се завърна. Беше съвсем гола, когато започна гюрултията и от съседните кабинети се чува виковете на нападателите, но не може да разбере какво точно става до момента, в който райберът изхвърча и тя видя пред себе си най-красивия бандит в света. Беше само по бански, имитация на леопардова кожа, а гъвкавото му и привлекателно тяло имаше златистия загар на хората от плажовете. Върху китката на дясната ръка носеше гладка гривна като на римските гладиатори, беше навил около юмрука си желязна верига като смъртоносно оръжие, а на врата му висеше медальон без светец, който подскачаше мълчаливо в ритъма на лудешките удари на сърцето. Бяха учили заедно в началното училище, заедно бяха чупили гърнетата^[2] по рождените дни, защото и двамата принадлежаха към онези провинциални родове, които управляваха съдбата на града според волята си още от времето на колониите.

Не бяха се виждали отдавна и в първия момент не се познаха. Нена Даконте стоеше неподвижна, без да направи опит да прикрие очебийната си голота. Тогава Били Санчес съвсем по детински смъкна банския си на леопардови шарки. Тя го погледна с безразличие и сви презрително устни, сякаш беше вряла и кипяла в любовта. В действителност Нена Даконте не само че беше девствена, но никога не беше виждала гол мъж. Предизвикателството подейства и

единственото нещо, което хрумна на Били Санчес, бе да удари увития с желязна верига юмрук в стената и, естествено, потроши костите си. Тя го закара с колата си до болницата, а по-късно му помагаше да се възстанови и накрая двамата се научиха да се любят добре. Прекарваха тежките юнски следобеди на вътрешната тераса на къщата, видяла смъртта на шест поколения все издигнати личности от фамилията Даконте. Тя свиреше на саксофона модните мелодии, а той, излегнат на хамака с гипсирана ръка, я наблюдаваше с неотслабващо изумление. Огромните остъклени прозорци на къщата гледаха към застоялите води на вонящия залив; това беше една от най-големите и най-стари къщи на квартал Манга и несъмнено — най-грозната. Но терасата с шахматно наредените плочки, където Нена Даконте свиреше, беше приятен пристан в следобедните горещини и гледаше към двор с дебели сенки, под които се намираще безименен гроб още от времето преди съществуването на къщата и преди семейната памет. Дори и най-непосветените в музиката смятаха, че звуците на саксофона са анахронични в къща с подобно потекло. „Звучи като сирена на параход“, беше казала бабата на Нена Даконте, когато за първи път я чу да свири. А майка ѝ се бе опитвала безуспешно да я разубеди поне да не свири с вдигната пола и разтворени крака (както Нена Даконте правеше за по-удобно) — подобна чувственост ѝ се струваше несъщественост за музиката. „Не ме интересува на какъв инструмент ще свириш — казваше тя, — стига да го правиш с прибрани крака.“ Ала тъкмо тези прощални мелодии с привкуса на заминаващи параходи, които Нена Даконте изпълняваше с любовно ожесточение, разчупиха горчивата черупка на Били Санчес. Под тъжната слава на непрокопсаник, която той поддържаше съвсем лесно с името си, съчетало имената на две известни личности, тя откри нежен и плах сирак. Докато заздравяваха костите на ръката му, те се опознаха така добре, че самият той се учуди на лекотата, с която избухна любовта му, когато един дъждовен следобед, веднага щом останаха сами, тя го заведе в девственото си легло. И всеки ден, в същия този час, цели две седмици те лудуваха под учудените погледи на военни и ненаситни баби, които ги бяха предшествовали в рая на това историческо легло. Уморени от любов, те продължаваха да лежат голи пред широко отворените прозорци, през които бризът донасяше отвратителната миризма на залива, а в безмълвието на саксофона долавяха привичните

шумове в двора, чуваха единствената нота на жабата, скрита под папратите, водната капка върху безименния гроб — естествените стъпки на живота, който те не бяха имали време да опознаят.

Когато родителите на Нена Даконте се върнаха, те вече бяха напреднали в любовта до такава степен, че не им оставаше време за нищо друго, любеха се по всяко време и навсякъде, жадни да я открият отново и отново всеки път. В началото го вършеха как да е в колите, с които бащата на Били Санчес се опитваше да изкупи вината си. По-късно, когато приключението им се стори прекалено лесно, търсеха усамотението на пустеещите през нощта кабинни на Марбея, където съдбата ги беше срещнала за първи път, а по време на ноемврийския карнавал, маскирани, наеха стая в стария квартал Хегсемани, закриляни от „мамичките“, които само няколко месеца преди това безропотно бяха търпели изстъплението на бандата на Били Санчес. Нена Даконте се отдаде на тайната любов със същата безумна страст, която преди прахосваше в свиренето. Били Санчес ѝ отговаряше винаги с взаимност и радостно чувство. Вече женени, изпълниха задълженията на първата брачна нощ в неудобната тоалетна на самолета, докато стюардесите дремеха по средата над Атлантическия океан, като щяха да се пръснат по-скоро от смях, отколкото да изпитат някакво удоволствие. И 24 часа след сватбата само те знаеха, че Нена Даконте е бременна от два месеца.

Така че, когато пристигнаха в Мадрид, съвсем не се чувстваха като наситили се любовници, ала все още бяха сдържани в чувствата си и успяваха да се държат като невинни младоженци. Родителите им бяха предвидили всичко. Преди да слязат от самолета, в салона на първа класа влезе служител от протокола и връчи на Нена Даконте палто от визон на блестящи черни ивици, сватбен подарък от нейните родители. Били Санчес получи кожено яке, модната новост на сезона, и ключове за колата — изненада, която го чакаше на летището.

Дипломатическата мисия на страната им ги прие в залата за официални гости. Посланикът и съпругата му бяха отколешни приятели на двете семейства, а освен това той беше лекарят, присъствал на раждането на Нена Даконте. Очакваше я с огромен букет рози — толкова блестящи и свежи, че дори капчиците роса по тях изглеждаха като изкуствени. Тя поздрави и двамата с шеговити целувки, смутена от малко подранилото си положение на младоженка,

и когато поемаше букета, се убоде на един от острите шипове. Измъкна се от положението с очарователно хрумване.

— Направих го нарочно — усмихна се тя, — за да обърнете внимание на брачната ми халка.

И наистина всички изразиха възхищението си от великолепието на халката, пресмятайки наум, че трябва да струва цяло състояние не толкова поради огромните диаманти, а поради очевидната ѝ антикварна стойност. И никой не забеляза, че пръстът ѝ започна да кърви. Всички насочиха вниманието си към новия автомобил. С чувство за хумор посланикът го беше докарал на летището целия обвит в целофан и завързан със златиста панделка. Но Били Санчес не оцени находчивостта му. Изгаряше от нетърпение да го разгледа час по-скоро, разкъса с един замах обвивката и онемя. Беше спортно „Бентли“ последен модел с тапицерия от истинска кожа. Небето приличаше на пепеляво наметало, в Гуадарама пращаше вледеняващ и пронизващ вятър и не беше особено приятно навън, но Били Санчес не усещаше никакъв студ. Държеше цялото посолство под открито небе, без да помисли, че всички мръзнат там от учтивост, докато не разгледа колата до най-малките подробности. След това посланикът се качи в колата до него, за да му показва пътя до официалната резиденция, където ги очакваше обяд. Докато пътуваха, той му сочеше забележителностите на Мадрид, но Били Санчес, омагьосан от колата, нямаше очи за нищо друго.

За първи път излизаше извън родината си. Беше изредил всички частни и държавни колежи, повтаряйки един и същи клас, докато накрая загуби всякакъв интерес. Впечатленията му от този, толкова различен от родния му град, сивите сгради със запалени посред бял ден светлини, оголените дървета, далечното море събуждаха у него чувство за безпомощност и той се стараяше да го закъта колкото може по-надълбоко. Ала само миг след това попадна в капана на забравата. Неочаквано и тихомълком връхлетя буря, първата за сезона, и когато след обяда излязоха навън, за да се отправят за Франция, градът се ширна пред тях целият покрит с искрящ сняг. Били Санчес, забравил съвсем за колата, крещеше пред всички от радост, сипеше снежен прах върху главата си и както си беше облечен, се овъргаля по средата на улицата.

Когато в чистия и ведър след бурята следобед напуснаха Мадрид, Нена Даконте за първи път забеляза, че пръстът ѝ кърви. Учуди се, защото не беше усетила нищо тревожно, докато акомпанираше със саксофона на жената на посланика, която обичаше да пее оперни арии на италиански по време на официални приеми. По-късно, докато сочеше на съпруга си най-краткия път до границата, несъзнателно смучеше пръста си всеки път щом започнеше да кърви и чак когато стигнаха Пиренеите, се сети да потърси аптека. Но умората от последните няколко дни я обори и когато внезапно се събуди от кошмара, че колата се движи по вода, дълго време не се сещаше за превързания пръст. Видя на часовника върху блестящото табло, че минава три часът и като изчисли набързо, разбра, че бяха отминали Бордо, Ангулем и Поатие и в момента пресичаха дигата на Лоара, залята от придошлата река. Лунните лъчи се процеждаха през мъглата и силуетите на къщите, които се мяркаха между боровете, приличаха на призраци, излезли от приказките. Нена Даконте, която знаеше наизуст местността, пресметна, че до Париж остават още три часа, а Били Санчес продължаваше да кара невъзмутимо.

— Дивчо такъв! — каза Нена Даконте. — Караш вече единадесет часа, без да си сложил троха в устата.

Но опиянението от новата кола продължаваше да държи Били Санчес. Макар да бе спал малко и зле в самолета, чувстваше се бодър и повече от всякога във форма, за да стигне до Париж на разсъмване.

— Обедът у посланика още ми държи сито — каза той и без всякаква логика добави: — В края на краищата в Картагена сега излизат от кината, трябва да е някъде към десет часът.

Нена Даконте се страхуваше съпругът ѝ да не заспи на волана. Отвори една от безкрайните кутии с подаръци, които им бяха дали в Мадрид, и се опита да напъха в устата му парче захаросан портокал. Но Били Санчес извърна глава.

— Мъжете не ядат бонбони — каза той.

Малко преди Орлеан гъстата мъгла се разнесе и огромната луна освети заснежените нивя, но движението се затрудни от включилите се в потока огромни камиони със зеленчуци и цистерни с вино, които тръгнаха за Париж. Нена Даконте искаше да смени мъжа си, но не посмя да му предложи, тъй като още в началото на запознанството им Били Санчес я беше предупредил, че най-голямото унижение за един

мъж е да бъде возен от жена си. След близо петте часа здрав сън тя се чувстваше освежена, а и доволна, че не спряха в някой хотел в провинцията, която тя познаваше от честите пътувания с родителите си още като дете. „Няма по-красиви пейзажи — говореше тя, — но може да умреш от жажда, без да срещнеш някого, който да ти даде чаша вода безплатно.“ Твърдо убедена в това, тя беше пъхнала в несесера сапун и тоалетна хартия, тъй като във френските хотели никога нямаше сапун, а вестниците от миналата седмица, нарязани на правоъгълници и окачени върху някой пирон, служеха вместо тоалетна хартия. Единственото, за което съжаляваше, беше, че пропуснаха цяла една нощ, без да се любят. Съпругът ѝ отговори веднага:

— Тъкмо си мислех, че ще е страхотно да се любим направо върху снега. Ей тук, веднага, ако искаш.

Нена Даконте помисли, че той говори сериозно. Встрани от пътя, под лунната светлина снегът изглеждаше рохкав и топъл, но с приближаването към предградията на Париж движението ставаше още по-интензивно и вече се виждаха осветените прозорци на фабриките и работниците на велосипеди. Ако не беше зима, сигурно вече щеше да е съмнало.

— По-добре да потърпим до Париж — отговори Нена Даконте. — Сгрети в легло с чисти чаршафи, като женени хора.

— За първи път ми отказваш — каза Били Санчес.

— Естествено — отговори тя. — За първи път сме женени.

Малко преди да се развидели напълно, измиха лицата си и се облекчиха в тоалетните на един мотел край пътя, изпиха кафе с топли кифлички на барчето, където шофьорите закусваха с червено вино. В тоалетната Нена Даконте видя, че блузата и полата ѝ бяха опръскани с кръв, но не си направи труда да ги изчисти. Хвърли в кошчето за боклук напоената с кръв кърпа, премести пръстена на лявата ръка и грижливо изми със сапун и вода болния пръст. Следата от убождането почти не се забелязваше. Въпреки това веднага щом се върнаха в колата, раната започна да кърви отново и Нена Даконте протегна ръка през прозореца, убедена, че леденият вятър от нивите има чудодейни свойства. Напълно безсмислено усилие, но още не беше разтревожена. „Ако някой иска да ни открие, ще му е много лесно — с присъщия си чар каза тя. — Трябва да върви по следата от моята кръв върху снега.“

Замисли се върху думите си и лицето ѝ разцъфна, озарено от първите лъчи на зората.

— Представи си само — продължаваше тя. — Една кървава следа върху снега по пътя от Мадрид до Париж. Не е ли прекрасно за песен?

Но време не ѝ стигна да се върне към тези мисли. В предградията на Париж кръвта бликаше неудържимо от пръста ѝ като от извор и тя чувстваше как душата ѝ изтича през раната. Опита се да спре кървавия поток с тоалетна хартия, но не смогваше да изхвърля през прозореца напоените парчета и да слага нови. Били Санчес се уплаши наистина и настояваше да потърсят аптека, но Нена Даконте знаеше, че никаква аптека вече не е в състояние да помогне.

— Съвсем близо сме до „Порт д’Орлеан“ — каза Нена Даконте. — Продължавай направо, по булевард „Женерал Лъоклерк“ — пошироката и с много дървета улица — а след това ще ти кажа откъде трябва да минем.

Това беше най-мъчителната отсечка от цялото им пътуване. Булевард „Женерал Лъоклерк“ беше адско стълпотворение и задръстване от малки автомобили, мотоциклети, огромни камиони, които се опитваха да се доберат до централните хали. Били Санчес побесня от безсмислените натискания на клаксоните, започна да се кара с шофьорите, като им отправяше най-цветуци псувни и дори понечи да слезе от колата, за да се бие с някакъв шофьор, но Нена Даконте успя да го убеди, че макар да са най-големите грубияни, французите никога не се бият. Това беше още едно доказателство за здравия ѝ разум, защото точно в този момент правеше огромни усилия да не изгуби съзнание.

Мина повече от час, преди да успеят да се измъкнат от площада с лъвския паметник в Белфор. Кафенетата и магазините бяха ярко осветени сякаш бе непрогледна нощ, тъй като този вторник беше типичен за парижките януарски дни, навъсени и отвратителни, със ситен дъждец, който напразно се мъчеше да премине в сняг. Булевард „Данфер-Рошро“ беше малко по-спокоен и няколко пресечки по-нататък Нена Даконте каза на съпруга си да свие вдясно и накрая спряха пред входа на бърза помощ на една огромна и мрачна болница.

Тя се нуждаеше от помощ, за да слезе от колата, но не загуби нито спокойствието си, нито ясното си съзнание. Докато чакаха

дежурният лекар, Нена Даконте, отпусната на болничната количка, отговаряше на обичайните въпроси на медицинската сестра за самоличност и прекарани заболявания. Били Санчес донесе чантичката ѝ, стисна лявата ѝ ръка, на която беше преместила халката, и я усети безжизнена и студена, а устните ѝ бяха съвсем обезкървени. Остана така до нея с ръката ѝ в своята, докато не дойде дежурният лекар и прегледа набързо убодения пръст. Беше съвсем млад, с остригана глава и бакъреночервена кожа. Нена Даконте не му обърна никакво внимание и мъртво бледа се усмихна на мъжа си.

— Не се страхувай — рече с присъщото си чувство за хумор. — Най-страшното, което може да ми се случи, е този канибал да отреже ръката ми, за да я изяде.

Лекарят завърши прегледа и се обърна към тях на съвършено правилен испански език с едва доловим странен азиатски акцент.

— Не, деца — каза той. — Този канибал предпочита да умре от глад, преди да отреже една толкова прелестна ръка.

Двамата се смутиха, но лекарят махна приятелски с ръка да не се притесняват. След това заповяда да откарат количката и Били Санчес, уловил ръката на жена си, понечи да тръгне след нея. Но лекарят го спря.

— Вие не. Жена ви ще бъде подложена на интензивно лечение.

Нена Даконте се усмихна на съпруга си и махаше с ръка за сбогом, докато количката не изчезна в дъното на коридора. Лекарят отиде да провери данните, които медицинската сестра беше записала в болничния лист. Били Санчес извика след него:

— Докторе, тя е бременна.

— Откога?

— Два месеца.

Но лекарят, въпреки очакванията на Били Санчес не обърна кой знае какво внимание на съобщението му. „Добре че ми казахте“ — рече той и тръгна след количката. Били Санчес остана неподвижен в мрачната зала, напоена с потта на болните, без да знае какво да прави, гледайки пустия коридор, по който бяха откарали Нена Даконте. Накрая седна на дървената скамейка заедно с пациентите. Нямаше представа колко дълго беше седял така и когато реши да си тръгне, навън вече беше нощ, продължаваше да ръми, а той все още не беше решил какво да прави със себе си, смазан от бремето на живота.

Нена Даконте влезе в болницата в 9:30 часа, вторник, 7 януари, както установих години след това в болничните архиви. Тази първа нощ Били Санчес спа в спряната пред входа за бърза помощ кола и рано на следващата заран закуси с шест пържени яйца и изпи две чаши кафе с мляко в най-близкото кафене, тъй като от Мадрид не беше ял като хората. Сетне се върна в отделението за спешни случаи, но му дадоха да разбере, че трябва да отиде на главния вход. Тук в крайна сметка откриха някакъв испанец, който му помогна да се разбере с портиера. Той провери в книгата и му каза, че Нена Даконте действително е записана в болницата, но посещения са разрешени само във вторник от девет до четири часа, т.е. след шест дни. Опитва се да открие лекаря, който говореше испански, и го описа като негър с остригана глава, ала никой не можа да му даде никакви сведения само по тези толкова неясни данни.

Все пак поуспокоен от съобщението, че Нена Даконте фигурира в списъка, Били Санчес се върна на мястото, където беше паркирал колата, но някакъв полицаи го накара да я откара две пресечки по-нататък, в една тясна уличка, и да я паркира от страната на нечетните номера. На отсрещния тротоар имаше прясно ремонтирана сграда, върху която се четеше надпис: „Хотел «Никол»“. Беше с една звезда и в тясната му приемна имаше само един диван и старо пиано, но собственикът с пискливия си глас се разбираше с клиентите на всякакъв език, стига да имаха с какво да платят. С 11-те куфара и всичките пакети с подаръци Били Санчес се настани в единствената свободна стая, триъгълна мансарда на деветия етаж, до която стигна, излезил език, по една вита стълба, миришеца на варен карфиол. Стените бяха облепени с унили тапети, а през единствения прозорец едвам влизаше мътната светлина от вътрешния двор. Вътре имаше едно двойно легло, гардероб, обикновен стол, портативно биде, леген и кана, така че единственият възможен начин да се побереш в стаята беше да се качиш на леглото. Всичко беше от старо по-старо и съвсем раздърпано, но много чисто, със следи от скорошна дезинфекция.

Целият живот нямаше да му стигне, за да проумее загадките на този свят, изграден върху пестеливостта. Така и не успя да открие тайната на стълбищното осветление, което угасваше, преди да е стигнал етаж си, нито можа да разбере как се пали отново. Загуби една цяла сутрин, докато открие, че на площадката на всеки етаж има

допотопна тясна тоалетна и вече беше решил да я използва на тъмно, когато съвсем случайно разбра, че лампата се пали със завъртанията на топката на вратата отвътре, да не би някой случайно да я забрави запалена. Душът, който се намираще в дъното на коридора и който той упорстваше да използва два пъти дневно, както в родината си, се заплащаше отделно и в брой, а горещата вода, контролирана от администрацията, спираше след три минути. Въпреки това Били Санчес беше достатъчно благоразумен, за да си даде сметка, че този така различен от неговия ред беше във всеки случай за предпочитане пред лошото януарско време, а освен това се чувстваше объркан и самотен и не можеше да проумее как изобщо е живял преди без закрилата на Нена Даконте.

Сряда сутринта, веднага щом се прибра в стаята, както си беше облечен, се просна по корем на леглото и като си мислеше за необичайното същество, което продължаваше да се обезкървява на отсрещния тротоар, потъна в дълбок сън. Когато се събуди, часовникът му показваше пет часа, но не можа да определи дали е сутрин, или вечер, нито какъв ден от седмицата, нито кой е този град, където вятърът и дъждът удрят по прозорците. Остана да лежи буден в леглото, като непрекъснато си мислеше за Нена Даконте, докато не разбра, че всъщност съмва. Отиде да закуси в същото кафене и там узна, че е четвъртък. Лампите в болницата светеха, дъждът беше спрял и Били Санчес се подпря на кестена пред главния вход, където сновяха лекари и медицински сестри в бели престилки, с надеждата да открие лекаря, който беше приел Нена Даконте. Но не го видя нито сутринта, нито следобеда, когато съвсем премръзнал, се отказа да чака повече. В седем часа изпи второ кафе с мляко и изяде две твърдо сварени яйца, които взе сам от витрината. Вече 48 часа се хранеше с една и съща храна, на едно и също място. Когато се върна в хотела да си легне, видя, че колата му стои самотна от едната страна на тротоара, а върху предното стъкло има квитанция за глоба. Портиерът на хотел „Никол“ с огромни усилия успя да му обясни, че на нечетните дати колите се паркират откъм нечетните номера на улицата, а на следващия ден — на другата. Тези толкова рационални приумици бяха напълно непонятни за един чистокръвен Санчес де Авила, който само две години преди това бе връхлетял със служебната кола на кмета в едно квартално кино, превръщайки го в истинска касапница пред невъзмутимите и

безучастни погледи на полицаите. И съвсем се обърка, когато портиерът на хотела му каза да плати глобата, без да премества колата, тъй като след полунощ ще трябва отново да сменя мястото ѝ. За първи път през това утро Били Санчес не мисли единствено за Нена Даконте; въртеше се в леглото, без да може да заспи, и в съзнанието му изплуваха безделните нощи из свърталищата на пазара на Картагена. Спомни си и вкуса на пържената риба и на ориза с кокосово масло в кръчмите на кея, където акостираха двумачтовите платноходки от Аруба. Спомни си родната къща, цялата покрита с градинска теменуга, където навярно сега беше седем часа, ала от предишния ден. Видя баща си в копринена пижама да чете вестник в хладината на терасата. Спомни си също майка си, за която никога не се знаеше къде точно се намира, неговата апетитна и дръзка майка, облечена в празнична рокля, с роза в косите в топлия здрач, задъхана от знойната си и пищна гърд. Веднъж, беше едва седемгодишен, неочаквано влезе в спалнята ѝ и я завари съвсем гола в леглото с един от случайните ѝ любовници. Никога след това не бяха говорили за случая, но между тях се установи съучастничество, много по-изгодно от любовта. Ала той не съзнаваше това, както и многото други тъжни мигове от самотата си на единствен син, до тази нощ, когато се мяташе в леглото на една парижка мансарда, без да има на кого да изплаче мъката си, изпълнен с животинска ярост към самия себе си, тъй като не можеше да сдържа сълзите си.

Но безсънната нощ се оказа полезна. В петък стана съвсем разбит, ала решен да действа. Най-после разби ключалките на куфара си, за да се преоблече, тъй като всичките ключове бяха останали в чантата на Нена Даконте заедно с по-голямата част от парите и бележника с телефоните, където навярно би могъл да открие телефона на някой парижки познат. Във все същото кафене се учуди от самия себе си, като разбра, че може да поздравява на френски и да си поръчва сандвич с шунка и кафе с мляко. Но знаеше, че никога няма да успее да си поиска масло или яйца, тъй като беше невъзможно да произнесе названията им. Това не го безпокоеше, защото с хляба винаги сервираха масло, а твърдо сварените яйца стояха отпред във витрината, та не беше необходимо да ги иска. Освен това беше се сприятелил с келнерите, които му помагаха да се разберат. Така че когато в петък на обяд се опитваше да сложи в ред мислите си, успя да си поръча

телешко филе с пържени картофи и бутилка вино. Почувства се толкова добре, че поръча още една, изпи я до половината и излезе на улицата с твърдото решение да влезе със сила в болницата. Не знаеше къде да търси Нена Даконте, но в главата му се бе запечатал спасителният образ на лекаря азиатец и беше уверен, че ще го открие. Този път избра не главния вход, а този за спешни случаи, защото му се струваше по-слабо охраняван, но не стигна по-далече от коридора, в който Нена Даконте му беше махала с ръка за сбогом. Някакъв пазач в опръскана с кръв престилка го попита нещо, когато Били Санчес мина покрай него, но той не му обърна внимание. Пазачът тръгна след него, като повтаряше непрекъснато въпроса си на френски и накрая го хвана за ръката с такава сила, че Били Санчес спря. Опита се да се измъкне с тайната хватка на своята банда, но пазачът изля яда си в звучна псувня на френски, изви ръката зад гърба му и като не преставаше да обижда майка му, повлече почти на ръце към вратата и изхвърли на улицата като чувал с картофи един вбесен от болката Били Санчес.

Същата тази вечер, огорчен от сбиването, Били Санчес стана мъж. И както би направила на негово място Нена Даконте, взе решение да се обърне към посланика. Портиерът на хотела, който въпреки мрачната си физиономия беше много услужлив, а и прекалено търпелив с чуждите езици, откри адреса и телефонния номер на посолството и му ги записа в един бележник. Отговори приятен женски глас, бавен и безцветен, в който Били Санчес веднага долови акцент от Андите. Каза първо името си, убеден, че ще й направи впечатление, но гласът по телефона остана същият. Чу я да повтаря вечния урок, че господин посланикът в момента не е в кабинета си, а по всяка вероятност няма да се върне до следващия ден, но и тогава няма да може да го приеме освен по предварително уговорена среща, при това, ако става въпрос за наистина спешен случай. Били Санчес разбра, че и този път няма да го заведе до Нена Даконте и благодари със същата учтивост, с която го бяха посрещнали. После взе такси и се отправи към посолството.

Сградата се намираше на улица „Елизе“ 22, в един от най-спокойните райони на Париж, но единствено слънцето привлече вниманието му (както самият той ми разказа години след това), тъй като за първи път след пристигането му светеше така ярко както в Карибието, а Айфеловата кула се извисяваше над града във ведрото

небе. Служителят, който го прие вместо посланика, имаше вид на човек, прекарал тежка болест, не само заради черния си костюм, с яка на ризата, силно пристегната от траурна връзка, но и защото движенията му бяха предпазливи, а гласът му смирен. Разбра безпокойството на Били Санчес, но му припомни със сладникавия си глас, че се намират в цивилизована страна, чиито стриктни норми имат за основа отколешни и мъдри критерии за разлика от варварските държави на Латинска Америка, където е достатъчно да подкупиш портиера, за да влезеш в болницата. „Не, скъпи ми млади човече“ — рече той. На Били Санчес не му оставаше нищо друго, освен да се подчини на разума и да изчака до вторник.

— В крайна сметка, остават само четири дни — заключи служителят. — В това време може да разгледате Лувъра, заслужава си.

Когато Били Санчес излезе на площад „Конкорд“, не знаеше какво да прави. Зърна Айфеловата кула високо над покривите и му се стори толкова близо, че тръгна към нея. Но скоро разбра, че се намира много по-далече, отколкото му се струваше, а и тя непрекъснато сменяше мястото си, докато се движеше към нея. Тогава се сети за Нена Даконте и седна на една пейка край Сена. Наблюдаваше влекачите, които минаваха под мостовете и му се струваха като странстващи къщи с шарените си покриви, прозорците с цветя и опънатите телове с пране. Дълго наблюдава някакъв неподвижен рибар с неподвижна въдица с влакно, носено от течението, докато се умори да чака нещо да се раздвижи. Свечеряваше се и Били Санчес реши да вземе такси и да се върне в хотела, но се сети, че не знае нито адреса, нито посоката, пък и изобщо нямаше представа в кой район се намира болницата.

Обзет от паника, влезе в първото кафене, поръча си коняк и се опита да приведе в ред мислите си. Докато размишляваше, виждаше лицето си, повтаряно под различен ъгъл безброй пъти върху огледалните стени, и се почувства така самотен и изпълнен със страх, че за първи път в живота си се замисли сериозно за смъртта. Но след втория коняк настроението му се подобри и бе осенен от гениалното хрумване да се върне в посолството. Потърси бележника, за да си спомни адреса, и тогава на гърба му видя напечатани телефонния номер и адреса на хотела. Това преживяване го разтърси така дълбоко,

че до края на седмицата не излезе от стаята, освен за да се храни и да сменя мястото на колата.

Цели три дни отвратителният дъждец от деня на пристигането им не престана. Били Санчес, който през живота си не бе изчел до края една книга, изпита потребност да има нещо за четене, за да не скучае, проснат на леглото. Но нито един от романите, които откри в куфарите на жена си, не беше на испански. Така че продължи да чака вторника, вперил поглед в еднообразните пауни от тапетите, като непрестанно си мислеше за Нена Даконте. В понеделник пооправи стаята, като си мислеше какво би казала Нена Даконте, ако я видеше в това състояние. Едва тогава забеляза, че визоненото палто беше опръскано със засъхнала кръв. Прекара следобеда да го чисти старателно със сапуна, който намери в пътната чанта, докато не възвърна вида си, в който го бяха донесли в самолета.

Вторникът осъмна мрачен и замръзнал, ала без дъждеца. Били Санчес стана още в шест часа и се озова пред вратата на болницата, смесвайки се с посетителите, натоварени с подаръци и букети цветя. Влезе в болницата ведно с тълпата, с визоненото палто, праметнато на ръка, и без да пита и без никаква представа къде може да е Нена Даконте, но воден от надеждата да срещне лекаря азиатец. Мина през огромен вътрешен двор, пълен с пойни птици и цветя, от двете страни на който се намираха отделенията: женското — вляво, мъжкото — вдясно. Като следваше посетителите, влезе в женската зала. Болните в болнични дрехи седяха на легла, подредени в дълга редица. Лицата им бяха озарени от светлината, която струеше през огромните прозорци, и Били Санчес си помисли, че всичко е много по-весело, отколкото изглеждаше отвън. Стигна до края на дългия коридор, сетне се върна, обезпокоен, докато не се увери напълно, че никоя от болните не беше Нена Даконте. След това отново прекоси двора, като гледаше през стъклата в мъжкото отделение, и там му се стори, че вижда лекаря, когото търсеше.

Да, наистина беше той. Заедно с няколко други лекари и медицински сестри преглеждаше някакъв болен. Били Санчес влезе в залата, отмести една от сестрите и застана пред лекаря, който се беше надвесил над болния, и го повика. Лекарят вдигна тъжните си очи, замисли се за момент и се сети кой е.

— Къде, по дяволите, бяхте? — попита той.

Били Санчес се обърка още повече.

— В хотела — отговори. — Ей там, зад ъгъла.

Тогава узна истината. Нена Даконте умряла от загуба на кръв в 7:30 часа, четвъртък, 9 януари, след седемдесет часа напразни усилия от страна на най-добрите специалисти на Франция. До последния момент запазила спокойствие и била в пълно съзнание. Казала им да търсят съпруга ѝ в хотел „Атене“, където имали запазена стая, и дала адреса на родителите си. Посолството било уведомено от болничната канцелария със светкавична телеграма, докато в същото време родителите на Нена Даконте летели към Париж. Лично посланикът се заел с формалностите по балсамирането и опелото, като държал непрекъснатата връзка с префектурата на парижката полиция, която търсела Били Санчес. Спешно били разпространени снимката и данните му и от петък вечерта до неделя следобед радиото и телевизията непрекъснато предавали съобщението. В продължение на тези четиридесет часа той бил най-търсеният човек във Франция. Освен това снимката му, която открили в чантата на Нена Даконте, била изложена навсякъде. Били намерени три спортни „Бентли“, същия модел, но нито едно от тях не било неговото.

Родителите на Нена Даконте пристигнали в събота на обяд и бдението над покойната се извършило в болничния параклис, като чакали до последния момент да открият Били Санчес. Неговите родители също били уведомени и били готови всеки момент да отлетят за Париж, но в крайна сметка пътуването им било осуетено поради някакво объркване на телеграмите. Опелото станало в два часа в неделя само на двеста метра от глухата хотелска стаичка, в която Били Санчес агонизирал от самота и изгарян от любов по Нена Даконте. Служителят, който говорил с него в посолството, както самият той ми разказа години след това, получил лично телеграмата от министерството само час след като Били Санчес напуснал канцеларията му и го търсили навсякъде из шикозните барове на квартал „Сент-Оноре“. Разказваше ми, че не му обърнал особено внимание, когато го приел, тъй като и през ум не му минало, че този шашнат от Париж младеж с провиснало кожено яке може да има такъв знатен произход.

Същата неделя през нощта, когато той едва удържал да не заплаче от ярост, родителите на Нена Даконте се отказали от търсенето

и отнесли със себе си балсамираното тяло в метален ковчег. Онези, които успели да го видят, дълги години разправяха, че никога не са срещали по-красива жена, макар и мъртва. Така че когато вторник сутринта Били Санчес влизал в болницата, погребението вече било извършено в тъжния пантеон на квартал Манга, на няколко метра от къщата, където те бяха разгадали тайната на щастието.

Лекарят, който го извести за трагедията, му предложи успокоителни хапчета, но Били Санчес отказа. Тръгна си, без да се сбогува и без да има за какво да благодари, с единственото желание да срещне някого, комуто да разбие мутрата, за да излее мъката си. И когато излезе навън, дори не забеляза, че от небето пада сняг без кървави следи, чистите и пухкави снежинки приличаха на гълъбови пера и улиците на Париж бяха празнично оживени, тъй като това беше първият снеговалеж от десет години насам.

[1] По дяволите! Отминавай, глупако! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Обичай, според който по време на различни празници на тавана се окачват глинени гърнета, пълни с лакомства, а гостите със завързани очи се опитват да ги счупят с дървени пръчки. — Б.р. ↑

БИЛ ПРОНЗИНИ

ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА ВИНА

От тридесет и две години съм в градската полиция и през това време съм разследвал и съм чувал за някои от най-странните, най-дръзките престъпления, които можете да си представите — за които се знае и не се знае. Но за мен убийството на адвоката Адам Чилингам е най-завързаният случай в моята практика, ако не и в анализите на престъпността изобщо.

Мислите, че преувеличавам? Тогава слушайте как беше.

Двамата с колегата Джек Шерард бяхме в стаята на детективите една сутрин миналото лято, когато се обади онзи мъж, Чарлс Хърн. Каза, че бил помощникът на Адам Чилингам и че току-що са застреляли работодателя му; съобщи също, че е заключил убиеца в стаята на адвоката.

В този момент случаят изглеждаше напълно обичаен. Двамата с Шерард отидохме с колата до „Дос билдинг“, небостъргач в новия търговски квартал в южната част на града, и се изкачихме с асансьора до бюрото на Чилингам на шестнадесетия етаж. Хърн и една жена на име Кларис Тауър, която ни каза, че била секретарка на убития, чакаха в преддверието с двама униформени полицаи, дошли преди няколко минути.

Според Хърн някакъв мъж на име Джордж Дилън си определил среща с Чилингам за 10:30 ч., явил се точно навреме и адвокатът го въвел в стаята си в този точно час. В 10:40 ч. на Хърн му се сторило, че чул приглушен гърмеж вътре в стаята, но не бил сигурен, защото стените ѝ били отчасти звукоизолирани.

Хърн станал от бюрото си в преддверието, почукал на вратата, но не получил отговор; тогава се опитал да отвори, но установил, че вратата е заключена отвътре. Мис Тауър потвърди всичко това, макар да каза, че не била чула никакъв звук; нейното бюро беше по-отдалечено от вратата на стаята, отколкото бюрото на Хърн.

Няколко минути по-късно вратата се отворила, Джордж Дилън се показал и спокойно съобщил, че Чилингам бил убит. След съобщението той не се опитал да напусне стаята, а седнал на един стол близо до бюрото и запалил цигара. Хърн се уверил, че работодателят му е мъртъв, излязъл бързо, но съобразил да заключи вратата отвън, като просто преместил ключа от вътрешната във външната страна на ключалката — по този начин затворил Дилън в стаята на адвоката заедно с трупа. След което Хърн се обадил в полицейското управление.

И така двамата с Шерард извадихме пистолетите си, отключихме вратата и нахлухме в стаята на адвоката. Този Джордж Дилън си седеше доста спокойно на стола срещу бюрото, двете му ръце бяха повдигнати, виждаха се добре. Изглежда ни облекчено и изрази задоволство, че полицията е дошла толкова бързо.

Приблжих се и погледнах трупа, който беше проснат на пода зад бюрото; на стената точно зад него имаше отворен прозорец, стигащ до пода, през който нахлуваше топъл летен ветрец. Чилингам беше застрелян с един куршум в дясната страна на врата — ако се съди по размера на раната, куршумът беше малокалибрен; не беше излязъл от другата страна и липсваха следи от изгаряне.

Изправих се, огледах стаята и видях, че единствената врата е тази, през която току-що бяхме влезли. Под прозореца нямаше балкон или парапет, а една истинска пропаст с височина шестнадесет етажа до подобна на парк, добре подредена поляна, която се простираше на неколкостотин метра. Най-близката сграда отстоеше на около сто метра, под доста голям ъгъл вдясно. Покривът ѝ беше почти на една височина с кантората на Чилингам, тъй като беше по-ниска от „Дос билдинг“; не се виждаше много от покрива ѝ, освен ако човек се наведеше навън и се поизвиеше.

Тогава двамата с Шерард се захвана да разпитваме Джордж Дилън и той заяви, че не е убил Чилингам. Каза, че адвокатът стоял до отворения прозорец, бил се навел леко навън, после внезапно извикал и паднал с куршума във врата. Дилън ни уведоми, че погледнал през прозореца, не видял нищо, уверил се, че Чилингам е мъртъв, после отключил вратата и повикал Хърн и мис Тауър.

Когато най-после следователят и лабораторните специалисти дойдоха и лекарят направи предварителния оглед, аз го попитах за раната. Той потвърди предположенията ми — малокалибрен куршум,

вероятно 5,6 или 6,00 мм. Разбира се, не можеше да каже със сигурност, преди да извади куршума при аутопсията.

Поговорих с Шерард и двамата се съгласихме, че е твърде невероятно някой да е стрелял по Чилингам от покрива на най-близката сграда с оръжие калибър 5,6 или 6,00 мм. Нямаше откъде другаде да дойде изстрелът — освен от самата стая. И така оставаше Джордж Дилън, чиято версия явно беше фалшива и който също така явно бе убил адвоката, докато двамата са били заключени в стаята.

Бихте казали, че тогава всичко се изясни, нали? Бихте си казали, че ни е оставало само да арестуваме Джордж Дилън, да го обвиним в убийство — и с това работата ни е била свършена. Нали така?

Съвсем не.

Защото не можахме да намерим оръжието.

Спомнете си, Дилън е бил заключен в тази стая — освен през онези една или две минути, които са били необходими на Хърн да огледа трупа, да се измъкне от стаята и да заключи вратата — от времето, по което Чилингам е умрял, до мига, в който дойдохме ние. А Хърн и мис Тауър се заклеха и двамата, че през тези минута или две Дилън не е излизал от стаята. Вече бяхме претърсили Дилън и у него нямаше нищо. Претърсихме стаята — искам да кажа *претърсихме* я основно — и там нямаше оръжие.

Изпратихме полицаи върху покрива на съседната сграда и долу на поляната; те преровиха всеки квадратен сантиметър от тревата и покрива и не намериха нищо. В такъв случай Дилън не беше хвърлил оръжието през отворения прозорец, а по гладката фасада на небостъргача нямаше никакво място, където би могло да се скрие оръжието.

И така, къде беше оръжието на престъплението? Какво беше направил Дилън с него? Ако не го откриехме, нямаше да имаме улики срещу него, които да се зачетат от съда; твърдението му, че не е убил Чилингам, въпреки косвената улика на заключената стая, беше стабилно като банков влог. Наша работа беше да докажем, че е виновен, а не негова да се оправдава, че е невинен. Разбирате ли проблема?

Преместихме го в една голяма стая, изпълнена с книги, която беше част от кантората на Чилингам — Хърн я нарече „архивата“ — сложихме го да седна на един стол и се заехме да го разпитваме

подробно. Той беше едър здравеняк с русолява коса и напълно невинни очи; просто си седеше там, гледаше ни и отговаряше с учтив глас, като през цялото време твърдеше, че не е убил адвоката.

Десетина пъти го карахме да повтаря версията си за случилото се в стаята и всеки път той го обясняваше по същия начин — без никакви изменения. След като влезли, Чилингам заключил вратата, после седнали и разговаряли за някаква работа. Скоро Чилингам се оплакал, че в стаята е задушно, станал, отворил прозореца; Дилън каза, че веднага след това видял адвоката да пада с куршума в тялото си. Твърдеше, че не е чул никакъв изстрел; Хърн сигурно греши, като разправя за приглушена експлозия.

— Добре, Дилън — рекох аз накрая, — я ни разкажете тогава защо сте дошли да се видите с Чилингам. Каква работа сте обсъждали?

— Той беше адвокат на баща ми — започна да обяснява Дилън — и изпълнител на завещанието му. Беше също така крадец. Открадна триста и петдесет хиляди долара от парите на баща ми.

Двамата с Шерард го зяпнахме. Джек каза:

— Ако това е вярно, то ви дава страхотен повод за убийство.

— Вярно е — потвърди безизразно Дилън. — Да, предполагам, че наистина е повод да го убия. Признавам, че мразех този човек, страстно го мразех.

— Принавате ли го?

— Защо не? Нямам какво да крия.

— Какво смятахте, че ще спечелите, като се видите с Чилингам?
— попитах го аз. — Ако предположим, че не сте дошли, за да го убиете.

— Искях да му кажа, че зная какво е направил и че ще го разоблича като крадец.

— Казахте ли му го?

— Точно се канех, когато го застрелях.

— Хайде разправете с повече подробности за тази кражба от наследството на баща ви, както я наричате.

— Добре. — Дилън запали цигара. — Баща ми беше практичен бизнесмен, самосъздал се човек, който бе спечелил значително състояние в текстилната индустрия; за него всичко в живота се въртеше около парите. Но аз никога не съм мислил така; винаги си бях свободен по дух и пращах по дяволите ценните книжа. Неизбежно

двамата с баща ми се скарахме преди около петнадесет години, когато бях на двадесет и три, и аз напуснах родния дом с мисълта да пообиколя широкия свят — и точно така направих. Пътувах от единия край на страната до другия, като се хващах на различна работа, после за известно време отидох в Южна Америка. Накрая страстта към пътешествия започна да се поуталожва и реших да се върна в този град и да се установя тук — може би дори да се сдобря с баща си. Пристигнах преди няколко дни и научих, че е починал преди повече от две години.

— Не поддържахте ли връзка с баща си през петнадесетте години, докато сте пътували?

— Никаква. Казах ви, че се скарахме. Пък и по начало не бяхме близки.

— Какво ви накара да заподозрете Чилингам, че е откраднал пари от наследството на баща ви? — попита Шерард.

— Аз съм единственият жив член на рода Дилън; няма други роднини, нито дори някой далечен братовчед. Знаех, че баща ми няма да ми остави нито стотинка — особено след всички тези години — и не се тревожех особено; но ми беше любопитно на кого е завещал наследството.

— И какво открихте?

— Ами знаех, че баща ми имаше слабост към три благотворителни организации — обясни Дилън. — Преди да замина, той ми разправяше, че ако не се „оправя“ — както казваше, ще остави парите си до стотинка на тези три организации.

— Но не го е направил, така ли?

— Не точно. Според завещанието той е оставил по двеста хиляди долара на двете от тях. Противораковото дружество и Детската болница. Също според завещанието той оставил триста и петдесет хиляди долара на Дружеството за медицински изследвания.

— Добре де — рече Шерард, — какво общо има това с Чилингам?

— Много — отвърна му Дилън. — Баща ми починал от сърдечен удар — от години страдаше от сърце. Не беше сериозно, но той си знаеше, че един ден ще умре от това. И така станало. Поради сърдечното си заболяване третата му любима благотворителна

организация — към която беше най-привързан — беше Фондът за сърдечни изследвания.

— Продължавайте — рекох аз, като се намръщих.

Дилън угаси цигарата и ми се усмихна нерадостно.

— Потърсих Дружеството за медицински изследвания и направих доста подробни проверки. То не съществува; въобще няма Дружество за медицински изследвания. И единственият човек, който е можел да го „изобрети“, е, или по-скоро беше, адвокатът на баща ми и изпълнителят на завещанието му Адам Чилингам.

Двамата с Шерард премислихме и стигнахме до същото заключение.

— И така, макар никога да не сте се разбирали с баща си рекох аз — и да не ви трябват пари, решихте да разобличите Чилингам.

— Точно така. Баща ми работи здравата през целия си живот, за да спечели състоянието си, и е достойно за уважение, че е решил да го остави след смъртта си на благотворителни организации. Аз вярвам в добрите каузи, вярвам в работата, която се върши от Фонда за сърдечни изследвания, затова побеснях, когато разбрах, че са го измамили със значителна сума, която би могла да подпомогне някои ценни изследвания.

— Убийствен гняв? — попита тихо Шерард.

Дилън отново ни се усмихна нерадостно.

— Не съм убил Адам Чилингам — заяви той. — Но трябва да признаете, че си заслужаваше да го убият и че светът е по-добър без подобни нему хора.

Бих могъл да го призная пред себе си, ако обвиненията на Дилън бяха верни, но не го признах пред него. Аз съм полицай и работата ми е да спазвам закона; убийството си е убийство независимо от причините и не може да се разминава никому.

Двамата с Шерард продължихме известно време да обсипваме Дилън с въпроси, но въобще не успяхме да го объркаме. Оставих Джек да продължи разпита, а аз взех двама души и отново претърсих стаята на Чилингам. Никакво оръжие. Отидох на покрива на най-близката сграда и лично го претърсих. Никакво оръжие. Свалих моите хора долу на поляната и лично надзиравах още едно щателно претърсване. Никакво оръжие.

Върнах се в кантората на Чилингам и отново разговарях с Чарлс Хърн и мис Тауър, но те нямаха какво да прибавят към онова, което вече ми бяха казали; Хърн, „почти със сигурност“ твърдеше, че е чул приглушена експлозия вътре в стаята, но от правна гледна точка това беше почти същото като да не бе чул нищо.

Накрая отведохме Дилън в полицейското управление, защото много добре знаехме, че той е убил Адам Чилингам, обяснихме му какви права има, взехме отпечатъци от пръстите му и го задържахме по подозрение. Поиска адвокат и ние му повикахме един обществен защитник, а после се заехме здравата да го разпитваме. Доникъде не стигнахме.

Никакъв резултат не дадоха и проверките на отпечатъците от пръстите му във ФБР и в щатската полиция; не беше търсен, никога не е бил арестуван, дори не са му взимали отпечатъци от пръстите преди. Освен ако скоро се откриеха някакви улики — по-специално липсващото оръжие на убийството — знаехме, че не ще можем да го задържим дълго.

На следващия ден получих докладите от лабораторията, следователя и балистичната експертиза за куршума, изваден от врата на Чилингам — наистина беше калибър 5,6 мм. Докладите от лабораторията и следователя се допълваха, за да изтъкнат нещо, което бях предположил — раната и изчисленият ъгъл на траекторията на куршума не изключваха напълно една малка възможност по Чилингам да са стреляли от покрива на най-близката сграда. Балистичната експертиза обаче ми разкри нещо, което не бях отгатнал — нещо, което ме изненада до известна степен.

По куршума нямаше следи от нарезки.

Когато го разправих на Шерард, той премига.

— Няма следи от нарезки? — рече той. — По дяволите, това означава, че куршумът въобще не е бил изстрелян от оръжие, поне не от фабрично произведено. Мислиш ли, че е било саморъчно направено, Уолт?

— Така изглежда — съгласих се аз. — Вероятно някаква саморъчна изработка. Всеки може да направи оръжие; трябва само парче тръба или нещо подобно, куршум, някаква дръжка и детонатор.

— Но в стаята на Чилингам или наоколо нямаше и самоделно оръжие. Ако имаше, щяхме да го намерим.

Прехапах замислено долната си устна.

— Всъщност такова оръжие може да се направи от десетина или повече малки части; тръбата може да е дори от мек алуминий, който да начупиш с ръце. Когато свършиш работа, можеш да го разглобиш на съставните му части. Дилън е имал достатъчно време да го направи, преди да отвори заключената врата.

— Вярно — каза Шерард. — А после? Ние все пак не намерихме нищо — никаква част — което да е било използвано в самоделно оръжие.

Предложих да се върнем и отново да претърсим, така че пак отидохме в „Дос билдинг“. Отново обърнахме наопаки стаята на Чилингам — бяхме я запечатали, за да сме сигурни, че нищо няма да бъде пипнато — и пак претърсихме околността. Не намерихме дори желязна стърготина. После се върнахме в градския затвор и отново поговорихме с Джордж Дилън.

Когато му разправих нашата теория за самоделно оръжие, стори ми се, че забелязах да проблясва нещо в очите му, но реакцията беше мигновена и не бях сигурен. Обяснихме му, че е крайно невероятно самоделно оръжие с куршум калибър 5,6 мм да убие някого от сто метра, а той отвърна, че с нищо не може да ни помогне, че той не знае нищо за такова оръжие. Продължителният разпит не ни доведе доникъде.

На следващия ден бяхме принудени да го освободим, като го предупредихме да не напуска града.

Но двамата с Шерард продължихме да работим упорито по случая; беше от онези случаи, които непрекъснато занимават мислите ти, не ти дават да заспиш нощем, защото знаеш, че има някакъв отговор, а ти не можеш да го откриеш. Проверихме счетоводството на Чилингам и установихме, че е направил някои големи частни вложения преди една година, веднага след като завещанието на Дилън е било легализирано. И както твърдеше Джордж Дилън, въобще не съществуваше Дружество за медицински изследвания; беше фалшива организация, създадена от Чилингам специално с цел да открадне тристата и петдесет хиляди долара на стария Дилън. Но нямаше определени доказателства за това, нямаше да са достатъчни, за да се осъди Чилингам за кражба; доста внимателно се беше прикрил.

Като интелигентен човек Джордж Дилън несъмнено е разбрал, че публичното разобличение на Чилингам нямаше да доведе до нещо повече от неприятна гласност и малка вероятност да го лишат от адвокатски права — едва ли това представляваше достатъчно наказание в очите на Дилън. Поради това се бе решил на оправданото за него от морална гледна точка убийство. От гледна точка на закона обаче то въпреки всичко си беше убийство.

Но законът все още не знаеше какво е направил с оръжието и поради това, също както в случая с кражбата на Чилингам, законът нямаше доказателство за вината.

Както вече казах обаче, ние се бяхме вкопчили в този случай и не възнамерявахме да го изпуснем. Затова отново посетихме Дилън, този път в хотела, където беше отседнал, и му зададохме няколко въпроса за биографията му. Нямаше нищо друго, с което да се заемем, и помислихме, че в миналото му може да има нещо, което да ни даде ключ, за да разгадаем загадката.

Той ни разправи доста охотно нещо за онова, което бе правил през петнадесетте години, откакто беше напуснал родния си дом, и то беше типично за скитник като него: работник по консервиране на омари в Мейн, селскостопански работник в Монтана, сондър на петрол в Тексас, работник по строежа на пътища в Южна Америка. Но имаше една празнота от около четири години, която той някак пропусна, без да каже нищо за този период. Заех се с него и му зададох няколко преки въпроса, но той не искаше да говори за това.

Нежеланието му събуди значително любопитство у мен и Шерард; и двамата изпитахме онова чувство на полицаая, което му подсказва, че се е натъкнал на нещо важно, че то е може би ключът към разгадаване на загадката. Накарахме фотографа на отдела незабелязано да направи няколко снимки на Дилън; после ги разпратихме заедно с молба за сведения относно местопребиваването му през четирите празни години на различни изпълнителни органи във Флорида — където бе признал, че е бил точно преди празнината, работил като моряк на една риболовна моторница, давана под наем в Ки Уест.

Времето минаваше, нищо не получавахме и поради обема на другата ни работа с нежелание бяхме принудени да изоставим случая Чилингам. Официално беше погребан в досието на неразрешените

престъпления. После, три месеца по-късно, получихме телеграма от началника на полицията в един град недалеч от Форт Лодърдейл. В нея се казваше, че вероятно са идентифицирали Джордж Дилън по снимките и че изпращат с въздушна поща препоръчано нещо, което евентуално ще докаже с какво се е занимавал Дилън поне през част от определения период.

Двамата с Шерард едва ни сдържаше на място, докато чакахме специалната пратка, но когато тя най-сетне пристигна, се случи така, че само аз бях в управлението. Скъсах плика и в него имаше многоцветен стар афиш със снимката на мъж, който несъмнено беше Джордж Дилън. Поне десетина пъти огледах снимката и прочетох какво пише на афиша.

Доста неща ми разясни наистина този афиш. Обясни ми точно какво е правил Дилън със самоделното оръжие, което е използвал, за да убие Адам Чилингам — отговор, който едновременно беше фантастичен и всъщност толкова прост, че човек дори не би могъл да се сети за него. И ми се изясни, че не можем абсолютно нищо да направим сега, че не ще успеем дори да го докоснем, че всъщност Джордж Дилън е извършил идеалното убийство.

Обмислях всичко това, когато Джек Шерард се върна в стаята на детективите.

— Защо си толкова мрачен, Уолт? — попита ме той.

— Специалната пратка от Флорида най-после се появи — отвърнах аз и видях как лицето му веднага се оживи от възбуда. После наблюдавах как оживлението замира, когато му разправих защо съм мрачен, и завърших с думите: — Сега просто не можем да го арестуваме, Джек. Няма доказателство, то вече не съществува; нищо не можем да докажем. И може би в известно отношение така е по-добре, тъй като Дилън някак си ми харесва и нямаше да ми е приятно да го осъдят заради убийството на мошеник като Чилингам. Все пак сега ще спим спокойно през нощта.

— По дяволите, Уолт, ще ми обясниш ли какви ги приказваш?

— Добре. Помниш ли, когато получихме балистичната експертиза и си говорехме колко лесно е било за Дилън да си направи самоделно оръжие? И как е могъл да го монтира от десетина малки части, така че след това отново да го разглоби?

— Разбира се, разбира се. Но все още не ме е грижа дали Дилън е употребил и сто части, след като не намерихме нито една от тях. Нито една. Така че, ако това е отговорът, какво ги е направил? Там нямаше дори тоалетна, в която би могъл да ги изсипе. Какво е направил, по дяволите, със самотелното си оръжие?

Въздъгнах и побутнах афиша — стар панаирски афиш — завъртях го, за да види снимката на Дилън и да прочете думите, отпечатани под нея: НАШЕТО МЕНЮ Е ПЪРЖОЛА, КАРТОФИ И ЩРУДЕЛ; ГАЙКИ, БОЛТОВЕ, ПАРЧЕТА ДЪРВО, ПАРЧЕТА МЕТАЛ СА ХРАНА ЗА НЕГО! ТРЯБВА ДА ГО ВИДИТЕ, ЗА ДА ПОВЯРВАТЕ: ИЗУМИТЕЛНИЯТ МИСТЪР ДЖОРДЖ, ЧОВЕКЪТ С ЖЕЛЕЗЕН СТОМАХ.

Главата на Шерард подскочи и той ме зяпна с отворена уста.

— Точно така — рекох уморено аз. — Изял го е.

**УИЛЯМ ФОКНЪР
РЪКА НАД ВОДИТЕ**

I

Двамата мъже следваха пътеката, която се виеше между реката и гъстия плет от кипариси, тръстики, евкалипти и шипки. Единият носеше чувал, който не само беше пран, но по всичко личеше, след това беше и гладен. Другият беше младеж, нямаше и двадесет, ако се съдеше по лицето му. Реката беше спаднала на юлското си ниво.

— Трябва да е някъде наблизно, сигурно лови риба в тези води — обади се младежът.

— Ако е в настроение да лови риба — отвърна онзи с чувала. — Те двамата с Джо наглеждат въдиците, когато на Лони се прище, а не когато рибата кълве.

— Във всички случаи рибата е там, на въдиците — каза младежът. — Сигурен съм, че Лони пет пари не дава кой я прибира вместо него.

На това място пътеката се изкачи и ги изведе на една просека, почти като нос над реката. В средата се издигаше конусовидна колиба с островръх покрив, построена отчасти от плесенясали брезенти и греди със странни форми и отчасти от тенекиени кутии, разрязани и изчукани, за да станат гладки. Ръждив кюнец идиотски стърчеше над покрива, до колибата беше струпана купчинка дърва, а на стената бяха опрени тръстикови пръти. На земята пред отворената врата имаше няколко къси върви, току-що отрязани от макарата, захвърлена до тях, и ръждясала консерва, до половината пълна с големи куки за риба, някои от които вече бяха прикрепени към вървите. Но наоколо не се мяркаше никой.

— Лодката я няма — каза мъжът с чувала. — Значи не е отишъл до дюкяна.

Едва тогава откри, че момчето бе продължило по-нататък, пое дълбоко въздух и тъкмо да извика, когато изведнъж някакъв човек се втурна от хрусталаците, спря пред него и взе да издава настойчиви скимтящи звуци — човек немного едър, но с огромни ръце и рамене; пълнолетен и все пак в него имаше нещо детско — в начина, по който

пристъпваше с босите си нозе, в омачкания износен работен комбинезон, в натрапчивия поглед на глухоням.

— Здравей, Джо — извиси глас човекът с чувала, както правят всички хора, когато се обръщат към слушатели, за които знаят, че не ги разбират. — Къде е Лони? — Вдигна високо чувала и попита: — Имате ли малко риба?

Но другият го гледаше вторачено и продължаваше тревожното скимтене. После се обърна и побягна по пътеката в посоката, в която беше изчезнал младежът, който в този миг извика:

— Ела само да видиш въдиците!

Мъжът го последва. Младежът стоеше нетърпеливо наведен над водата до едно дърво, откъдето тънко конопено въже се спускаше косо в реката, изопнато от нещо, което го дърпаше надолу. Глухонемият стоеше точно зад гърба на младежа, продължаваше да скимти и припряно тъпчеше на едно място, но преди мъжът да приближи, се обърна и офейка покрай него обратно към колибата. При това ниво на реката би трябвало въжето да виси над водата, опънато от единия до другия бряг и вързано за две дървета, а само въдиците, закачени за конците, да са потопени във водата. Но този път въжето и от двата края стръмно се спускаше във водата, теглено от нещо тежко по течението и дори оттам, където беше, мъжът усещаше подводното дърпане.

— Голямо е колкото човек! — извика младежът.

— Ей там е лодката — каза му възрастният. Младежът също я видя — на другия бряг на реката, по-долу от тях, лодката се полюшваше в нещо като заливче, образувано от върбови коренища. — Мини отсреща, вземи лодката и ще видим що за риба е това.

Момчето изу обувките си и панталоните с презрамки, съблече ризата си, нагази във водата и заплува напърно на течението, като се остави то да го отнесе право при лодката, качи се в нея и загреба обратно, застанал прав и загледан нетърпеливо по течението, натам, където почти в средата тежестта дърпаше въжето надолу и от време на време мътеше водата с тежко подводно преобръщане. Докара лодката до мястото, където стоеше мъжът, който в този миг откри, че глухонемият е отново зад гърба му, надава тревожно припряно скимтене и напъра да се качи в лодката.

— Махай се! — заповяда мъжът и изблъска с ръка другия. — Махай се, Джо!

— Бързо! — извика му момчето, нетърпеливо втренчено в потопеното въже, където в този миг нещо бавно се надигна към повърхността и отново потъна. — Ако там не се е закачило нещо голямо, да няма нито едно прасе в Джорджия. Голямо е колкото човек.

Мъжът скочи в лодката. Той държеше въжето, опънато между двата бряга, и придърпваше лодката, местейки ръцете си една пред друга по въжето.

Изведнъж от брега зад тях глухонемият нададе почти вик. Чуха го съвсем ясно.

II

— Следствие ли? — попита Стивънс.

— Дони Гринъп. — Следователят беше стар областен лекар. — Двама го намерили удавен и заплетен в собствените му въдици тази сутрин.

— Не може да бъде! — възкликна Стивънс. — Бедният перко! Идвам веднага!

В качеството си на областен прокурор Стивънс изобщо нямаше работа там, дори и да не беше нещастен случай. Знаеше това. Но искаше да погледне лицето на мъртвия от сантиментални съображения. Основите на онова, което днес беше областта Йокнапатофа, бяха положени не от един, а едновременно от трима заселници. Дошли на коне през пролома Къмбърланд откъм Каролинас, когато Джеферсън бил все още земя за разпродажба на племето чикасо и те я закупили, заселили се със семействата си, които процъфтели, а после западнали, тъй че сега, сто години по-късно, в цялата околия, основана от тях, имаше само един представител на трите рода.

Той беше Стивънс, защото последният от фамилията Холстън бе умрял преди края на миналия век, а Луис Грениър, заради мъртвото лице на когото Стивънс възнамеряваше да премине с колата си осем мили в жегата на юлския следобед, само за да го погледне, дори и не знаеше, че е Луис Грениър. Той не можеше да изпише дори Лони Гринъп, както сам се наричаше — сирак, както и Стивънс, някъде в средата на тридесетте, малко по-нисък от среден ръст, когото познаваше цялата околия — лице, което, вгледаш ли се, беше почти изящно, спокойно, ведро, неизменно засмяно, с вечния мъх на меката златиста брада, непознала бръснача, и светли кротки очи, „чалнат“, говореха за него, но каквото и да не беше наред с него, то бе съвсем леко и не беше му отнело много повече от необходимото — живееше през цялата година в коптора, който сам си беше построил от останките от стара палатка, няколко безразборно сбрани греди и

изчукани тенекии заедно с глухонемия сирак, когото бе прибрал в колибата си преди десет години, когото беше обличал, хранил и отгледал и който не бе успял да израсне умствено дори колкото Лони.

А всъщност колибата и въдиците му се намираха почти в центъра на хилядите декари земя, която някога е принадлежала на прадедите му. Но той така и не узна за това.

Стивънс беше убеден, че на Лони щеше да му е все едно, дори и да знаеше, че той не би приел мисълта, че един човек може или трябва да притежава дадена част от земята, която по право принадлежи на всички хора, на всеки човек, да го храни и радва — в неговия частен случай онези тридесет или четиридесет фута земя, върху които беше кацнала колибата му, и онзи дял от реката, над който бе обтегнал въжето с въдиците си, където всеки и по всяко време беше добре дошъл, независимо дали Лони е вкъщи или не, за да се ползва от неговото приспособление и да яде от храната му дотогава, докато я имаше.

Понякога залостваше вратата си срещу дебнещи зверове и заедно с глухонемия си спътник се появяваше без покана или предупреждение вкъщи и колиби, отдалечени на десет, че и на петнадесет мили, където оставаха седмици наред приятни и сговорчиви, без да искат нищо, но и без да раболепничат, като Лони спеше там, където най-непречеше на домакините — в сеното в плевника или в една стая със семейството, или в спалнята за гости, или във всекидневната, а глухонемият младеж лежеше на верандата или направо на земята пред къщата, за да чува дишането на онзи, който му беше и брат, и баща. От цялата безгласна земя той долавяше само този звук. И го различаваше безпогрешно.

Беше рано следобед. Далечината синееше от зноя. По-нататък, като прекоси дългата равнина, където шосето започваше успоредно да следи реката, Стивънс видя дюкяна. По това време той обикновено беше празен, но този път отдалеч видя, че наоколо е задръстено от очуканите открити коли, оседланите коне, мулетата и фургоните, ездачите и шофьорите, всеки от които познаваше по име. Нещо повече, познаваха го и те, защото година след година гласуваха за него и се обръщаха към него на прякор, макар и невинаги да разбираха приказката му, така както не разбираха харвардската му почетна значка, която носеше закачена на веригата на часовника си. Той паркира до колата на следователя.

Очевидно не беше в дюкяна, а в мелницата до него, защото пред отворената ѝ врата чистите съботни панталони и ризи, голите глави и обгорелите вратове с прясно белите линии на съботното бръснене бяха най-нагъсто и най-смълчани. Сториха му път да влезе. На три стола около маса седяха следователят и двама свидетели.

Стивънс забеляза мъж на около четиридесет години, който държеше чувал, сгънат и прегънат толкова пъти, че приличаше на книга, и младеж, на чието лице беше изписано изнурено, но очевидно удивление. Тялото, скрито под завивка, беше положено върху долната площадка на смълчаното мелнично колело. Стивънс приближи, повдигна края на завивката, погледна лицето, покри го отново и се обърна с намерение да се върне в града, но не се върна в града. Присъедини се към мъжете, които стояха покрай стената с шапки в ръце, и се заслуша в думите на двамата свидетели — говореше младежът с удивения си, изтощен, невярващ глас — които завършваха разказа си за това, как бяха открили тялото. Видя, че следователят подписва протокола и прибира писалката си в джоба и разбра, че няма да се върне в града.

— Надявам се, че това е всичко — каза следователят. Хвърли поглед към вратата и добави: — Добре, Айк. Можете да го изнесете.

Стивънс се отдръпна с другите и наблюдаваше четиримата мъже, които приближиха завивката.

— Вие ли ще се погрижите за него, Айк? — попита той.

Най-възрастният от четиримата го изгледа продължително:

— Да. Той си беше внесъл пари за погребение при Мичъл в дюкяна.

— Ти, и Поуз, и Матю, и Джим Блейк — каза Стивънс.

Този път другият му хвърли поглед, пълен с изненада, почти до нетърпимост.

— Можем да добавим разликата — отвърна той.

— И аз мога да помогна — предложи Стивънс.

— Благодаря — рече другият. — Имаме достатъчно.

Следователят дойде при тях и се намеси строго:

— Хайде, стига, момчета. Направете им път.

Заедно с останалите Стивънс излезе в жегата навън отново в знойния следобед. Сега пред вратата беше спрял фургон, който липсваше преди. Задната му врата зееше отворена и вътре беше

нахвърляна слама и заедно с другите Стивънс, гологлав, наблюдаваше четиримата мъже как излязоха изпод навеса, понесли увития в одеялото вързоп, и се приближиха към фургона. Трима-четирима мъже се спуснаха да помагат. Стивънс също се втурна, но побутна по рамото младежа и отново се сблъска с онова изражение на изнурено, невярващо диво недоумение.

— Ти си отишъл и си докарал лодката, преди още да знаеш, че има нещо лошо? — попита той.

— Точно така — отговори младежът. Отначало говореше тихо. — Преплувах, взех лодката и загребах обратно. Разбирах, че нещо се е хванало на въдиците. Виждах го да се мята под водата...

— Искаш да кажеш, че с плуване си избутал лодката обратно? — прекъсна го Стивънс.

— ... в дълбокото... моля?

— С плуване ли довлече лодката. Преплувал си реката, а после си я докарал също с плуване.

— Не, господине! Качих се вътре и с гребане я докарах. Нито за миг не съм подозирал нещо! Просто виждах рибите...

— С какво? — отсече Стивънс. Младежът го стрелна свирепо. — С какво изгреба до другия бряг?

— Ами с греблото! Взех го и загребах право назад и през цялото време ги виждах как пляскат във водата. Ръфаха го и не го пускаха дори след като го извадихме! Рибите! Знаех, че костенурките го правят, но това бяха риби! Ядяха го! Разбира се, отначало ние си помислихме, че там се е хванала едра риба! И така излезе! Никога повече няма да сложа в устата си риба! Никога!

Като че ли не беше минало много време, а следобедът се дяна някъде и отнесе жегата със себе си. Отново в колата с ръка на ключа Стивънс се загледа във фургона, който се канеше да потегли. *Не е вярно, помисли си той. Не съвпада. Има още нещо, което изпускам, което не виждам. Или нещо, което още не се е случило.*

Фургонът тръгна и прекоси прашния банкет към главния път, с двама мъже на капрата, а другите двама върху оседлани мулета яздеха отстрани. Ръката на Стивънс превъртя ключа: колата беше включена на първа отпреди. Набрал скорост, той задмина фургона.

На около миля по-нататък сви по мръсен коларски път, който водеше назад към хълмовете. Пътят взе да се издига, слънцето се

подаваше на пресекулки, защото тук и там между хребетите залезът вече беше паднал. Изведнъж пътят се разклони, в началото на раздвоението се издигаше църква, белосана и без камбанария до неоградено разхвърляно гробище с плочи от евтин мрамор и други гробове, очертани само от редици обърнати стъклени буркани, глинени гърнета и счупени тухли.

Той не се поколеба. Откара колата до църквата, обърна я и спря с лице към кръстовището и към пътя, по който току-що бе дошъл, точно там, където той правеше завой и изчезваше. Точно завоят му даде възможност да чуе фургона известно време преди да го види, чак тогава чу камиона. Той се спускаше от хълмовете зад гърба му, профуча стремително пред очите му, вече намалявайки скорост — мярна се кабина, тясна койка, застлана с брезент.

На кръстовището излезе встрани от пътя и спря; тогава отново чу фургона и едва след това видя него и двамата ездачи да се задават в здрача иззад завоя, а на пътя до камиона вече стоеше човек и Стивънс го позна: Тайлър Болънбоу — фермер, женен, със семейство и с име на самонадеян и грубиян, който се родил в областта, но замина на Запад, а след време се завърна и довлече след себе си като зловоние слухове за големи суми, спечелени на комар, ожени се и престана да играе карти, но понякога ипотекираше житото, оставено за собствени нужди, и с парите купуваше или продаваше на зелено памук; висок, застанал в прахта наред пътя близо до фургона, той разговаряше с мъжете от капрата, без да повишава глас или да жестикулира. После до него се появи друг мъж в бяла риза, когото Стивънс не позна, нито пък погледна повторно.

Ръката му се отпусна върху ключа; и колата отново потегли, а моторът изрева. Включи фаровете, излетя от църковния двор право на пътя и закова зад фургона в мига, в който мъжът с бялата риза скочи на стъпалото, изруга го и Стивънс го позна: един от по-малките братя на Болънбоу, който преди години замина за Мемфис, където, разбра се сетне, бил нает в отряд въоръжена охрана по време на една стачка на текстилни работници, но през последните две или три години живееше при брат си и се криеше, както се чу, не от полицията, а от някои от приятелите си в Мемфис и от по-късните си съдружници в бизнеса. От време на време името му се споменаваеше във връзка със скандали и побоища по селски празници и веселия. Веднъж бе заловен от двама

офицери и хвърлен в затвора на Джеферсън, където в съботите, пиан, той се хвалеше с миналите си подвизи или псуваше сегашната си участ и брат си, който го принуждаваше да му работи в неговото стопанство.

— Кого, дявол да те вземе, шпионираш? — изкрещя той.

— Бойд — заповяда другият Болънбоу. Без дори да повиши глас.

— Прибери се в камиона. — Големият брат не помръдна — едър мъж с мрачно лице и вперени в Стивънс безцветни, студени, абсолютно безизразни очи. — Здравей, Гейвин — каза той.

— Здравей, Тайлър — отговори Стивънс. — Лони ли искаш да задигнеш?

— Някой да има нещо против?

— Аз не — отвърна Стивънс и слезе от колата. — Мога да ти помогна да го трампиш.

После се прибра в колата си. Фургонът потегли. Камионът даде назад и обърна, вече набрал скорост; двете лица профучаха — онова, което Стивънс мярна, не беше вече нападателно, а уплашено; по другото не прочете нищо освен спокойните, студени безцветни очи. Счупеният заден фар изчезна зад хълма. *Регистрацията е на областта Окатоба*, помисли си той.

Лони Гринъп беше погребан на другия ден следобед от фирмата на Тайлър Болънбоу.

Стивънс не присъства.

— Предполагам, че и Джо не е отишъл — каза той. — Сянката на Лони.

— Не. И той не дойде. Хора, които ходили при колибата на Лони в неделя сутринта, за да нагледат въдиците, казват, че той още се навъртал там, все търсел Лони. Но не дойде на погребението. Ако този път намери Лони, може да легне до него, но няма да чуе дишането му.

III

— Не — каза Стивънс.

Този следобед той се намираше в Мотстаун, седалището на околията Окатоба. Макар да беше неделя и макар да не знаеше какво точно търси, докато на смрачаване не го намери — агента от компанията, която преди единадесет години бе издала на Лони Гринъп застрахователна полица за пет хиляди долара с двойна осигуровка срещу смърт при нещастен случай в полза на Тайлър Болънбоу.

Всичко беше напълно по реда. Лекарят, който прегледал Лони, не го бил виждал никога преди това, но познавал Тайлър Болънбоу от години и Лони поставил своя знак за неграмотност под заявката, Болънбоу платил първата вноска и оттогава пазел всичко при себе си.

Застраховката не се пазеше в особена тайна, освен дето беше прехвърлена в друг град, а Стивънс разбираше, че дори и това не беше прекалено учудващо.

Околията Окатоба се простираше непосредствено зад реката, на три мили откъдето живееше Болънбоу, и Стивънс познаваше много други мъже освен Болънбоу, които притежаваха земя в една околия, а купуваха колите, камионите си и внасяха парите си в банките на друга, следвайки присъщото и вероятно атавистично недоверие на селяка не толкова към служителите в бели яки, а към павираните пътища и врявата.

— Тогава да не уведомявам още компанията, така ли? — попита агентът.

— Не. От тебе искам да приемеш заявката му, когато я подаде, и да я заведеш с номер, после да му обясниш, че ще мине седмица, а и повече, докато се уреди, да почакаш три дена и да му пратиш съобщение да те посети в кантората ти към девет или десет часа на другия ден, без да му обясняваш защо и за какво. После да ми се обадиш по телефона в Джеферсън, щом научиш, че е получил писмото ти.

Рано на другата сутрин още призори горещата вълна се пресече. Той лежеше на кревата и гледаше и слушаше тътена и блясъка на светкавиците и гръмотевиците и шумната ярост на дъжда и си мислеше за барабаненето му и за ожесточените бързеи от кална вода по пресния самотен гроб на Лони Гринъп върху голия хълм до църквата без камбанария и за надвиващия боботенето на прииждащите води звук от чукането на дъжда по тенекиено-брезентовата колиба, където глухонямото момче сигурно още го чакаше да се завърне у дома, и предусещаше, че нещо се е случило, но не знаеше как, нито защо. *Не ми е ясно как — мислеше Стивънс. — Излъгали са го някак. Дори не са си дали труд да го вържат. Просто са го излъгали.*

В сряда вечерта се обади агентът от Мотстаун, за да каже, че Тайлър Болънбоу е подал иск.

— Добре — отвърна Стивънс. — В понеделник му изпрати съобщение да дойде във вторник. И ме осведоми, когато научиш, че го е получил.

Затвори слушалката. *Игряя покер с човек, доказал комарджийската си дарба, която на мен липсва — помисли той. — Но поне го принудих да извади картите си. И той знае кой залага срещу него.*

Тъй че когато следващия понеделник следобед пристигна второто известие, той знаеше само онова, което сам щеше да направи. По-рано му мина през ума да поиска от шерифа да му даде някои от помощниците си или да вземе със себе си приятел. *Но дори и приятел не би повярвал, че разчитам само на блъф, каза си той, въпреки че това е самата истина: един човек, макар и аматьор в убийството, винаги може да е спокоен, ако е заличил следите зад себе си. Но когато са двама, никой от тях не е сигурен, че другият не е оставил разплитаща се нишка.*

И тръгна сам. Имаше пистолет. Но го погледна и го върна в чекмеджето. *Поне няма да ме застрелят с него, каза си. Напусна града, щом се смрачи.*

Този път отмина дюкяна, тъмен силует край пътя. Стигна до алеята, в която свърна преди девет дена, но този път зави надясно, покара още четвърт миля и влезе в разхвърлян двор, а фаровете му осветиха тъмна колиба. Не ги угаси. Изправи се с цял ръст в жълтата светлина на лъчите им и извика по посока на колибата:

— Нейт! Нейт!

След малко се обади негърски глас, въпреки че никаква светлина не се запали отвътре.

— Отивам в колибата на Лони Гринъп. Ако не се върна до разсъмване, иди в дюкяна и им кажи.

Не последва никакъв отговор. После се обади женски глас:

— Махни се от вратата!

Мъжкия глас измърмори нещо.

— Какво да правя! — изплака жената. — Прибери се и остави белите сами да се оправят.

Значи е имало и други освен мен, мина през ума на Стивънс и той си помисли колко често, почти винаги, негрите имат инстинкт не към злото, а да предусещат злото, да го разпознават мигновено, щом се зададе. Върна се в колата, угаси фаровете и взе фенерчето от седалката.

Намери камиона. В светлинния кръг на пуснатия отблизо лъч прочете отново регистрационния номер, който преди девет дена бе зърнал да изчезва зад хълма. Угаси фенерчето и го мушна в джоба си.

Двадесет минути по-късно той разбра, че напразно се е страхувал от издайничеството на светлината. Намираше се на пътеката между черната джунгла и реката, видя слабото блещукане между стените на колибата и дори можа да различи двата гласа — единия съдържан, монотонен, равен, другия — груб и писклив. Спъна се веднъж в купчината дърва, а после в още нещо, напипа вратата, блъсна я с всичка сила и влезе в опустошения дом на мъртвия — разпрани дюшеци, извлечени от дървените им рамки, преобърнатата печка и пръснати навред кухненски съдини, където Тайлър Болънбоу с пистолет в ръка стоеше изправен пред него, а по-младият се беше навел над една преобърнатата кутия.

— Назад, Гейвин — заповяда Болънбоу.

— Ти стой назад, Тайлър — отвърна Стивънс. — Много си закъснял.

Младият се изправи. Стивънс прочете по лицето му, че го позна.

— Да ме вземат... — процеди той.

— Безнадеждно ли е, Гейвин? — попита Болънбоу. — Да не си посмял да ме излъжеш.

— Мисля, че да — отговори Стивънс. — Махни пистолета.

— Кой още е с теб?

— Достатъчно сме — каза Стивънс. — Махни пистолета, Тайлър.

— Дявол да го вземе — процеди малкият. Раздвижи се и взе да се приближава; Стивънс видя как светкавично отмести очи от него към вратата зад гърба му. — Лъже. С него няма никой. Шпионира ни отново, както онзи ден, и си завира носа в работи, в които скоро ще му се прииска никога да не се е забърквал. Защото този път няма да му се размине.

Той приближаваше към Стивънс, леко приведен, с отделени от тялото ръце.

— Бойд! — извика Тайлър. Другият продължи да се приближава към Стивънс, не се усмихваше, но на лицето му лъсна особен блясък.

— Бойд! — повтори Тайлър. После с изумителна бързина той също скочи, настигна младежа и с един замах на ръката го изблъска назад върху голия дървен креват. Гледаха се лице в лице — единият хладен и все тъй безизразен, пред него пистолетът, без да е прицелен, другият полупревит, ръмжащ.

— Какво, дявол да те вземе, искаш да направиш? Да го оставиш да ни отведе в града като две безропотни овчици ли?

— Това аз ще реша — срязва го Тайлър. Той погледна Стивънс. — Никога не съм имал намерение да го направя, Гейвин. Той застрахова живота си в моя полза, а аз пазех вноските вярно. Но сделката беше почтена: ако той ме надживееше, аз нямаше да се възползвам от парите му, а ако аз го надживеех, можех да тегля по своя преценка. И това не беше тайна. Всичко направихме открито, посред бял ден. Всеки би могъл да научи за това. Може и той да е разказвал някому. Аз никога не съм го карал да мълчи. Кой може да каже нещо против него? Когато е идвал в дома ми, винаги съм го хранил, винаги е оставал колкото е искал и е пристигал и си е отивал, когато е желал. Но аз никога не съм си помислял подобно нещо.

Внезапно младият избухна в смях, както седеше превит върху дървения креват, където другият го беше блъснал.

— Значи такава била песента — каза той. — Тъй ставали работите.

След което смехът не беше вече смях, но преходът беше тъй лек или може би тъй бърз, че остана незабележим. Той се протегна напред

и закова очи в лицето на брат си.

— Аз не съм застраховал ничий живот в моя полза за пет хиляди долара! Аз нямаше да получа.

— Млъкни! — прекъсна го Тайлър.

— ... пет хиляди долара, ако го намерят умрял, на онези...

Тайлър решително пристъпи и го удари два пъти през лицето, веднъж с длан, после с опакото на ръката, докато другата продължаваше да стиска пистолета.

— Казах ти да млъкнеш, Бойд. — Обърна се отново към Стивънс и повтори: — Никога не съм имал подобни намерения. Сега вече не искам тези пари, дори и да ми ги изплатят, защото не по този начин мислех да ги спечеля. Аз не залагам на такива неща. Какво смяташ да правиш?

— Въпросът ти е излишен. Събирам улики за убийство.

— Ами докажи, де! — озъби се малкият. — Опитай се да докажеш! Не аз съм застраховал живота му...

— Спри! — намеси се Тайлър. Говореше почти меко и гледаше Стивънс с безизразните си очи, в които не можеше да се прочете абсолютно нищо. — Няма да можеш. Името ми е неопетнено. Винаги е било. Може би никой не го е славил, но и никой не го е опетнявал непоправимо. Никога не съм дължал пари, никога не съм крал. Тъй че не трябва да се ровиш, Гейвин.

— Не трябва да се занимавам с нищо друго, Тайлър.

Другият го погледна. Стивънс чу дълбоко поемане и изпускане на въздух. Но лицето му ни най-малко не се измени.

— Значи искаш око за око, зъб за зъб.

— Справедливостта го иска. Може би Лони Гринъп го иска. Не би ли искал и ти на негово място?

Известно време другият продължи да го гледа втренчено. После Болънбоу се обърна и даде безгласен знак на брат си и друг на Стивънс, също безмълвен, но повелителен.

Излязоха от колибата и застанаха в осветения от вратата квадрат; отнякъде повя вятър, разшумя листата над главите им, после замря и секна.

Отначало Стивънс не разбра какви са намеренията на Болънбоу. Наблюдаваше с растящо недоумение Болънбоу, който се обърна към брат си, протегна ръка и заговори за първи път със суров глас.

— Стигнахме задънения край на улицата. Страхувах се още от онази нощ, когато ти дойде у дома и ми каза. Трябваше да те възпирам по-добре, но не можах. Хайде. Ставай и да свършваме.

— Внимавай, Тайлър! — обади се Стивънс. — Не прави това!

— Не се меси, Гейвин. Ако ще е плът за плът, както искаш ти, ще я получиш. — Той продължаваше да се взира в лицето на брат си и не погледна нито веднъж към Стивънс. — Ето — каза. — Вземи го и ставай.

После вече беше късно. Стивънс видя как младият отскочи назад. Видя как Тайлър направи крачка напред и сякаш чу изненадата в гласа на другия, невярата и внезапното осъзнаване на грешката.

— Хвърли пистолета, Бойд — изкрещя той. — Хвърли го!

— Значи си го искаш обратно, така ли? — каза малкият. — Онази нощ аз дойдох при тебе и ти казах, че ще струваш пет хиляди долара, ако някой случайно погледне към въдиците в реката и ти поисках да ми дадеш десет долара, а ти отказа. Само десет долара, а ти не искаше. Разбира се, вземи си го обратно. Вземи си го.

Святкането се стрелна някъде от ниско, отстрани; оранжевият огън блесна още един път надолу, докато другият падаше.

Сега е моят ред, помисли Стивънс. Стояха лице в лице един срещу друг; чу отново вятъра, който долетя отнякъде, прошумя в листата над главите им и отново замря.

— Бягай, докато е време, Бойд — каза той. — Достатъчно направи. Бягай веднага.

— Разбира се, че ще бягам. Бързо свършвай с грижите си около мен, защото след малко няма да имаш никакви грижи. Ще избягам, не бой се, но след като кажа няколко думи на остроумните момчета, които си врат носовете там, където е най-добре никога да не са помисляли...

Сега ще стреля, помисли Стивънс и скочи. За миг му се стори, че сам наблюдава себе си как полита във въздуха над главата на Бойд Болънбоу като сянка в отраженията на блещукащата река, в онова сияние, което водата възвръщаше на мрака. Но после го осени мисълта, че наблюдава не себе си и не беше чул шумолене на вятър, защото създанието, сянката, която нямаше език, а и не и беше нужен, която бе чакала девет дена Лони Гринъп да се завърне у дома, се хвърли на гърба на убиеца с протегнати ръце и свито тяло, стегнати в беззвучен смъртен устрем.

Той е бил на дървото, помисли Стивънс. Пистолетът светна. Той видя проблясването, но не чу звук.

IV

Той седеше на верандата след вечеря с чиста превръзка, когато шерифът се приближи по пътеката — също едър мъж, приятен, разговорлив, с очи още по-безцветни, по-безизразни и по-студени от тези на Тайлър Болънбоу.

— Няма да ти отнема и минута — каза той. — Инак не бих те безпокоил.

— Не ме безпокоиш — отвърна Стивънс.

Шерифът опря крак на ниския парапет на верандата.

— Как е главата ти?

— Добре — отговори Стивънс.

— Това е хубаво, сигурно си чул къде намерихме Бойд.

Стивънс го погледна със също тъй безизразен поглед:

— Може и да съм чул — отвърна той учтиво. — Но от днешния ден не съм запомнил нищо друго освен главоболието.

— Ти ни каза къде да търсим. Беше още в съзнание, когато аз пристигнах там. Опитваше се да дадеш вода на Тайлър. Ти ни каза да търсим на въжето с въдиците.

— Така ли? Я виж ти, какво ли не говори човек, когато е пиян или си е изгубил ума? Пък понякога казва и прави неща.

— Да. Излезе прав. Потърсихме при въдиците и там, на една от тях беше закачен Бойд, мъртъв, също както Лони Гринъп. А Тайлър Болънбоу със счупен крак и с друг куршум в рамото и тебе с дупка в черепа, в която можеш да пхна цяла пура. Как е попаднал той на въдиците, Гейвин?

— Не зная — измърмори Стивънс.

— Е добре, не те питам като шериф. Как се е закачил Бойд на въдиците?

— Не зная.

Шерифът го изгледа; двамата се изгледаха.

— Така ли отговаряш на всеки от приятелите ти, който те запита?

— Да. По мен стреляха, нали виждаш. И не зная нищо.

Шерифът извади от джоба си пура и дълго я разглежда.

— Джо, глухонямото момче, което Лони отгледа, май си е заминало завинаги. Цялата минала неделя той все още се навърташе наоколо, но оттогава никой не го е виждал. А можеше да остане. Никой нямаше да го закача.

— Може би страда прекалено силно за Лони, за да остане — отговори Стивънс.

— Може би страда за Лони. — Шерифът се изправи. Отхапа края на пурата и я запали. — И това ли си забравил от куршума? Кажи ми какво те накара да заподозреш, че нещо не е в ред? Кое е онова, което всички ние сме пропуснали да забележим?

— Веслото — каза Стивънс.

— Веслото ли?

— Никога ли не си залагал въдици на въже през реката? Човек никога не гребе с весло, за да обикаля въдиците, а просто придърпва лодката с ръце по въжето от едната въдица към другата. Лони никога не е използвал гребло; той дори винаги привързваше лодката за същото дърво, за което връзваше въжето, а греблото му стоеше в колибата. Ако си ходил някога на неговите въдици, сигурно не си виждал гребло. А когато момчето го намери, греблото беше в лодката.

ФРЕДЕРИК ФОРСАЙТ БЕЗ НИКАКВИ ПОСЛЕДСТВИЯ

Марк Сандерсън обичаше жените. Обичаше също така и кървавите бифтеци, украсени със сърчица от домати. С еднакво, макар и бързо изпаряващо се удоволствие си позволяваше и двете неща. Ако изпитваше глад, той просто се обаждаше в някой реномиран ресторант и си поръчваше да му донесат в апартамента това, което му се ядеше в момента. Можеше да си го позволи, защото беше мултимилionер — при това в лири стерлинги, а в тези тежки времена всяка от тях се равняваше на два щатски долара.

Като всички богати щастливци той всъщност водеше три живота — обществен и професионален живот на лондонски магнат, личен живот, който не беше чак толкова личен, защото някои мъже жертват интимните си преживявания за блясъка на популярността си в обществото, и потаен живот.

Първият му живот бе наблюдаван периодично от финансовите рубрики на най-известните всекидневници и икономическите предавания по телевизията. Някъде в средата на шейсетте години Марк Сандерсън започна работа като агент на фирма за недвижими имоти в Уест Енд; тогава образованието му беше съвсем повърхностно, но затова пък притежаваше предприемчив нюх към доходните сделки. След две години овладя всички правила на играта и най-вече онова, което имаше най-висока цена — начина, по който легално може да ги заобикаля. На двадесет и три години за двадесет и четири часа сключи първата си самостоятелна сделка — от продажбата на някакъв недвижим имот се сдоби с чиста печалба от десет хиляди лири стерлинги — и основа дружеството на „Хамилтън Холдингс“, което вече четиринадесет години му носеше добри пари. Дружеството назова така в чест на първата си сполучлива трансакция — оня недвижим имот се намираще в Хамилтън Тиръс. Това беше и последната сантиментална проява в живота му. В началото на седемдесетте години, когато вече притежаваше в банката първия

милион лири, заряза търговията с недвижими имоти и се зае със строителство на обществени сгради. В средата на седемдесетте години имаше почти пет милиона и се впусна в нова дейност. Наложил се във финансовия свят на банките, в химическата промишленост и в строителството на курортни центрове по Средиземноморието. Собствениците на лондонските всекидневници го рекламираха, читателите им вярваха и стойността на акциите на десетките дружества, които сега участваха в „Хамилтън Холдингс“, непрекъснато растеше.

Личният живот на Сандерсън можеше да се проследи в същите всекидневници на по-предните страници. Мъжът, който притежаваше апартамент в Риджънс парк, резиденция в Уорчестършър, замък на Лоара, вила в Кан д'Антибс, яхта, ролс-ройс и ламборгини плюс безкрайна поредица от красавици, фотографирани в негова компания (и описвани в кръглото му легло с диаметър четири метра), такъв мъж е постоянен обект на авторите от рубриката „Из обществото“. Преди петдесет години човек можеше да фалира, ако за него се напишеше, че се развежда с филмова звезда, която иска от него обезщетение на стойност един милион лири или че някоя кандидатка за Мис свят се мъчи да го принуди да признае бащинство; но в края на седемдесетте години всичко това само доказваше, че той може да си го позволи, което сред обитателите на Уест Енд беше твърде голямо изключение и будеше възхищение. Накратко, Марк Сандерсън беше мъж, за когото се говореше навсякъде.

Неговият потаен живот беше нещо, което можеше да се определи с една-единствена дума: скука. Цялата тази игра отегчаваше Марк Сандерсън до смърт. Фразата: „Марк ще постигне всичко, което поиска“, която преди беше негов девиз, сега му се струваше горчива шега. На тридесет и седем години той изглеждаше много добре — приличаше на Марлон Брандо — беше физически издръжлив и се чувстваше самотен. Копнееше за една-единствена жена — не за стотици момичета, а просто за една — и искаше от нея дъщеря и кътче сред природата, което би могъл да нарече свой дом. Но знаеше, че няма вероятност да я намери, защото имаше точна представа какво иска, а през последните десет години не срещна нито една, която поне отчасти да се доближава до неговия идеал.

Като всички богати донжуани Марк Сандерсън проявяваше интерес само към жени, които не се интересуваха нито от него, нито от неговата популярност, пари, власт и слава. Но за разлика от всички тях той беше достатъчно самокритичен, за да го признае пред себе си. Ако допуснеше това да се разгласи сред обществото, щеше да стане смешен.

* * *

Марк Сандерсън беше вече почти сигурен, че никога няма да срещне жената на своите мечти, когато един ден все пак я откри. Това се случи на една от ония благотворителни вечеринки, на които всички скучаят и след които малкото пари, останали след заплащането на разноските, се изпращат в Бангладеш, за да си поделят там местните бедняци няколко литра мляко. Тя стоеше в другия край на залата и слушаше някакъв пълничък мъж, чиято дребна фигура се уравниаваше от огромна пура. Слушаше го със спокойна усмивка, по която не можеше да се отгатне дали я забавляват думите на дребосъка или маневрите му да надзърне в деколтето ѝ.

Госпожа Съмърс беше висока и стройна. Нейното лице, излъчващо вътрешна уравниесеност, беше прекрасно, макар да не отговаряше съвсем на последната мода. И фигурата ѝ не беше в унисон с модата на осемдесетте години, според която красавиците трябваше да имат буйна гръд, талия на оса, закръглени бедра и дълги крака. Лъскавите ѝ кестеняви коси бяха прибрани на кок и изглеждаше, че тя се грижи по-скоро за здравето си, отколкото за елегантността си. Беше облечена със семпла бяла рокля, която подчертаваше загорялата ѝ до златисто кожа, нямаше накити, а само лек грим около очите, което само по себе си беше достатъчно, за да я отличава от монденските дами в залата. Сандерсън предположи, че е на трийсет години, покъсно научи, че е на тридесет и две.

Представяше си, че нейният загар се дължи на удължения до април скиорски сезон или на пролетно пътешествие с параход до Карибските острови, което би означавало, че тя и нейният съпруг са достатъчно богати, за да си позволят такъв начин на живот. Но и двете му предположения бяха погрешни. Защото научи, че госпожа Съмърс и

съпругът ѝ обитават малка вила на испанското крайбрежие и че живеят от скромните приходи от авторските му права върху книга за птиците и от нейните уроци по английски.

Известно време Сандерсън мислеше, че очите, косите и цветът на кожата ѝ подсказват испанския ѝ произход, но жената се оказва англичанка като него. Каза му, че е дошла да посети родителите си в Майдлендс, а нейна съученичка я посъветвала да прекара още една седмица в Лондон, преди да се завърне в Испания. Установи, че с нея е приятно да се говори, че тя не кокетничи с него, което отговаряше на настроението му, и не се смее пресилено на неговите остроумия.

— Какво мислите за нашето общество от Уест Енд? — попита я той, когато двамата, облежнати на стената, наблюдаваха оживлението в залата.

— По всяка вероятност съвсем не това, което би трябвало да си мисля — отговори тя сериозно.

— Изглеждат като ято папагали, затворени в буркан от мармалад — подхвърли злъчно Сандерсън.

Тя повдигна вежди:

— Мислех, че Марк Сандерсън е един от стожерите на това общество. — Шегуваше се.

— Нима нашите подвизи са известни и в Испания? — попита я той.

— И на Коста Бланка можете да намерите „Дейли Експрес“...

— ... в който пише и за живота на Марк Сандерсън?

— И за него — отговори тя спокойно.

— Това прави ли ви силно впечатление?

— Трябва ли?

— Не.

— Следователно не ми прави.

Този отговор предизвика у Марк чувство на облекчение.

— Това ме радва — каза той, — но мога ли да ви попитам защо?

Госпожа Съмърс се замисли за момент.

— Всичко това ми изглежда доста фалшиво.

— И за мен ли мислите същото?

Тя го погледна в очите.

— Не зная — каза тя. — Предполагам, че при известни обстоятелства можете да бъдете и симпатичен.

За такъв отговор Марк не беше подготвен.

— Може би грешите — отговори той сухо, но тя само приветливо се усмихна, сякаш разговаряше с непослушно момченце.

След няколко минути дойдоха да я вземат приятелките ѝ. По пътя към гардероба той я покани шепнешком на другия ден на вечеря. От години не беше канил по този начин никоя жена. Госпожа Съмърс не спомена нищо за опасността, че могат да я видят с него, защото предполагаше, че той ще я заведе някъде, където няма фотографии. След като се замисли за миг, каза:

— Добре, ще дойда с удоволствие.

* * *

Сандерсън мисли за нея цяла нощ, без да обръща внимание на мършавата, обзета от мъгляви надежди манекенка, която беше свалил в някакъв бар към сутринта. Той лежеше неподвижно, гледаше в тавана и си представяше, че до него е жената с лъскава кестенява коса и че гали нейното нежно златисто тяло. В тъмнината протегна ръка, за да погали поне гърдите на манекенката, но напипа само нещо, което наподобяваше ушенцето на пале, последица от строго спазвана диета, и дочу пресиления възглас на имитирана възбуда. Отиде в кухнята, направи си кафе и после бавно го изпи в хола. Седеше там и замислено наблюдаваше дърветата в парка, докато слънцето щедро ги освети.

Една седмица не е достатъчно дълъг период за любов, но стига, за да промени един живот, дори два, та даже и три живота. На другата вечер Марк Сандерсън отиде да я вземе пред къщата. Косите ѝ бяха прибрани във висок кок, беше облечена в строга бяла блуза с широки ръкави, гарнирани с дантела на маншетите, и червена максипола, стегната в кръста с широк кожен колан. С тези дрехи изглеждаше като от старата едуардска епоха — това го възбуждаше, защото беше в пълно противоречие с плановете му за днешната нощ.

Госпожа Съмърс се изразяваше просто, но интелигентно и беше в състояние да го слуша, когато той говореше за сделки, което той не правеше често с жени. В течение на вечерта осъзна, че спрямо тази жена не изпитва само повърхностна възбуда и обикновено желание.

Възхищаваше ѝ се. Тя излъчваше спокойствие и уравновесеност, които му действаха като мехлем.

С изненада установи, че с нея все по-свободно разговаря за неща, които обикновено не споделяше — за своите финансови операции, за скуката у него от обществото, което презира, но същевременно изстиска като лимон. След полунощ, когато вече се готвеха да затварят ресторанта, те все още бяха погълнати от спокойния си разговор. Анджела Съмърс после отказа да отиде с него в дома му на по още едно питие. Такова нещо не му се беше случвало от години.

В средата на седмицата Сандерсън трябваше да си признае, че е влюбен като седемнадесетгодишен юноша. Попита я кой е любимият ѝ парфюм. „Мис Диор“, каза тя и добави, че от време на време си позволява лукса да си купи един флакон. Сандерсън изпрати свой служител на „Бонд стрийт“ и вечерта ѝ подари най-голямото шише парфюм, което можеше да се намери в Лондон. Тя прие подаръка с неподправена радост, но в същото време с неодобрение за неговите размери.

— Това наистина е прекалено — каза му тя.

Сандерсън се смути.

— Искан да ви дам нещо необикновено — каза.

— Сигурно ви е струвало цяло състояние — добави тя строго.

— Мога да си го позволя, нали?

— Сигурно и това е много мило от ваша страна, но не трябва да ми купувате вече нищо подобно — и с жест тя подсказа, че не иска да говори повече на тази тема.

Към края на седмицата Сандерсън телефонира в резиденцията си в Уорчестършър и нареди да затоплят водата в басейна. В събота заминаха за там на едnodневен излет и дори пронизващият майски вятър не промени намеренията им.

Госпожа Съмърс излезе от съблекалнята в цял бански костюм в бяло. Сърцето му заби лудо, когато я видя. Във всяко отношение тя беше възхитителна жена.

Един ден преди заминаването ѝ за Испания прекараха заедно последната вечер. В полумрака на ролс-ройса, паркиран недалеч от

нейния пансион, те дълго се целуваха, но когато Сандерсън се опита да бръкне под полата ѝ, тя нежно, но категорично отблъсна ръката му.

Сандерсън я помоли да напусне мъжа си, да се разведе и да се омъжи за него. Понеже беше напълно ясно, че той говори сериозно, сериозно му отговори и тя:

— Никога не бих могла да направя такова нещо — поклати глава тя.

— Обичам те. Вярвай ми, това не е нещо преходно, а дълбоко чувство. За теб бих направил всичко на тоя свят.

Госпожа Съмърс втренчено гледаше улицата.

— Да, вярвам ти, че ме обичаш, Марк. Не трябваше да оставяме нещата да стигнат дотук. Навреме трябваше да го забележа и да престана да се срещам с теб.

— Ти не ме ли обичаш? Поне мъничко?

— Още е рано да кажа такова нещо. Не обичам бързите работи.

— Но би могла да ме обичаш? Сега или по-късно?

— Мисля, че бих могла. Или по-точно казано — щях да мога. Ти съвсем не си такъв, какъвто се представяш. Твоят предизвикателен цинизъм прикрива уязвимостта ти. И това ми харесва у теб.

— Тогава напусни съпруга си и се омъжи за мен.

— Не мога да го направя. Аз съм жена на Арчи и не мога да го изоставя.

Сандерсън изпита ярост към този мъж без физиономия, който някъде в Испания се изпречваше на пътя му.

— И какво толкова, моля ти се, притежава той, което аз не мога да ти предложа?

Анджела Съмърс тъжно му се усмихна:

— Нищо. В действителност той по-скоро е слабохарактерен, дори не е много способен...

— Тогава защо не го напуснеш?

— Защото той има нужда от мен — гласеше краткият ѝ отговор.

— Но и аз имам нужда от теб.

Госпожа Съмърс отрицателно поклати глава.

— Не, това не е вярно. Искаш ме, но можеш да минеш и без мен. А той не може. Няма сили за това, там е истината.

— Не е вярно, че само те искам, Анджела. Обичам те толкова много, колкото никоя друга. Обожавам те и копнея за теб.

— Ти не можеш да го разбереш — каза тя след кратко мълчание.
— Жените обичат да са обичани, обожавани, искат някой да копнее за тях, но повече от всичко това имат нужда да бъдат незаменими за някого. А Арчи има нужда от мен като от въздух, за да диша.

Сандерсън загаси пурата в пепелника.

— Така че ще останеш с него... докато смъртта не ви раздели — глухо изрече той.

Анджела отмина ироничната забележка и го погледна в очите.

— Да, така е. Докато смъртта не ни раздели. Съжалявам, Марк, но просто съм такава. Някъде другаде и на друго място и ако не бях омъжена за Арчи, всичко можеше да бъде другояче. Но имам съпруг и с това нещата са предопределени.

На другия ден тя замина. Сандерсън изпрати своя шофьор да я придружи до летището.

* * *

С течение на времето любовта на Сандерсън се промени в бяс, а с него нарасна и чувството му за самота. Никога не се беше сблъсквал с подобни пречки и като всички могъщи мъже през изтеклите години се беше превърнал в своеобразен морален инвалид. Владееше един-единствен начин на действие: точни и логични постъпки, които водят от копнежа към решението, оттам пък към концепцията, към плана и неговото осъществяване. И всичко това трябваше да завърши постигането на желаната цел. В началото на юни Сандерсън реши, че трябва да спечели Анджела Съмърс на всяка цена. Когато изготвяше своя план, в главата му упорито се въртеше изречението „докато смъртта ни раздели“. Ако Анджела беше друга, ако можеха да ѝ въздействат богатството, луксът, властта, общественото положение — нямаше да има никакви затруднения. За да я спечели, стигаше да я заслепи с парите си — но тогава тя щеше да бъде съвсем друг тип жена и Марк нямаше така да лудее по нея. Сега се движеше в омагьосан кръг, който в крайна сметка можеше да го доведе до лудост, и съществуваше само един начин да се справи с всичко това.

Сандерсън нае малък апартамент под измисленото име Майкъл Джонсън. Уреди това по телефона и изпрати със запис наема за два

месеца предварително. На посредника обясни, че ще пристигне в Лондон много рано сутринта и се уговори с него да му остави ключа под изтривалката.

Наетият апартамент му служеше за база. От него се обади по телефона на една лондонска детективска фирма, която не се интересуваше дали се касае за легални неща, и обясни какво иска. Когато фирмата разбра, че новият ѝ клиент иска да остане анонимен, поиска да ѝ изплати авансово определена сума. Пак със запис Марк изпрати петстотин лири.

След една седмица за господин Джонсън се получи писмо, в което се съобщаваше, че задачата е изпълнена. Той изпрати исканата сума и след три дни получи очакваната документация. Тя съдържаше кратка биография, която Марк набързо прегледа, снимка от книгата за средиземноморските птици, от която бяха продадени няколко десетки екземпляра, както и редица фотографии, направени с телеобектив. Те показваха мъж с тесни рамене, с мустаци като четка за зъби и нерешителна брадичка. Майор Арчибалд Клерънс Съмърс, английски офицер, живеещ извън пределите на родината си във вила на осемстотин метра от морето на края на незабележително с нищо село в испанската провинция Аликанте, на половината път от Аликанте до Валенсия. Имаше и много снимки на къщата. Към документацията влизаха и подробни записки за навиците на обитателите ѝ: сутрешното кафе на двора, всекидневните пътувания на съпругата до Кастилия, където тя преподаваше английски на трите деца на една графиня, следобедното ѝ къпане и слънчевите бани между три и четири часа, работата на майора по книгата за птиците на Коста Бланка.

Сандерсън се захвана с втората фаза на своя план. Най-напред съобщи на служителите си, че си остава вкъщи, но непрекъснато ще поддържа телефонна връзка с тях. След това се залови с външния си вид.

Помогна му рекламата на едно малко фризьорско салонче, което предлагаше прически в ла „гей нюз“. Там го подстригаха като таралеж и му боядисаха косата, така че от тъмнокастенияв стана рус.

От този момент Сандерсън винаги влизаше с колата в подземния гараж на къщата, където живееше, и се качваше нагоре с асансьора, за да избегне портиерката. От наетия апартамент се обади на свой познат от Флийт стрийт, който му даде наименованието и адреса на една от

най-забележителните лондонски архиви, специализирани за съвременни събития. Архивата можеше да се гордее с чудесна сбирка от книги и безброй изрезки от вестници и списания. След три дни Сандерсън успя да се снабди с карта за посещение на името на Майкъл Джонсън.

Започна с общото заглавие „Наемни убийци“. То съдържаше подзаглавия и отправки към Майк Хоуър, Роберт Денар, Джон Петерс и Жак Шрам. Останалите се отнасяха до съответните страни. Прегледа всичко. Изчете съобщенията от всекидневниците, статиите от списанията, коментарите, рецензиите на книгите и разговорите. От време на време попадеше на някоя реплика за дадена книга — отбелязваше си нейното заглавие, отиваше в библиотеката, намираще я и я прочиташе. Сред прочетеното от него бяха заглавия като „История на наемничеството“ от Антъни Моклър или „Наемникът Конго“ от Майк Хауър.

Около седмица след тази смесица от откъслечни информации започна да се очертава едно-единствено име. Дори авторите със съмнителна известност споменаваха за този мъж с подозрение. Той не даваше никакви интервюта и в раздела за него нямаше никаква фотография. Но беше англичанин и Сандерсън можеше да се надява, че все още живее в Англия.

Преди години, когато разширяваше своята дейност, в ръцете на Марк попаднаха две предприятия за търговия с пури, за проявяване на филми и едно литературно издателство. Точно то сега му помогна да намери адреса на автора на едни мемоари, които Сандерсън бе прочел в библиотеката. Издателят на книгата нямаше причини да го заподозре в нищо, а адресът на автора беше същият, на който преди време бе изпратил незначителна сума във връзка с авторско право.

* * *

Строителният магнат, който се представяше за служител на издателството, отиде в къщата на наемния убиец-писател и завари там мъж, напълно унищожен от алкохола, който живееше само със спомените си. Бившият наемен убиец се надяваше, че посетителят е дошъл, за да му съобщи, че предстои ново издание на неговата книга и

му носи авансово хонорар. Остана явно разочарован, когато установи, че греши. Все пак малко се поразвесели, когато разбра, че може да получи някакво възнаграждение, ако даде известна информация. Сандерсън, който се представяше за г-н Джонсън, обясни, че издателството е научило, че един от бившите колеги на бившия наемен убиец се готви да публикува своята автобиография. Та неговите работодатели не биха искали някое друго издателство да им измъкне под носа правата за тази книга. Единствената трудност била да се открие къде живее този мъж.

Когато бившият наемен убиец чу името му, избоботи:

— Решил е да се изповядва, така ли? Това наистина ме изненадва.

Но желание за сътрудничество прояви чак когато изпи шест чаши уиски и когато в ръката му се озова пачка банкноти. Надраска нещо на парче хартия, което подаде на Сандерсън:

— Ако това копеле е в града, винаги тук ходи да пие — каза той.

* * *

Сандерсън намери мястото още същата вечер — това беше едно тихо кътче на Ърлс Кот. Мъжът, когото търсеше, се появи там на следващата вечер. Сандерсън никога не беше виждал негова снимка, но беше попаднал на много точното описание, в което се споменаваше и за белег на брадата, освен това барманът се обърна към него по име. Това беше слаб мъж с широки рамене, изглеждаше все още във форма. В огледалото зад бара Сандерсън улови свирепия израз на очите му. Когато мъжът си тръгна за вкъщи, Сандерсън го проследи на около четиристотин метра от дома му.

Десет минути след като от улицата видя да светва един прозорец, почука на вратата и убиецът му отвори. Сандерсън забеляза, че преди това той загаси лампата в коридора, така че сега беше в полусянка. Затова пък вътрешната светлина осветяваше нощния посетител.

— Господин Хюджис? — попита Сандерсън.

Мъжът въпросително повдигна вежди.

— А вие кой сте?

— Казвам се Джонсън, Майкъл Джонсън — каза Сандерсън.

— Разрешение за домашен обиск — отбеляза сухо Хюджис.

— Не съм полицай — каза Сандерсън. — Просто обикновен гражданин. Мога ли да вляза?

— Кой ви каза къде да ме намерите?

Сандерсън му съобщи името на своя информатор.

— Но ми се струва, че той дори няма да си спомни. Така се е намокрил с алкохол, че надали ще се сети и за собственото си име.

В ъгълчетата на устните на Хюджис се появи нещо като усмивка, но лицето му не се разведри.

— Да — каза той — възможно е — и с жест го покани вътре.

Сандерсън мина покрай него и влезе в хола. Апартаментът беше мебелиран също така мизерно както хилядите други квартири в този лондонски квартал. В средата на стаята имаше маса. Хюджис покани посетителя си да седне и се настани срещу него.

— И така?

— Искам да ви поверя една работа.

Изразът на лицето на Хюджис не се промени.

— Обичате ли музиката? — попита той най-после.

Сандерсън недоумяващо кимна.

— Тогава ще си пуснем малко музика — каза Хюджис.

Той стана и отиде към радиото, което стоеше на масичка до леглото в ъгъла на стаята. Включи апарата и бръкна под възглавницата. Когато се обърна, беше насочил срещу Сандерсън автоматичен колт калибър 45. Хюджис пусна радиото още по-силно и започна да се рови в чекмеджето, без да сваля поглед от Сандерсън. Извади тетрадка и молив и се върна на масата. С една ръка откъсна лист хартия, написа на него две думи и го подаде на Сандерсън. На него пишеше: „Съблечете се!“.

Марк беше чувал, че подобни хора могат да бъдат и перверзни. С оръжие в ръка Хюджис му даваше знаци, че трябва да се отдалечи от масата. Сандерсън се подчини. След това хвърли на пода самото си, връзката и ризата. Колтът сега сочеше надолу. Сандерсън разкопча ципа и свали панталоните си. Хюджис го наблюдаваше безучастно. След това проговори.

— Добре, можете да се облечете — каза той. Колтът все още беше в ръката му, но вече беше насочен надолу. Той прекоси стаята и намали музиката. После се върна на масата.

— Хвърлете ми самото си — заповяда той.

Сандерсън, който вече беше облякъл ризата и панталоните си, постави самото на масата. Хюджис го пребърка.

— Можете да го облечете.

Сандерсън изпълни нареждането и се срина на стола. Струваше му се, че краката му не го държат. Хюджис седна срещу него, положи колта на масата до дясната си ръка и си запали цигара.

— Защо правите всичко това? — попита Сандерсън. — Мислехте, че съм въоръжен ли?

Хюджис поклати глава.

— От самото начало знаех, че не носите оръжие. Но ако бях намерил у вас портативен магнетофон, щях да ви вържа кабела от микрофона, сещате се къде, и после щях да изпратя запис на този, който ви е изпратил тук.

— Разбирам — каза Сандерсън. — Но аз не съм въоръжен, нямам магнетофон и никой не ме изпраща — дойдох по собствено желание. Да говорим сериозно. Искам да свършите една работа и съм готов добре да ви платя. Освен това умея да си държа езика зад зъбите. Налага ми се.

— Това не стига — каза Хюджис. — Затворите са пълни с мъжаги, които са се доверили на някой приказлив глупак.

— Но аз не искам вашето участие — продължи Сандерсън спокойно. — Не искам никого, който живее в Англия или който има нещо общо със страната. Искам чужденец за работа в чужбина. И съм готов да платя за неговото име.

От вътрешния джоб на самото си той извади петдесет новички банкноти по дващест лири и ги сложи на масата. По лицето на Хюджис не можеше да се разбере какво мисли. Сандерсън раздели пачката на две, едната половина премести към Хюджис, а после внимателно скъса на две останалите банкноти. Двадесетте и пет половинки сложи пак в джоба си.

— Първите петстотин лири за това, че въобще ще се заемете с работата — каза той. — Следващите петстотин ще са ваши след като изпълните задачата. Това ще рече, че този мъж трябва да се срещне с мен и да получи нарежданията ми. Не се страхувайте, работата не е тежка. Жертвата е обикновена нула.

Хюджис внимателно се загледа в петстотинте лири, които лежаха пред него. Не се помръдна и не посегна към тях.

— Може и да познавам подходящ човек — каза той. — Навремето работехме заедно. Но не зная дали още практикува този занаят. Трябва да проверя.

— Можете да му се обадите по телефона — отбеляза Сандерсън.

Хюджис поклати глава.

— Не обичам да водя международни разговори. Твърде много ги подслушват, главно в Европа. Ще трябва да отида там лично. Това ще ви струва още две стотачки.

— Добре — съгласи се Сандерсън. — Ще ги получите, когато ми съобщите името.

— Как мога да бъда сигурен, че няма да ме изиграете? — попита Хюджис.

— В това не можете да бъдете сигурен — каза Сандерсън. — Но мисля, че ако ви изиграя, ще ми отмъстите. Не си струва. Поне не за седем стотачки.

— А как можете да сте сигурен, че аз няма да ви изиграя?

— Разбира се, и аз не мога да бъда сигурен — каза Сандерсън. — Но рано или късно ще си намеря убиец. Достатъчно съм богат, за да мога да платя два пъти. Не обичам, когато някой си прави шегички с мен. Това е въпрос на принцип, разбирате ме, нали?

Двамата мъже се гледаха един друг известно време. Сандерсън започна да се страхува дали не е прекалил. Но после по лицето на Хюджис се разля широка усмивка, с която даде израз на уважението си. Взе петстотинте лири в цели банкноти, както и двацет и петте половинки.

— Ще ви намеря този човек — каза той — и ще ви уредя среща. След като се уговорите с него, ще ми изпратите останалата половина плюс двете стотачки за пътните разноски. До поискване, пощата в Ърлс Кот, на името Харгрейвс. Ако не получа парите до една седмица, ще уведомя моя човек, че сте мошеник и той няма да изпълни договора. Съгласен ли сте?

Сандерсън кимна.

— Кога ще ми съобщите името му?

— До една седмица — отговори Хюджис. — Как ще мога да се свържа с вас?

— Това ще направя аз лично — отговори Сандерсън.

Хюджис не се възпротиви.

— Обадете се в бара, където бях тази вечер — каза той. — В десет вечерта.

* * *

След една седмица в установения час Сандерсън набра номера на бара. Обади се барманът, който веднага повика Хюджис.

— На парижката улица „Миолин“ има кафене, в което се събират хората, които ви трябва — каза той. — Бъдете там следващия понеделник на обяд. Човекът ще ви се обади сам. Четете „Фигаро“ от същия ден — предната страница да е с лице към кафенето. Той знае, че се казвате Джонсън. Останалото е ваша работа. Ако не сте там в понеделник, човекът ще се появи по същото време във вторник и в сряда. След това няма защо повече да ходите там. И носете пари.

— Колко? — попита Сандерсън.

— Пет хиляди лири, за да сте сигурен.

— Как мога да съм сигурен, че няма да ми организират обир?

— Не можете да бъдете сигурен — отвърна гласът. — Но и съответният човек не може да бъде сигурен дали в кафенето не сте си довели охрана. — Мъжът на другия край затвори телефона.

* * *

Следващия понеделник в дванадесет и пет Сандерсън все още четеше последната страница на „Фигаро“ в кафенето на улица Миолин, когато някой дръпна стола насреща и седна. Това беше един от посетителите, седял в бара повече от час.

— Господин Джонсън?

Сандерсън сгъна вестника и го сложи до себе си. Мъжът беше висок и слаб. Очите и косите му бяха черни и приличаше на корсиканец. Поговориха около половин час. Мъжът се представи като Калви, което беше всъщност мястото на неговото раждане. След двадесет минути Сандерсън му подаде фотография. На едната от тях

бе изображението на някакъв мъж, а отзад бе написано на машина: „Майор Арчи Съмърс, вила «Криспин», Плайя Калдера, Ондара, Аликанте“. Втората показваше бяла виличка с жълти перденца. Калви бавно кимна.

— Трябва да стане между три и четири следобед — каза Сандерсън.

Корсиканецът отново кимна.

— Това не е проблем — избоботи.

Следващите десет минути се уговаряха за парите. Най-накрая Сандерсън му предаде пет пачки банкноти, всяка от които съдържаше петстотин лири.

— Поръчките в чужбина са по-скъпи — обясняваше корсиканецът — и испанската полиция не се държи много любезно с определен вид туристи.

Сандерсън стана.

— Колко време ще ви е необходимо?

Корсиканецът го погледна и вдигна рамене.

— Седмица, две, може и три.

— Искам да ме информирате веднага след като свършите, ясно ли е?

— Тогава трябва да ми дадете възможност някак си да се свържа с вас — отвърна наемният убиец.

Англичанинът написа на лист някакви числа.

— След седмица и следващите три седмици можете да ми телефонирате на този лондонски номер между седем и половина и осем часа. Не се опитвайте да откриете на какъв адрес отговаря и се постарайте да не объркате нещата.

Мъжът леко се усмихна.

— Няма да ги объркам, защото държа на остатъка от възнаграждението.

— И още нещо — каза Сандерсън, — не трябва да оставяте след себе си никакви следи, просто нищо, което би могло да доведе до мен. Трябва да го направите така, че да изглежда като неуспешен опит за грабеж на някой местен престъпник.

Корсиканецът все още се усмихваше.

— Вие се грижете за своята репутация, господин Джонсън. Но в моя случай се касае за живота ми или поне за трийсет години затвор.

Така че няма да оставя никакви следи зад гърба си.

* * *

Когато англичанинът си отиде, Калви излезе от кафенето, увери се, че никой не го следи, и прекара още два часа в друго кафене в центъра на Париж, размишлявайки върху проблемите, свързани с поставената му задача. Работата не беше трудна — трябваше само да застреля някакъв си нещастник. Проблемът беше как да стигне в Испания заедно с оръжието си. Можеше да опита с влака Париж-Барселона и да рискува с митническата проверка, но ако испанската полиция открие оръжието, ще затъне до гуша. Да пътува със самолет беше невъзможно — на летище Орли се провеждаше щателен контрол. В Испания Калви познаваше хора, които можеха да му услужат с оръжие, но предпочиташе да не рискува.

Най-накрая стана, плати и тръгна из улиците. Прекара половин час в испанската туристическа агенция и още десет минути в седалището на авиокомпания „Иберия“. След това отиде в книжарницата на улица „Дьо Риволи“ и след това се върна в квартирата си.

Същата вечер се обади по телефона в хотел „Метропол“ във Валенсия и запази две единични стаи за една нощ след четиринадесет дни — едната на името Калви, а другата на името, написано в паспорта му. По телефона се представи като Калви и обеща, че резервацията ще потвърди веднага с писмо. Запази си и обратен билет Париж-Валенсия; в Испания трябваше да пристигне вечерта, за която си резервира стаята в хотела, а в Париж трябваше да лети на другия ден.

Писмото, което написа до хотел „Метропол“, беше кратко. В него потвърждаваше молбата си за резервацията на двете стаи и съобщаваше, че пишещият писмото господин Калви, който до пристигането си във Валенсия ще бъде на път, е поръчал да му изпратят от Париж до хотел „Метропол“ един том от историята на Испания и моли служителите на хотела да му запазят книгата до неговото пристигане.

Надяваше се, че ще успее да се измъкне, дори и ако в Испания задържат и отворят книгата. Когато в хотела се представи със

собственото си име и поиска книгата за Калви, може би от изражението на администратора ще разбере, че нещо не е наред и ще има време да се изпари. Дори да го затворят, ще може да твърди, че е само невинен посредник, който е направил услуга на свой приятел и няма понятие за тайнствената мисия на Калви.

Огъна назад кориците и ги свърза с ластик. Закрепи към края на масата четиристотинте вътрешни страници. С тънък скалпел, който си бе купил същия ден, започна да обработва книжния блок. След един час успя да изреже в него приблизително на четири сантиметра от края на страниците отвор с дължина седемнадесет и половина сантиметра, широк тринадесет сантиметра и дълбок седем и половина сантиметра. По краищата на отвора нанесе дебел пласт бързо съхнещо лепило; докато го чакаше да изсъхне, изпуши две цигари. Когато лепилото се втвърди, страниците вече не можеха да се разлистят. С добре оформен пълнеж от пореста гума замени около седемстотин грама хартия, която след изрязването бе премерил грижливо. Разглоби деветмилиметровия автоматичен браунинг, който си беше купил преди два месеца на път за Белгия след като бе хвърлил в канала предишното си оръжие — 38-милиметров колт. Той беше предпазлив и никога не използваше едно и също оръжие два пъти. На края на цевта на браунинга имаше резба около сантиметър, за да може да се завинти заглушител.

Заглушителят, който той положи до частите на револвера, беше най-голям от всички останали парчета — дължината му беше към шестнайсет сантиметра. Като професионалист Калви знаеше, че заглушителите, които се показваха по телевизията и не бяха по-големи от тапа от шампанско, имат ефекта на ръчен пожарогасител, с който искате да укротите изригващ Везувий.

След полунощ всички части бяха умело поставени в съответните отвори по мярка. Той отново покри всичко това с тънък пласт пореста гума, на вътрешната страна на кориците нанесе лепило и ги затвори. После сложи книгата на пода и в продължение на един час като тежест отгоре ѝ постави обърнатата маса — получи се компактен блок, който можеше да се отвори само с помощта на нож. Калви отново премери книгата — имаше едва трийсет грама отгоре в сравнение с първоначалното ѝ тегло.

След това той постави книгата в дебел плик, предназначен за изпращане на такива предмети по пощата, и го закопча с прикрепените

към него две елементарни скоби, които много лесно можеха да бъдат отворени.

С гумен печат върху пакета нанесе наименованието на известна лондонска книжарница, на къс хартия натрака на машината адреса на получателя — господин Алфред Калви, хотел „Метропол“, Кае де Хатива, Валенсия, Испания — и го залепи. С помощта на друг гумен печат изписа думите — Libros Impresos — Livres.

На другата сутрин изпрати писмото „по въздуха“, а пакета с обикновена поща, което значеше, че ще пътува с влак и че до получаването му ще минат десет дни.

* * *

Самолетът на компания „Иберия“ се приземи на летище Кампо ди Манисес тъкмо когато слънцето залязваше. Беше още топло и тридесетината пътници от Париж — почти всички собственици на вили, като идваха тук да прекарат шест седмици от отпуската си — се възмущаваха от обикновеното удължаване на формалностите с митническия преглед.

Само багажът на Калви се състоеше от обикновен средно голям куфар. Отвориха го и го прегледаха внимателно. После той излезе от летището и се озова пред стоянка с таксита. Най-напред огледа паркинга и със задоволство констатира, че благодарение на дърветата той не се вижда от залата на летището. Наредените под короните на дърветата коли чакаха своите собственици. Реши, че ще се върне тук на другия ден сутринта и ще си избере подходящо транспортно средство. След това с такси се отправи към центъра на града.

Администраторът в хотела беше повече от любезен. След като корсиканецът се представи и показа паспорта си, той веднага се сети за поръчката по телефона и последвалото я писмо, подписано от г-н Калви, и изтича до канцеларията, откъдето се върна с познатия пакет в ръце. Корсиканецът обясни, че за съжаление неговият приятел Калви не е могъл да пътува с него, но той ще плати утре сутринта при напускането си и двете стаи. След това извади пълномощно от отсъстващия Калви да получи вместо него книгата. Администраторът

бегло погледна бележката, поблагодари на корсиканеца за благоволенieto му да плати и двете стаи и му предаде пакета.

В стаята си Калви провери горната обвивка на пакета. Със сигурност беше отварян. Капчицата лепило, която беше оставил на едната от металните скоби, беше изчезнала. Но под защитата на найлоновия плик книгата беше останала недокосната просто защото не беше възможно той да бъде отворен, без да се скъса.

С помощта на джобно ножче той разряза кориците на книгата и извади всички части на револвера си. Тук бяха и специалните му патрони, от които той бе отстранил половината от барута, за да намали колкото се може повече шума на изстрела. Макар и с намалена ударна мощ, те проникваха в човешкия череп със същия резултат от три метра — а Калви никога не стреляше от по-голямо разстояние.

В долното чекмедже на гардероба заключи оръжието, сложи ключа в джоба си и запали цигара. В девет часа слезе долу, облечен в безупречно тъмносив костюм, който беше напълно подходящ за изисканата атмосфера на стария и скъп хотел. Вечеря в ресторант „Тереза дел Риалто“ и си легна в полунощ. Преди това от администратора на хотела научи, че самолетът за Мадрид отлита сутринта в осем и помоли да го събудят в шест.

В седем часа на другата сутрин плати сметката и си поръча такси за летището. Застана пред входа му, откъдето се виждаше да пристигат десетки коли — внимателно следеше номерата и марките им, както и лицата на хората зад волана. В седем автомобиля седяха само мъже, които според облеклото си приличаха на търговци. От терасата после Калви наблюдаваше пасажерите, които се отправиха към самолета за Мадрид; сред тях бяха четирима от мъжете, които преди това бе забелязал в пристигащите коли. Сравни бележките си, които бе надраскал на къс хартия, и установи, че може да избира между симка, мерцедес, ягуар и малък испански сеат, местната версия на ФИАТ 600.

Когато самолетът за Мадрид стартира, той отиде в мъжката тоалетна и се преоблече със светли джинси, светлосиня спортна риза и яке с цип. Уви револвера в носната си кърпа и го сложи в рекламния плик на аеролиниите, който измъкна от куфара си. Него остави в гардероба, потвърди резервацията за полета си до Париж същата вечер и се отправи към паркинга.

Предпочете сеата, защото в Испания това беше най-разпространения автомобил и неговата ключалка не представляваше никакъв проблем за крадците на коли. Трябваше да изчака известно време, защото на паркинга пристигнаха нови две коли и когато техните шофьори се отдалечиха, пристъпи към малката червена кола. От ръкава си извади метална тръбичка, пъкна я под дръжката на вратата и я дръпна надолу. Ключалката се отвори с леко щракване. В колата отвътре отвори багажника и с тел свърза положителния полюс на батерията със стартера. Седна зад кормилото и потегли по новата магистрала 322 на юг към Аликанте.

Ондара е отдалечена от Валенсия на деветдесет и два километра и пътят минава през Гандия и Олива. Калви не бързаше — измина разстоянието за два часа. Крайбрежната ивица, осветена от сутрешното слънце, изглеждаше като дълга жълта панделка, осеяна със загорели тела.

В центъра на Ондара без притеснения попита за пътя към Плайя Калдера, който, както го осведомиха любезни и учтиви хора, се намираше на три километра. Преди пладне пристигна във вилната зона, където живееха предимно чужденци, и започна да търси вила „Сан Криспин“, която добре помнеше от отдавна унищожената фотография. Да попита за плажа беше едно, а да попита къде се намира вилата — съвсем друго. Някой можеше да запомни въпроса. Преди един откри жълтите перденца и варосаните стени, прочете името на табелката и паркира двеста метра по-нагоре. След това бавно се върна обратно пеша, със сако небрежно прехвърлено на рамо — сякаш беше турист, който отива на плаж — и грижливо огледа входа на вилата. Лесна работа. Пътят над къщата водеше към портокалова горичка; скрит между дърветата той забеляза, че от двора на вилата с жълтите перденца го дели само ограда от жив плет и дори съзря човека, който го интересуваше, да полива градината. През френския прозорец можеше да се влезе от двора в къщата. Тъкмо беше отворен — мъжът явно проветряваше. Калви си погледна часовника — време беше за обяд и той се върна с колата в Ондара.

Чак до три седя в ресторант „Валенсия“, където си поръча голяма порция раци на скара и две чаши леко бяло вино. После плати и излезе на улицата.

Когато се връщаше към Плайя Калдера, откъм морето започнаха да се събират дъждовни облаци. Калви паркира колата до портокаловата горичка, мушна снабдения със заглушител браунинг зад колана си, дръпна ципа на якето до брадата си и тръгна към дърветата. Когато прескочи ниската ограда на вилата, навсякъде цареше истинско спокойствие. Всички обитатели на селото почиваха в този най-горещ час на деня, а по листата на портокаловите дръвчета тъкмо прокапаха първите капки дъжд. Когато тичаше по павираната с дребни камъни пътечка, няколко едри капки паднаха и върху него, а когато стигна до френския прозорец, дъждът се усили и започна да удря по червените керемиди на покрива. Това го зарадва — поне никой няма да чуе.

Откъм стаята вляво от хола чу как някой пише на машина. Стисна револвера и отстрани предпазителя.

Майор Арчи Съмърс нямаше време да разбере какво става. На прага на своя кабинет, той видя някакъв мъж и се надигна, за да го попита какво иска. После забеляза, че непознатият държи нещо в ръката си и отвори уста. След това се разнесе едно глухо „хлоп“, заглушено още повече от дъжда, и два куршума се забиха в гърдите му. Третият се целеше от разстояние шейсет сантиметра в слепоочието му, но той вече наистина не можеше да осъзнае това. Корсиканецът за момент клекна до трупа и се опита с показалеца си да долови пулса му.

Изведнъж светкавично се обърна към вратата на хола...

* * *

Двама мъже, убиецът и неговият работодател, на другата вечер се срещнаха в кафенето на улица Миолин. Калви се върна от Валенсия предния ден малко преди полунощ и рано сутринта се обади на Сандерсън, който веднага се отправи към летището. Изглеждаше нервен, когато предаваше на убиеца останалите две хиляди и петстотин лири.

— Наистина ли нямате никакви трудности? — попита той отново.

Корсиканецът се усмихна и поклати глава.

— Наистина беше лесна работа, майорът никога вече няма да се събуди. Два куршума в сърцето и един в главата.

— Никой ли не ви видя? — попита англичанинът.

— Не. — Корсиканецът стана и потупа банкнотите в джоба си.

— Макар че в крайна сметка все пак някой се появи. Случайно валеше като из ведро и някой влезе и ме видя край трупа.

Англичанинът се ужаси.

— Кой? — викът се изтръгна от гърдите му.

— Някаква жена.

— Висока, с тъмни коси?

— Да, парче за милиони. — Корсиканецът ободрително се усмихна на поразения Сандерсън и го потупа по рамото.

— Бъдете спокоен, не се притеснявайте — каза той с успокоителен тон. — Няма да има никакви последствия. Убих и нея.

ДЖОН ХОЛДИНГ

КЛОПКА ЗА ШЕПНЕЩИЯ

Допреди акцията в южния край на града аз понасях децата или не им обръщах внимание. Нямам нищо против тях, но не бих седнал и да плача, че нямам собствени. Те бяха нещо, което най-малко ме занимаваше до момента, когато лейтенант Рендъл дойде при мен в аперитива на Тасо. През онази нощ аз седях в бара с едно момиче на име Сали-Ан.

Лейтенантът бе облечен в тъмносин костюм, с раирана връзка и бяла риза. Имаше любезни маниери, никой не би помислил, че е ченге.

Той се представи и попита учтиво:

— Вие сте Ендрю Кармайкъл, нали?

Кимнах с глава. Необикновено жълтите му очи ме гледаха с някакво нежно съчувствие.

— Бих ви бил много благодарен, ако можете да дойдете с мен в града за малък разговор, мистър Кармайкъл.

Бях изпил само половината от второто си мартини, а лявата ми ръка си почиваше върху бедрото на Сали-Ан.

— Сега? — попитах аз.

— Именно сега — отвърна Рендъл. Той погледна към Сали-Ан.
— Бихте ли го извинили за малко, госпожице?

Тя блъсна ръката ми от бедрото си и отвърна:

— С удоволствие. Каквото и да е направил, нямам нищо общо с това. За пръв път срещнах тази шушумига преди петнадесет минути.

Така става обикновено. Романтиката се изпарява, щом се появи ченге.

Влязохме в патрулната полицейска кола, паркирана до тротоара. Рендъл се качи до мене и кимна на униформения шофьор. Потеглихме.

— Това, за което искам да поговоря с вас — започна той, — е един дребен въпрос, свързан с фалшифицирани пари.

Изпуснах въздишка на облекчение.

— Мисля, че с фалшификациите се занимава федералната полиция, лейтенант.

— Така е. Освен ако случаят има местен характер.

Не го разбирах, но буцата лед в мен започна да се топи. Подправените банкноти никога не са ме привличали. Тази идея винаги ме е отвращавала. Твърде много ми харесват истинските пари, за да мисля за заместители.

Ако лейтенантът беше казал „въоръжен грабеж“, сигурно щях да се обезпокоя. Защото банковият вариант на този грабеж е нещо, за което наистина зная. Аз съм обрал осемнадесет банкови клона през последните години, без да се усъмнят ни най-малко в мене.

Бях горд с успехите си, защото ограбването на банки не е лесна работа. То изисква внимателно планиране, смелост, интелект и фино чувство за време като добавка към една система, разбира се. Това не е лесно, особено когато трябва да мислиш за въоръжената охрана, за апаратите за беззвучна тревога, за скритите фото и телевизионни камери, за патрулиращите полицаи, за истеричните касиерки и куп още непредвидени неща. Да не говорим за основните въпроси: кой касиер в набелязаната банка ще се окаже най-лесен за сплашване, коя банка да избира, по кое време и в кой ден.

Аз се ограничавам със сравнително скромни суми при всяка акция. Стига ми каквото има в чекмеджето на един-единствен касиер. Ни повече, ни по-малко. Такива щети не са толкова важни за банките и техните застрахователни компании. „Откраднати неколкостотин долара? Дори хиляда! Забравете го! Само проверете през нощта дали е заключено хранилището за големите суми!“ Разбирате ли какво искам да кажа? Можете да хвърлите множество малки камъчета в един вир, без да предизвикате особено вълнение, но ако търкулнете в него двутонна канара, ще настъпи ад.

Моята система си беше добра. В местните вестници и радиопредавания цели две години ме наричаха „Шепнеция бандит“ и настояваха пред полицията да направи нещо, за да ме хване. Но аз хвърлях малки камъчета, задоволявах се с дребни улови. Неколкостотин месечно, освен моята редовна заплата, ми осигуряваха всички мартини и всички момичета, за които сърцето ми копнееше. Така че можете да разберете моето облекчение, когато лейтенант

Рендъл спомена за фалшивите пари. Съвестта ми беше чиста, затова се облегнах на дървения стол и зачаках той да почне разговора.

Първо ми предложи цигара. Когато отказах, той запали една и се наведе встрани от бюрото си, за да пусне клечката в кошчето. След това каза:

— Чудесно е, че сте толкова отзивчив, мистър Кармайкъл. Повярвайте ми, аз се възхищавам от това.

Повдигнах рамене.

— Съдействам ли ви, или съм под арест? Обвинявате ли ме в нещо, лейтенант?

Той изглеждаше шокиран.

— Под арест? Боя се, че не сте ме разбрал добре.

— Вие казахте, че искате да говорите с мене за фалшифициране на пари.

— Съвършено вярно. — Той изпусна кълбо дим. — И точно това правя. Относно фалшифицирането: обадиха ми се от аперитива на Тасо тази вечер. Казаха, че една фалшива банкнота е била дадена там и аз побързах да проверя.

— Жалко за Тасо — казах аз, — но не виждам какво общо има това с мен?

— Вие бяхте там, нали? И седяхте на бара с вашето момиче?

— Да, но смятате ли го за основание да ми пропилявате вечерта по този начин? Ако искате да ми направите услуга, процедирайте побързо и да свършваме, защото това е последното сътрудничество, което ще имате от моя страна.

Рендъл се ухили, угаси цигарата си в мръсния пепелник върху бюрото и вдигна очи към мене.

— Барманът ми каза, че вие сте този, който е дал фалшивата монета.

Това вече ме изненада. И същевременно ме разтревожи, когато си спомних за прекъснатото ми развлечение със Сали-Ан. Спомних си, че бях платил със стара петдесетдоларова банкнота, на която изображението на президента Грант бе смачкано и мръсно. Знаех по какъв начин е станала моя собственост, но на Рендъл казах невинно:

— Аз?

Той кимна.

— Барманът твърди, че това е единствената петдесет доларова банкнота, която е взел тази седмица.

Сега, когато вече е късно, зная какво трябваше да кажа на Рендъл. Че съм спечелил банкнотата на лотария, тото или някое друго място, което не може да бъде проверено. Вместо това направих груба грешка. С престорено учудване казах:

— Петдесет? Барманът сигурно греши. Аз не съм виждал петдесет доларова банкнота от десет години, лейтенант. Аз съм готвач на аламинути в денонощния ресторант на Дъглас и работя от полунощ до осем часа сутринта. Знаете ли много такива готвачи, които пръскат петдесетдоларови банкноти?

— Не — промърмори Рендъл. — Но все пак барманът е абсолютно сигурен, че вие сте му дал банкнотата. Затова ви поканих тук за разговор.

Рендъл спусна клепки и въздъхна. Мисля, че за първи път го видях да примигва. Лицето му изглеждаше съвсем различно, когато затваряше жълтите си очи.

— Е, тогава — каза той, — щом вие не сте дал банкнотата, може би ще ни помогнете малко, мистър Кармайкъл?

— Ще се опитам.

— Кажете ми имената на всички, които познавате, присъствали в аперитива тази вечер. Някой е дал фалшивата банкнота и аз трябва да открия кой е.

Поклатих отрицателно глава.

— Единственото лице, което познавам, е онова момиче Сали-Ан и даже не ми каза второто си име. Вие ги разбирате тези неща. Отивате в бара за едно питие и поканвате някоя мацка за компания. Може би барманът ще ви помогне.

Рендъл въздъхна отново.

— Надявам се.

Станах прав.

— Ще имате ли нещо против, ако се чупя сега?

— Не, разбира се. Но аз мога да ви закарам с колата. Това е най-малкото, което мога да направя за вас. — Полицаят погледна часовника си и добави: — Ще бъда свободен след пет минути, ако желаете, ме почакайте.

— Благодаря — отвърнах. — Не се тревожете. Ще взема такси.

— Както ви е удобно — съгласи се той. Но изведнъж добави с променен тон: — Аз наистина разчитам на тази банкнота от петдесет долара, мистър Кармайкъл. И знаете ли защо? За да ми посочи Шепнеция!

Изведнъж се сковах. Дори се боях да обърна главата си от страх, че вратът ми ще се счупи.

— Вие да нямате предвид обирача на банки, за когото вестниците пишат непрекъснато? — Думите излизаха с мъка от устата ми.

— Същият — отвърна Рендъл. — Крадецът на стотинки, който имаше бесния шанс да ни се изплъзне осемнадесет пъти.

Отпуснах се отново на стола и си придадох израз на учудване. Без да показвам и следа от обидата, която той нанесе на системата ми, попитах небрежно:

— Как би могла една фалшива банкнота да ви помогне, лейтенант? Струва ми се нелогично.

Той прехапа устни и вдигна поглед към една паяжина в ъгъла. Накрая каза:

— Това е една детска схема. Съвсем хлапашка и може би няма да даде резултат. Измислена е от аматьор, който изпрати идеята си в писмо до президента на последната банка, ограбена от шепнеция бандит.

Стоях притихнал, мъчейки се да не дишам силно.

— Глупава идея — продължи Рендъл, — обаче аз желая да опитам всичко. — Той ми хвърли колеблив поглед. — Поради това, че имахте известни неприятности във връзка с тази идея, мистър Кармайкъл, предполагам, че имате право да я чуете.

— С удоволствие — отговорих. — Всеки в града се интересува от Шепнеция.

— О, зная това. Работата е, че онази фалшива банкнота в аперитива е уловка.

Почувствах, че вратът ми изстива.

— Уловка? — повторих аз.

Той кимна.

— Трябва да ви кажа, че сега вече знаем твърде много за начина, по който действа този тип. Той например винаги говори шепнешком, за да прикрие гласа си при нападения. Винаги работи сам. Винаги се

дегизира. Винаги взема пари само от едно чекмедже. Появява се по обяд в малките банкови клонове, в покрайнините. След осемнадесет обира това вече е известно. Тези неща са част от неговия начин на действие. Нали ме разбирате?

— Да, но не и за фалшивата банкнота.

— Ще стигнем до нея. Щом веднъж знаем начина му на действие, бихме могли да предвидим някои работи, нали? Предполагахме, грубо казано, кои банки би могъл да нападне скоро и дори към коя касиерка би насочил револвера си.

— Вие се шегувате — казах аз.

— Не. Това е част от маниера му. Той винаги заплашва жена, и то най-красивата в банката. Никога не напада мъж.

Втрещих се в него. Той ми разкриваше подробности за моята система, които аз самият не подозирах.

— Този тип, изглежда, е психопат — засмя се Рендъл — и изпитва удоволствие да плаши хубавите момичета. Както и да е, това е основното в капана с фалшивите банкноти, който му поставихме. Ние просто избрахме най-хубавата касиерка във всеки вероятен клон. Или, по-точно, тази която Шепнеция би взел за най-хубава, съдейки от проявените му предпочитания. След това ѝ дадохме малка пачка с пари, които да държи отделно от другите. Пачката съдържаше няколко истински банкноти от по десет и двадесет долара и между тях — две фалшиви петдесетачки, които взехме на заем от съкровищницата. Употребявани пари, нали разбирате? Не на пачка, а оставени свободно в чекмеджето, които не трябва да се пипат, освен ако се появи Шепнеция. Уговорихме се с всяка от тези касиерки, че ако се покаже на гишето ѝ около обед, да му даде всичките налични пари в чекмеджето и специално купчето с двете фалшиви банкноти, без да спори. Започвате ли да разбирате, мистър Кармайкъл?

— И още как — рекох с пресъхнало гърло. — Предполагам, че след това сте известили за пуснатите в града фалшиви банкноти и сте предупредили магазините и баровете да внимават?

— Правилно!

— Е — успях да се усмихна аз. — Затова барманът в Тасо ви повика тази вечер така бързо.

— Да. Тази петдесетачка, която е получил, предизвика алармата. Аз помислих, че най-после ще хванем Шепнеция, защото имаше две

такива петдесетачки в парите, задигнати от него преди две седмици от Южния клон на Втора национална банка.

Почувствах, че ми се гади. Две фалшиви петдесетачки! Тогава другата все още се намира в хотелската ми стая. „Трябва да се махам оттук, помислих си панически. Трябва бързо да се прибера и да изгоря проклетата банкнота. Ще трябва и да напусна града.“

Телефонът на бюрото извънтя. Рендъл вдигна слушалката и се заслуша в слабия глас, който идваше от другия край. Като свърши разговора, каза:

— Това се отнасяше до вас, мистър Кармайкъл.

— До мене?

— Моите момчета са посетили квартирата ви — тонът на лейтенанта бе почти виновен — и аз се страхувам, че барманът е прав.

Съдбоносни думи. Небрежно казани, но съдбоносни. Бях като гръмнат.

— Правили са ми обиск! — извиках аз.

Рендъл вдигна театрално ръката си.

— Всичко е редовно — произнесе той. — Те имат разрешение за претърсване. Имат го от един месец. Оставаше само да попълним вашето име. Барманът в Тасо ни го каза, когато се обади за фалшивата банкнота. Той знае името ви, изглежда, поради това, че някой ви е търсил там по телефона.

Студ полази по гърба ми. Опитах се да мисля, но Рендъл не ми даде възможност:

— Щом вече знаехме вашето име, бяха ни нужни пет минути, за да разберем къде живеете и да попълним бланката с разрешителното за обиск. Момчетата започнаха работа във вашия хотел, а аз пристигнах в аперитива.

— Но вие казахте, че не съм под арест! — Гласът ми звучеше пискливо. — Казахте, че не ме обвинявате в нищо!

— Не ви обвинявах тогава. Сега — да!

Направих всичко, което бе по силите ми.

— Вие ме доведохте тук под лъжлив претекст, лейтенант. Вие ме разпитвахте без присъствието на моя адвокат и без да ме информирате за правата ми.

Рендъл отново спусна клепачи.

— Не съм направил нищо подобно.

— Направихте го! Вие ме разпитвахте. Вие ме обвинихте, макар и косвено, че съм Шепнеция. Опитахте се да ме излъжете, за да призная.

— О, не! — Той бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади магнетофон. — Тази лента ще потвърди, че повечето от въпросите бяха задавани от вас и признанията, ако има такива, бяха направени от мен. Нали ви разказах за малкия капан, който поставихме на Шепнеция.

Кога беше пуснал този магнетофон, мръсникът? Сигурно когато се наведе да хвърли изгорялата кибритена клечка в кошчето?

Направих още един опит:

— Вие нарочно ме задържахте тук, докато вашите хора претърсваха стаята ми.

— Признавам това — отговори той мазно. — А не искате ли да знаете какво са намерили?

Не отговорих.

— Ще ви кажа. Първо: една фалшива петдесетдоларова банкнота заедно с истински пари под дюшека. Банкнотата има сериен номер, доказващ, че е една от двете фалшиви банкноти, откраднати преди две седмици от Южния клон на Втора национална банка. Намерени са три перуки, три чифта изкуствени клепки, два комплекта фалшиви мустаци и бради в сходни цветове. Трето: един револвер „Колт“. Четвърто: папка с местни вестници, описващи подвизите на Шепнеция в продължение на две години. — Той ме погледна тъжно. — Да продължавам ли, мистър Кармайкъл?

Сломен, аз поклатих глава отрицателно.

— Сега можете да си вземете адвокат — каза Рендъл. — Вече ви обвиняваме в многократни въоръжени обири. Сега Върховният съд ще ви обкръжи с най-нежните си грижи. Защото сега, мистър Кармайкъл, е абсолютно сигурно, че ще прекарате известно време в дранголника.

— Не се съмнявам в това — отговорих аз. — Добре изпипано, лейтенант. Много хитро. Признавам, че добре ме изиграхте.

— Не бях аз, казах ви го. — Той отвори средното чекмедже на бюрото си. — Тук пазя оригиналното писмо, което подхвърли идеята. Бихте ли желал да го видите?

Той протегна листа към мен. Машинално го взех и прочетох няколко реда, написани с молив:

Драги господин президент на банката,
Аз зная как да измамите Шепнещия бандит. Когато
нападне банката, вие бихте могли да му дадете фалшиви
пари вместо истински.

Благодаря ви.

Ричард Стивънсън
деветгодишен

Хвърлих писмото обратно на бюрото му. Той ме погледна с
неопределено изражение.

— Президентът на банката е започнал влог на името на младия
Ричард Стивънсън по пет долара месечно — каза Рендъл. — Не е ли
чудесно?

Съгласих се с него, но бихте ли ме упрекнали сега, че не обичам
децата?

Издание:

Заглавие: Клопка за Шепнеция

Преводач: Мария Коева; Александър Хрусанов; Антон Маронов;
Невяна Кънчева; Величка Павлова; Рада Шарланджиева; Светла
Христова; Богомил пеев

Издател: Издателство „Зодиак/ВН“

Година на издаване: 1991

Тип: сборник разкази

Печатница: ДФ „Балкан-прес“

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14068>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.